

ΑΤΡΑΝΤΙΣ

ΑΔ, 18 ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟ- 4 ΔΡΧ,
ΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Πρός τοὺς Λογοτέχνας

Ἡ «Ἀτλαντίς» αὐτὲς τὶς ἡμέρες ἔχει λά-
θει τὰ περισσότερα γράμματα, ἀπὸ κάθε
ἄλλῃ φορᾷ.

Οἱ Νέοι μας ἐξετίμησαν τὶς προσπα-
θεῖες μας, εἶδαν τοὺς κόπους μας καὶ τὴν
ἀφιλοκερδῆ προσπάθειά μας.

Μέχρι στιγμῆς τὸ κάθε τι γινόταν ἀπὸ
κάποια ὑστερόβουλη σκέψι, γιὰ ἓνα χαν-
τάκιμα τῆς νεοελληνικῆς μας διανοή-
σεως!

Νέοι, σὰς εὐχαριστοῦμε. Εὐχαριστοῦμε
γιὰ τὴν εὐγενική σας προσπάθεια στὴν
Ἐπαρχία, Ἀθήνα, καὶ Πειραιᾶ. Εὐχαρι-
στοῦμε γιὰ τὰ δλόθερμα λόγια σας ποὺ
μᾶς πλημμυρίζετε μὲ τὰ γράμματά σας.

Νὰ εἰστε θέβαιοι ὅτι ἡ «Ἀτλαντίς», ποὺ
μοναδικὸ σκοπὸ τῆς ἔχει νὰ σταθῇ στὸ ὕ-
ψος τῆς ἀποστολῆς τῆς, πρώτους ποὺ θὰ
κυττάξῃ καὶ θὰ φροντίσῃ εἰστε σεῖς!

Δὲν κηρύττομε διαγωνισμόν, ὅχι! Ἀλ-
λὰ ἐκείνων ποὺ θὰ ἐργασθῇ φιλότιμα καὶ
θὰ παρουσιάσῃ κάτι τὸ ζηλευτό. Θὰ τὸν
τιμήσουμε μέσα στὶς σελίδες τοῦ περιοδι-
κοῦ μας, σὰν τακτικὸ συνεργάτη.

Νέοι, σὰς εὐχαριστοῦμε!
Ἔργασθῃτε! Ἡ «Ἀτλαντίς» περιμένει
πολλὰ ἀπὸ σὰς!

Καλαμπούρια

Τὰ ἐπεισόδια τῆς «Μάντρας» ποὺ εἶ-
χαν ὡς ἀποτέλεσμα νὰ φάῃ μερικὲς ὁ συμ-
παθὲς Ἀττίκ, ἐδημιούργησαν καὶ ἓνα σω-
ρὸ καλαμπούρια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ ἀναφέ-
ρωμε τὰ πῶ χαρακτηριστικά. Τὸ πρῶτο ἔ-
χει ὡς ἀρχὴ τὸ τραγουδάκι τοῦ... σκαν-
δάλου «Θαρρῶ, Θαρρῶ...», ὁ τίτλος τοῦ
ὁποίου ἐνέπνευσε κάποιον δημοκρατικὸ πι-
θανῶς θεατὴ νὰ φωνάξῃ, τὴν ἐπομένην:

—Τὸ «Θαρρῶ» θέλουμε! Ξέχασες τό...
«Θαρρεῖν χρὴ», Κλέων;

Τὸ δεύτερο καλαμποῦρι ἀναφέρεται
στὸ... ψητὸ τῆς ὑποθέσεως.

Κάποιος εἶπε:

—Σμῆνος ἔπεσε ἡ καρπαζιά...

—Ἀπὸ... σμηνίτες, συνεπλήρωσε ἓ-
νας τρίτος.

Σημειώτέον ὅτι οἱ εἰπόντες τὰ ἀνωτέ-
ρω, δὲν... ἐδάσαν!

Ρωμαντισμός

Στὴν ἐποχὴ τῆς πεζότητος ποὺ περνοῦ-
με, σημειώνονται κάποτε - κάποτε καὶ με-
ρικὰ κρούσματα ποὺ ἀποδεικνύουν ὅτι ὁ
ρωμαντισμὸς δὲν ἐσθυσε ἀκόμη ὀριστι-
κῶς ἀπὸ τὴ ζωὴ μας.

Στὸ Κορωπί, ὅπως θὰ ἐδιαβάσατε στὶς
ἐφημερίδες, μιὰ νέα αὐτοκτόνησε, γιὰτὶ ὁ
νέος ποὺ ἀγαποῦσε εἶχε προσβληθῇ ἀπὸ
φυματίωσι καὶ δὲν ὑπῆρχε ἐλπίς νὰ θε-
ραπευθῇ.

Ὅσοι ἐδιάβασαν τὴ μικρὴ αὐτὴ εἰδησί-
ἐτριβαν τὰ μάτια του κι' ἐρώτησαν:

—Μὰ ποῦ θρискόμαστε λοιπόν; Στὸ
1935 ἡ στὴν ἐποχὴ τοῦ Δουμά;...

Τὰ ὁστὰ τῆς Κυρίας μὲ τὰς Καμελίας
ἀσφαλῶς θὰ τρίβουν στὸν τάφο, ὅπου ἀ-
ναπαύονται. Ἀφοῦ πεθαίνουν ἀκόμη ἀν-
θρωποὶ γιὰ τέτοιους λόγους, σημαίνει ὅτι
ρωμαντισμὸς δὲν ἀπέθανε.

Αἱ καινοτομίαι τῆς «Ἀτλαντίδος»

Ἡ «Ἀτλαντίς», περιοδικὸν συγχρο-
νιζόμενον, ἐφάμιλλον τῶν Εὐρωπαϊκῶν, δι-
αρκῶς θὰ ἀνακαινίζεται καὶ θὰ ἀναναιοῦ-
ται, ὥστε νὰ ἀποβῇ ὁ ἀχώριστος σύντρο-
φος κάθε Ἑλλήνος...

Παρακολουθήσατε ὅλοι τὴν «Ἀτλαντί-
δα» ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς τεύχους, γιὰ νὰ
πεισθῇτε γιὰ τὰς νέας μας καινοτομίας...

ΑΠΟ ΤΟΥ

ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΟΙ

Νέτος, Σκέτος, Κλέτος καὶ Σία

Ἐἶνε τὸ δημιούργημα τοῦ ἐκλεκτοῦ
μας σκιτογράφου

Σ Ο Φ Ο

ΣΟΦ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗ

Εἶνε τὰ Ἑλληνικά μας Μίκυ
Μάους, τὰ ὁποῖα θὰ ἐμφανισθοῦν
προσεχῶς καὶ στὸν Κινηματογράφο

Ἀπὸ τὸ σημερινὸν μας τεύχος ἀρ-
χίζει

Ο ΝΕΤΟΣ - ΣΚΕΤΟΣ -
ΚΛΕΤΟΣ καὶ Σία

μιὰ νέα πρωτότυπη σπαρταριστὴ,
εὐθυμογραφικὴ σελίδα.

ΟΠΟΙΟΣ

ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας μας θέλει νὰ
σχηματίσῃ τὸν

Α' τόμο
τῆς «Ἀτλαντίδος»

μπορεῖ νὰ προσαγάγῃ στὰ γραφεῖα
μας τὴν σειρὰν τῶν τευχῶν

ΑΠΟ 1-13

καὶ μὲ 25 δραχμὰς θὰ τοῦ ἐτοιμά-
σωμε ἓνα χρὸς ἐδ ε ι ο βιβλίον
καλλιτεχνικόν, περιποιημένον, ἐτοιμὸν
γιὰ τὴ βιβλιοθήκην.

Οἱ ἀναγνώσται μας

ΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

δύνανται νὰ μᾶς ἀποστελοῦν ἐπί-
σης τὴν σειρὰν τῶν 13 τευχῶν μὲ
30 δραχμὰς διὰ τὴν βιβλιοδετήσιν
καὶ τὰ ταχυδρομικά τῆς ἐπιστρο-
φῆς τοῦ Α' τόμου.

Τὸ ἐξώφυλλό μας

Ὅσοι θρέθησαν στὰ παζάρια τῆς Αἴ-
γύπτου, τοῦ Ἀλγερίου, τῆς Τύνιδος, θὰ
παρευρέθησαν θέβαια μπροστὰ σὲ τέτοια
θεάματα φακιδῶν καὶ ταχυδακτυλουρ-
γῶν.

Ὁ Ἰνδός, ὁ Ἀράπης, ποὺ μέσα ἀπὸ ἓνα
ἀσκι θγάξῃ ἓνα φεῖδι, τοῦ μιλᾷ, τοῦ γνέ-
φει κι' αὐτὸ χορεύει καὶ περπατᾷ ἀνάλο-
γα μὲ τὴ θέλῃ τοῦ φακίρη!

Μιὰ ἀπὸ τὶς σκηνὲς αὐτῆς μᾶς ἔστειλε
ὁ ἀνταποκριτὴς μας Κ. Δ. ἀπὸ τὸ Ἀλγέ-
ριο καὶ τὴ δίνουμε σήμερον στοὺς ἀναγνώ-
στας μας ὡς δεῦτερο ἐξώφυλλό μας.

Τουρισμός

Παρ' ὅλες τὶς ἐλπίδες ποὺ ἔδινε ἡ κίνη-
σις τῶν δύο τελευταίων ἐτῶν, ἐφέτος ἡ
ξένη Τουριστικὴ κίνησις ἐμειώθη εἰς τὸ ἐ-
λάχιστον. Οἱ ἐπιχειρηματίαι τῶν λουτρο-
πόλεων ματαίως ἀνέμεναν καί... ἀναμέ-
νουν ἀκόμη τὰ πλήθη τῶν Αἰγυπτίων πα-
ραθεριστῶν, ποὺ ἐφθάναν στὸν τόπο μας
συνοδευόμενοι καὶ ἀπὸ ἀρκετὴν ποσότητα
λίρων. Σχεδὸν οὔτε ἱχνος Αἰγυπτίου δὲν
ἐνεφανίσθη κατὰ τὴν ἐφετεινὴν σαιζὸν. Φυ-
σικά, οὔτε οἱ ἐντόπιοι ἐπῆγαν, ἀφοῦ, γιὰ
νὰ περάσῃ κανεὶς λίγες ἡμέρες σὲ μιὰ
ἐλληνικὴ λουτρόπολιν, πρέπει νὰ εἶνε τοῦ-
λάχιστον ἑκατομμυριοῦχος.

Αὐτὸς ἀκριβῶς εἶνε καὶ ὁ λόγος, γιὰ
τὸν ὁποῖον τὸ κύμα τῶν ξένων ἐκόπασε.
Κατὰ τὰ τελευταῖα δύο χρόνια ἦλθαν ἄρ-
κετοὶ ξένοι, εἶδαν, ἀκριβοπλήρωσαν καὶ
ἐφυγον γιὰ νὰ μὴ ξαναπατήσουν...

Καὶ τοῦτο, διότι ὁ Ἕλλην ἐπιχειρημα-
τίας ἐννοεῖ ἀπὸ ἓναν πελάτη νὰ βγάλῃ τὰ
ἔξοδα τοῦ καταστήματος γιὰ ἔξη μῆνες.

—Βάρ' τοῦ μαρὲ στοῦ σταυροῦ! Ξένος
εἶνε, λίρα ἔχει!

Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι τὴ λίρα δὲν τὴν
ἔχει γιὰ νὰ τὴν προσφέρῃ ὡς λύτρα. Καὶ
γι' αὐτὸ δὲν ξανάρχεται, οἱ δὲ εὐφυεῖς ἐ-
πιχειρηματίαι περιμένουν μὲ τό... τουφέ-
κι στὸ χέρι τὸ θήραμα...

Νέτος - Σκέτος

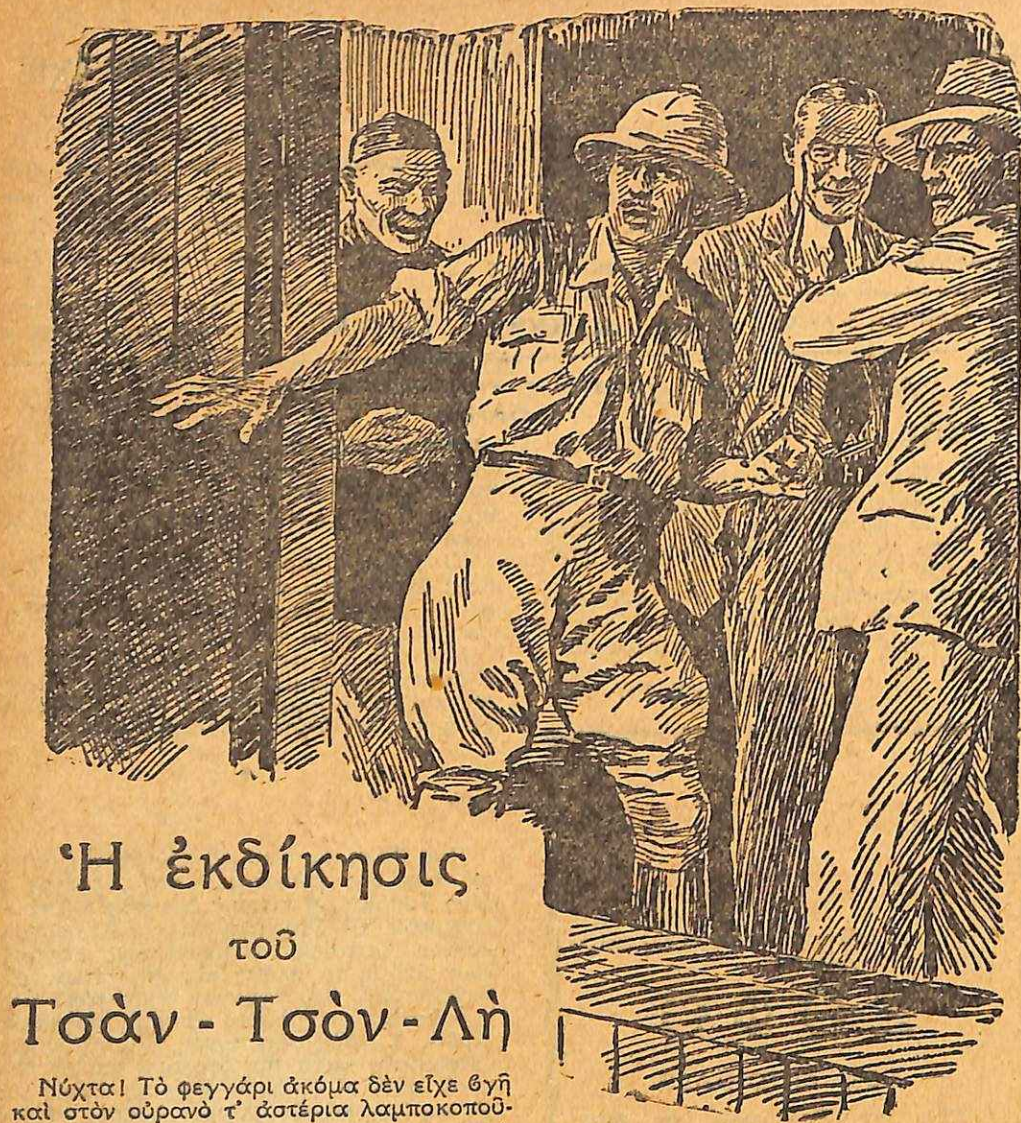
Γιὰ πρώτη φορὰ ἑλληνικὸ περιοδικὸ πα-
ρουσιάζει τύπους δημιουργημένους ἀπὸ
τὴ φαντασία τοῦ γελοιογράφου ΣΟΦΟ
(Σοφ. Ἀντωνιάδη) καὶ ἀποδομένους
πάνω στὴν ἑλληνικὴ ζωὴ ὡς εὐθυμογράφη-
μα, ποὺ μπορεῖ νὰ διαβασθῇ ἀπὸ κάθε οἰ-
κογένεια.

Φύγαμε ἀπὸ τὰ τετριμμένα. Ἀπὸ τοὺς
ἐνωμοτάρχας, ἀπὸ τοὺς θλάχους, ἀπὸ
τοὺς μάγκες καὶ δίνουμε ἓνα φρέσκο πρᾶ-
μα, ἀσυνήθιστο, ποὺ ἀσφαλῶς θὰ ἀρέσῃ.

Ὁ Νέτος, Σκέτος Κλέτος καὶ ἡ Σύν-
τροφία τοὺς μὲ τὰ παράξενα κεφάλια,
(τὰ γεμάτα σοφία!) θὰ ἀποδώσουν αὐτὸ
ποὺ θέλωμε, κατὶ τὸ νέο, κατὶ τὸ μοντέρ-
νο. Κάθε εὐθυμογράφημα μὲ... τοὺς σκλη-
ροὺς ἥρωάς μας δὲν θὰ γράφετε ἀπὸ ἓ-
να μόνον λογοτέχνη εὐθυμονόγραφο.

Οἱ περιπέτειές τοὺς θὰ ἐξιστορηθοῦν
ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀριστεῖς τῆς εὐθυμογρα-
φίας μὲ τὴν σειρὰ τοὺς.

Πρώτος τοὺς παρέλασε ὁ κ. Π. Παπα-
δόγκας, δεῦτερος θὰ γράψῃ ὁ κ. Ἀντ.

‘Η έκδίκησις του Τσάν - Τσόν - Λή

Νύχτα! Τὸ φεγγάρι ἀκόμα δὲν εἶχε θῆναι καὶ στὸν οὐρανὸν τ’ ἀστέρινα λαμποκοποῦσαν.

Ὁ κόσμος δὲν κυκλοφοροῦσε πιά στοὺς δρόμους καὶ ποὺ καὶ ποὺ μονάχα μερικές μαῦρες σκιές ἀναπηδοῦσαν, σὰν νὰ ξεκολλοῦσαν ἀπὸ τοὺς τοίχους καὶ προχωροῦσαν μέσα στὸ σκοτάδι.

Σκιές μουστηριώδεις! Σκιές ποὺ τίς θγάζει καὶ τίς καταπίνει πάλι ἡ νύχτα τῆς ἀπέραντης Κίνας.

Ἔνα οὐρλιαχτό, σὰν φωνὴ ζώου ποὺ τὸ σφάζουνε, ἐτάραξε ξαφνικά τὴν ἥρεμην γαλήνη!

Κανένα παράθυρο δὲν ἀνοίξε. Δὲν νοιάστηκε κανεὶς νὰ μάθῃ ἀπὸ ποῦ καὶ γιατί ἐβγήκε αὐτὴ ἡ φωνή.

Τ’ ἀστέρινα τρεμοσβύνανε μέχρι τὴν αὐγὴ κι’ ὅταν ξημέρωσε μακρὰ κοντὰ στὸ ποτάμι ἕνας στρατιώτης τῆς ἀγγλικῆς στρατιωτικῆς ἀποστολῆς θῆκε ἕνα πτώμα μὲ μιά μαχαίριά στὴν καρδιά.

Τὸ σῶμα μεταφέρθηκε στὸ στρατιωτικὸ νοσοκομεῖο καὶ ἀμέσως ὅλοι ἀνεγνώρισαν τὸ λοχαγὸ Οὐίλλιαμ Τζόχανσον.

Ποῦ ἦτανε ὁ Τζόχανσον;

Ποῖος τὸν σκότωσε;

Πολιτικὴ ἢ προσωπικὴ ἐκδίκησις;

Τὴν ἴδια μέρα ὁ ξάδελφος τοῦ Τζόχανσον λοχαγὸς κι’ αὐτὸς στὸν ἀποικιακὸ στρατὸ, μαζί μὲ δύο φίλους τοῦ ἐγύρισε ὅλα τὰ ὑποπτα κέντρα τῆς Σαϊγκόν. Τὴ νύχτα ὅλα τὰ ὀπιποτεῖα καὶ τὰ καμπάρε.

Γύρευε κάποιον ποὺ θὰ μπορούσε νὰ τὸν διαφωτίσῃ.

Ἐπῆγε καὶ στὸ σπίτι τοῦ πλουσίου ἐμπόρου καὶ φίλου τῶν Τσάν-Τσόν-Λή.

Τοὺς δέχτηκε μὲ ὑποκλίσεις καὶ τοὺς κατεῴδωσε μ’ ἕνα μουστηριώδες κινέζικο χαμόγελο στὰ χεῖλη.

Ὁλη ἡ Κίνα ἀντιπροσωπεύτανε μέσα στὸ μουστηριώδες ἄτομο τοῦ Τσάν-Τσόν-Λή.

Τὰ εἶχε καλὰ μὲ τίς στρατιωτικὰς ἀρχές, καὶ προμήθευε πολυτίμες πληροφ.

ρίες γιὰ τὸ Ἀνώτατο Ἐπιτελεῖο.

Ἦταν ὅμως καὶ ἰδιαίτερος φίλος τοῦ Τζόχανσον.

Πόσες φορές ὁ Τσάν-Τσόν-Λή δὲν ἐφιλοξένησε τὸ Τζόχανσον στὸ πλούσιο σπίτι του;

Ἀφῆσε μάλιστα καὶ τίς ἐθιμοτυπίας κατὰ μέρος καὶ κάθησε στὸ ἴδιο τὸ τραπέζι μὲ τὴν ἀγαπημένη του γυναικοῦλα τὴ Λιού-Τσίου, τὸ μυρωμένο αὐτὸ λουλουδι τῆς Ἀνατολῆς, τὴν ὀρασιότερη γυναῖκα τῆς Κίνας.

Ὅλοι κλάψανε τὸ ἀδικοσκοτωμένο παλληκάρι. Τὸ σπίτι του πένθησε καὶ οἱ φίλοι κλάψανε πικρά.

Πέρασε χρόνος, δύο χρόνια.

Ξεχάστηκε καὶ ὁ Τζόχανσον καὶ τὸ περιστατικόν.

Ἡ Κίνα ἔμεινε καὶ τὸ χαμόγελο τοῦ Τσάν-Τσόν-Λή θὰ μένῃ διαρκῶς στὰ χεῖλη του κάθε φορά ποὺ θλέπει ἕναν Ἀγγλο στρατιώτη.

Μέσα σὲ μιά καλύβια, πέρα μακριὰ ἀπὸ τὴ Σαϊγκόν, δύο γυναικοῦλες κλώθουνε τὸ νήμα ποὺ θὰ πλῆθυνον αὐριο στὸ πανηγύρι.

—Κάνε γρήγορα Λιού-Τσίου. Θὰ δώσω-με τὸ νήμα καὶ θὰ πάρουμε λεφτά. Ὁ ἔμπορος Τσάν-Τσόν-Λή...

—Μή, κυρά, μὴ μ’ ἀναφέρῃς τὸ ὄνομα αὐτό...

—Καὶ τί ἐργασία ἔχεις; Ἦσουν μιά φορά γυναῖκα του, ἔπειτα πῆρε ἄλλον, αὐριο δὲν ξέρεις πάλι ποῖα εἶν’ ἡ τύχη σου.

—Δὲν ξέρεις ἐσύ, κυρία, δὲν ξέρεις τί μοῦ συμβαίνει.

—Δὲ θαρύεσαι, τοὺς ξέρω ἐγὼ τοὺς ἀντρες.

—Μὰ δὲν φταίει αὐτός, ὄχι, δὲν φταίει αὐτός.

γιὰ πάντα. Σ’ ὅλες τίς περιστάσεις δὲν φταίει ἄλλος ἀπὸ τὸν ἄντρα.

—Ὅχι, αὐτός, αὐτός, δὲν φταίει, κυρία.

Ἐγὼ φταίω, ἐγώ...

Ἡ Λιού-Τσίου, ἡ ὁμορφότερη γυναῖκα τῆς Κίνας καὶ ἄλλοτε μεγάλη ἀρχόντισσα καὶ γυναῖκα τοῦ Τσάν-Τσόν-Λή, ἦτανε τώρα μιά ἀπλή ὑπηρέτρια σ’ ἕνα φτωχὸ, μὰ τίμιο σπίτι.

Τὰ θλέφάρὰ τῆς παῖξανε καὶ ἕνα δάκρυ κύλισε ἀπὸ τὰ ματωσίνουρά τῆς.

Δὲν σήκωσε τὸ κεφάλι, δὲν τολμοῦσε νὰ κυττάξῃ τὴν κυρία τῆς. Μὰ ἦταν ἡ πρώτη φορά ποὺ ἐμυστηρευότανε τὸν πόνο τῆς καὶ τὴν ἀγάπη τῆς. Καὶ εἶπε:

—Ἀγαποῦσα τὸν Τσάν-Τσόν-Λή. Ὁ Τσάν-Τσόν-Λή μὲ ἀγαποῦσε περισσότερο, γιατί μοῦ ἔδινε νὰ τρώω, νὰ πίνω, νὰ κοιμᾶμαι καὶ ὅλα τὰ χάδια καὶ τὰ φιλιὰ του τὰ χάριζε μονάχα σὲ μένα.

Ἦρθε μιά μέρα ποὺ ὁ Τσάν-Τσόν-Λή θέλησε νὰ φέρῃ στὸ σπίτι του ἕναν ξένο.

Ὁ ἄντρας μου τοῦ εἶχε τόσο μεγάλη ἐκτίμησι ποὺ τὸν ἔβαζε κι’ ἐτρώγε στὸ τραπέζι μας καὶ μὲ φώναζε κι’ ἐμένα νὰ τρώω μαζί τους.

Ὁ ξένος μὲ κύτταζε πάντα κάπως ἀλλοιωτικά.

Ἦχουν διαφορετικὸ θῆμμα οἱ ξένοι στὰ μάτια τους, πολὺ διαφορετικὸ ἀπὸ τὸ δικό μας.

Τὸ θῆμμα τοῦ μοῦ σταμάτησε λοιπὸν πολλὰς φορές τὸ λογισμό. Καὶ ὅταν μιά νύχτα...

Ἀξέχαστη θὰ μείνῃ γιὰ μένα αὐτὴ ἡ νύχτα!...

Ἡ Λιού-Τσίου σκούπισε τὰ δάκρυά τῆς.

Ἐκείνη τὴ νύχτα ὁ Τσάν-Τσόν-Λή εἶλεψε σὲ κάποιον φίλικὸ σπίτι. Ἦμουν μόνη. Εἶχα φάει καὶ πλάγισα ὥς ποῦ νάρθῃ ὁ ἄντρας μου.

Ξάφνου ἀκούω τὸ παράθυρο νὰ τρίξῃ καὶ μέσα νὰ μπαίνει ὁ ξένος.

Τὰ μάτια του καὶ πάλι μὲ σκλαθώσανε... Δὲν ξέρω... μὲ φίλησε, μ’ ἀγκάλιασε μὰ ξαφνικά νὰ καὶ θλέπω τὸ χέρι τοῦ Τσάν-Τσόν-Λή διάπλατο νὰ ξανοίγῃ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου.

Μ’ ἄρπαξε ἀπὸ τὰ μαλλιά καὶ μ’ ἔρριξε σὲ μιά γωνία.

Κι’ ἐπείτα! ὦ, φρίκη! Εἶδα τὸ μαχαίρι τοῦ Τσάν-Τσόν-Λή νὰ πέφτῃ μὲ ὀρμή...

Σὰν ζαρκαδι ξεπετάχθηκα... Δὲν εἶδα τίποτ’ ἄλλο. Ἀκουσα ὅμως... Ἦμουν πιά ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι... κι’ ἀκουσα ἕνα μουγκρητό... Ἔτσι ὅπως κάνουν τὰ ζῶα σὰν τὰ σφάζουνε...

Ἐφύγα.

Ὁ Τσάν-Τσόν-Λή δὲν μὲ ξανάδε πιά...

Ἐγὼ φταίω... Καλὰ ἔκανε ὁ Τσάν-Τσόν-Λή ποὺ ἐκδίκηθηκε.

Δὲν τὸν κατακρίνω...

Οἱ δύο γυναῖκες σιωπηλὲς δὲν εἶπαν πιά λέξι μέχρι τὸ πρωτὶ.

Τὸ νήμα γνέθανε κι’ ἡ σκέψι τους ἐγενέθη τὰ ὀλόγυρα μουτήρια ποὺ πλέκουν τὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων πάνω σ’ αὐτὴ τὴ γῆ.

ΦΑΤΟΥ ΧΑΝ ΛΗ

Ἀράπικες παροιμίες

Δὲν εἶνε καθ’ ἀλλήληδες ὅσοι ἱππεύουν.

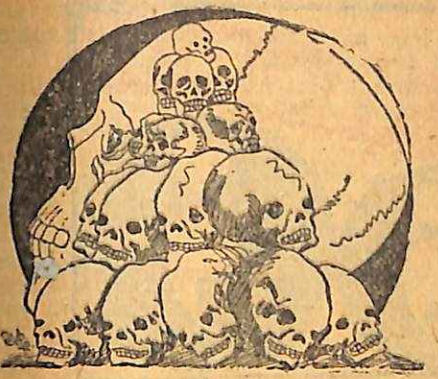
—Εἶπαν στὴν γάτα: «Μὰς χρειάζεται ἡ κοπριά σου γιὰ φάρμακο». Κι’ ἀπὸ τότε ἡ γάτα ἀνοίγει λάκκους καὶ τὴν θάφτει.

—Σε θαοθήτε τὰ δάκρυα τοῦ ἀνδρὸς ὅταν ἐξέρετε ὅτι ὁ ἀνδρὸς αὐτὸς κλαίῃ γιὰ πρώτη φορά στὴν ζωὴ του.

—Ὅποια δὲν μπορεῖ νὰ συγκρατήσῃ τὴ γλῶσσα τῆς, δὲν μπορεῖ νὰ συγκρατήσῃ καὶ τὰ κορδόνια τῆς.

—Ὅποιοι ἀγοράσῃ φθινὸ κρέας, θὰ μετανοιώσῃ στὸ ζομί.

—Καμμιὰ φορά τὰ μάτια γελοῦν ἐνῶ ἡ καρδιά κλαίει.

Ὁ πύργος τῶν κρανίων Μιά τραγικὴ ἐκδίκησις

Ἡ Τζέρμπα, ὅπως τὴν λέγουν οἱ Τουνεζιάνοι, θρίσκεται στὸ νοτιώτερο ἄκρον τῆς Τύνιδος. Ἀπὸ πολλῶν χρόνων ἡ Τζέρμπα ἦταν περιώνυμη γιὰ τὰ φοινικόδενδρά τῆς, τῶν ὁποίων οἱ παμπάλαιοι καὶ διάτρητοι ἐκ τοῦ χρόνου κορμοὶ εἶνε τόσο πολλοί, ποὺ δὲν ἤμπορεῖ νὰ περάσῃ διαδύτης. Ἡ Τζέρμπα θρίσκεται κοντὰ στὰ σύνορα τῆς Τριπολιτίδος, μακριὰ ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα τριάντα μίλια. Ἡ ἐπιφάνειά τῆς καταλαμβάνει τετρακόσια τετραγωνικά μίλια καὶ ὁ λίγος πληθυσμὸς τῆς ἀποτελεῖται ἀπὸ πρωτόγονους Ἀραβες. Ἡ νῆσος τῆς Τζέρμπας κατεκτήθη ἀπὸ Ἀραβας κατὰ τὴν ἐκστρατεῖαν τῆς Βασάρης τὸ 42ον ἔτος τῆς Ἑγείρας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Μοαγιὰ καὶ καθυπετάχθη στὸν ζυγὸ ἀπὸ τὸν Ἀκμάρμου, τὸν μεγάλο κακτητὴ τῆς Ἀφρικής, τοῦ ὁποίου ὁ τάφος εὐρίσκεται ἐν Κερανάν στὴν Ἀφρικανικὴ Μέκκα τοῦ Ἰσλάμ, σὲ ἀπόστασι τριήμερης πορείας ἀπὸ τὴν Τύνιδα.

Τὸ 1561 ὁ Φίλιππος ὁ Β’ τῆς Ἰσπανίας, μὲ παράκλησι τοῦ Λαζαρέτ Μεγάλου ἀρχοντα τῆς Μάλτας ἀπεφάσισε νὰ ἀνακτήσῃ τὴν Τριπολιτίδα.

Ὁ χριστιανικὸς στόλος ἀποτελεῖτο ἀπὸ 28 μεγάλα μεταφορικά καὶ 50 γαλέρες, ὑπὸ τὴν διοίκησι τοῦ ἐμπειροπλημοῦ Ντόρια καὶ μετέφερε 30.000 ἄνδρες, τὸ ἄθος τοῦ χριστιανικοῦ στρατοῦ μαζί μὲ πολλοὺς γενναίους ἱππότες. Ὁ Λά Σέρντα, δούξ τῆς Μεδίνα Τσέλι, καὶ ἀντιβασιλεὺς τῆς Σικελίας, ἔλαβε τὴν ἀρχηγίαν τῆς δυνάμεως τῆς ξηρᾶς—πλὴν τὸν Ντόρια.

Οἱ Ἀραβες ἐπερίμεναν στὶς ἀκτὲς τῆς νήσου τῶν καὶ μὲ τὸ πολεμικὸ αὐτὸ μένος, ποὺ ἔχαρτακτῆριζε τοὺς πιστοὺς τοῦ Ἀλλάχ, πρὸς τῆς Ναπολεοντείου ἐποχῆς, διαμφισβήτησαν σπιθαμὴ πρὸς σπιθαμὴ καὶ σῶμα πρὸς σῶμα τὴν κατοχὴ τῆς χώρας τῆς. Ἐκατοντάδες νησιῶται ἐσφάγησαν ἐπὶ τόπου, ἡ πόλις ἐλεηλατήθη καὶ ἀφέθη εἰς τὸ λείρος. Οὔτε ἡ ἡλικία, οὔτε τὸ φύλο δὲν εὗρον ἔλεος. Τὰ χαρέμια τὰ ἤρπασαν καὶ οἱ ἀνυπεράσπιστοι τρόφιμοί τους ἢ ἐσφάγησαν ἢ τοὺς ἐκλεψαν νὰ τοὺς κάνουν σκλάβους.

Μέσα σ’ ἕνα θράχο, πέρα μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀκτὴ καὶ κάτω ἀπὸ τὸ Τζιμπέλ, ὁ πῦρ τοῦ θουνοῦ, ἀόρατο ἀπὸ τὴ μεγάλη θάλασσαν καὶ τὴν ἀγριοτοπιὰ, θρίσκεται ἕνα σπήλαιον.

Οἱ Ἀραβες εἶχαν τὴ γνώμη ὅτι ἡ τρύπα ἐκείνη τοῦ σπηλαίου ἐβγαίνει σὲ πολὺ παράξενες πολιτείες ξωτικών.

Ἦταν ὅμως τρέλλα νὰ ἐπιχειρήσῃ κανεὶς νὰ μῆνῃ μέσα, γιὰτὶ τὰ ξωτικά θὰ τὸν ἐπαιρναν καὶ θὰ τὸν τραβοῦσαν γιὰ πάντα μέσα στὸν ἀγύριστο πιά δρόμο πρὸς τὸν κόσμον.

Ἦταν ὅμως τρέλλα νὰ ἐπιχειρήσῃ κανεὶς νὰ μῆνῃ μέσα, γιὰτὶ τὰ ξωτικά θὰ τὸν ἐπαιρναν καὶ θὰ τὸν τραβοῦσαν γιὰ πάντα μέσα στὸν ἀγύριστο πιά δρόμο πρὸς τὸν κόσμον.

Ἦταν ὅμως τρέλλα νὰ ἐπιχειρήσῃ κανεὶς νὰ μῆνῃ μέσα, γιὰτὶ τὰ ξωτικά θὰ τὸν ἐπαιρναν καὶ θὰ τὸν τραβοῦσαν γιὰ πάντα μέσα στὸν ἀγύριστο πιά δρόμο πρὸς τὸν κόσμον.

Ἦταν ὅμως τρέλλα νὰ ἐπιχειρήσῃ κανεὶς νὰ μῆνῃ μέσα, γιὰτὶ τὰ ξωτικά θὰ τὸν ἐπαιρναν καὶ θὰ τὸν τραβοῦσαν γιὰ πάντα μέσα στὸν ἀγύριστο πιά δρόμο πρὸς τὸν κόσμον.

Ἦταν ὅμως τρέλλα νὰ ἐπιχειρήσῃ κανεὶς νὰ μῆνῃ μέσα, γιὰτὶ τὰ ξωτικά θὰ τὸν ἐπαιρναν καὶ θὰ τὸν τραβοῦσαν γιὰ πάντα μέσα στὸν ἀγύριστο πιά δρόμο πρὸς τὸν κόσμον.

Ἦταν ὅμως τρέλλα νὰ ἐπιχειρήσῃ κανεὶς νὰ μῆνῃ μέσα, γιὰτὶ τὰ ξωτικά θὰ τὸν ἐπαιρναν καὶ θὰ τὸν τραβοῦσαν γιὰ πάντα μέσα στὸν ἀγύριστο πιά δρόμο πρὸς τὸν κόσμον.

Ἦταν ὅμως τρέλλα νὰ ἐπιχειρήσῃ κανεὶς νὰ μῆνῃ μέσα, γιὰτὶ τὰ ξωτικά θὰ τὸν ἐπαιρναν καὶ θὰ τὸν τραβοῦσαν γιὰ πάντα μέσα στὸν ἀγύριστο πιά δρόμο πρὸς τὸν κόσμον.

Ἦταν ὅμως τρέλλα νὰ ἐπιχειρήσῃ κανεὶς νὰ μῆνῃ μέσα, γιὰτὶ τὰ ξωτικά θὰ τὸν ἐπαιρναν καὶ θὰ τὸν τραβοῦσαν γιὰ πάντα μέσα στὸν ἀγύριστο πιά δρόμο πρὸς τὸν κόσμον.

Ἦταν ὅμως τρέλλα νὰ ἐπιχειρήσῃ κανεὶς νὰ μῆνῃ μέσα, γιὰτὶ τὰ ξωτικά θὰ τὸν ἐπαιρναν καὶ θὰ τὸν τραβοῦσαν γιὰ πάντα μέσα στὸν ἀγύριστο πιά δρόμο πρὸς τὸν κόσμον.

Γι’ αὐτὸ καὶ κανεὶς δὲν τ’ ἀποφάσιζε νὰ μῆνῃ.

Ὁ Γιοκντά ὅμως ἤξερε καλὰ τὸ μυστικόν. Δὲν τὸ εἶχε ποτὲ τοῦ μαρτυρήσει.

Τώρα ὅμως τί νὰ κάνῃ; Ἐπρεπε νὰ ἐκδικηθῇ καὶ γι’ αὐτὸ πῆρε μαζί τοὺς λίγους πιστοὺς ὁπαδοὺς ποὺ τοῦ μέινανε καὶ κρύφτηκαν ὅλοι μέσα στὴ σπηλιά.

—Ποῦ εἶνε ἡ Ζοβία;

Ἦταν ἡ κόρη του. Ἡ κόρη του, ποὺ διέφυγε τὴ σφαγὴ, ὄχι ὅμως καὶ τὴν ἀτίμωσι ἀπὸ τὸν Δὸν Ζοῆ Σάερα, τὸ σωματοφύλακα τοῦ Λά Σέρντα.

—Ποῦ εἶνε ἡ κόρη μου, ἡ Ζοβία;

Πράγματι, ἔπειτα ἀπὸ λίγο, εἶδε ἀπὸ μακριὰ νὰ πλησιάζῃ ἕνα ράκος. Ἡ λύπη, ἡ ἀτίμωσις καὶ ὁ πόνος εἶχαν ἀλλάξῃ μέσα σὲ μιά νύχτα τὴν ὁμορφότερη κοπέλα τῆς Τζέρμπας.

Κανεὶς δὲν τὴν ἀνεγνώρισε, ὅταν κουρασμένη, ἐξαντλημένη, ἔπεσε μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ πατέρα τῆς.

—Πατέρα, ψιθύρισε, καὶ ἔπεσε νεκρὴ μπροστὰ στὸ Γιοκντά, τὸν ἀρχοντα, ἀρχηγὸ Ἀραβᾶ.

Ἡ Ζοβία δὲν ἀνθεξε τὴ ντροπὴ καὶ τὸν ἐξευτελισμό. Στὸ δρόμο ποὺ ἐρχότανε μάζεψε «σαμάν», τὸ μεγαλύτερο, τὸ πιὸ δραστικὸ δηλητήριο τῆς ἐρήμου καὶ τὸ μάλιστα. Τὸ χόρτο ἦταν πικρὸ, μὰ ἡ Ζοβία ἤξερε γιὰτὶ τὸ ἐτρώγε: Γιὰ νὰ πεθάνῃ.

—Ὀρκίζομαι στὸν Ἀλλάχ. Ὀρκίζομαι στὶς ψυχὰς τῶν προγόνων μου! Ὀρκίζομαι στὸ ἱερὸ αὐτὸ σπαθί μου ὅτι θὰ ἐκδικηθῶ, ἐφώναζε ὁ πατέρας.

Κ’ ἔπεσε χάμω μὲ κλάμματα, ἀγκάλιασε τὴν κόρη του καὶ τὴν ἔφερε θανάτῳ μέσα στὸ σπήλαιον.

Ἦταν τραγικὴ ἡ στιγμή τοῦ ὄρκου ποὺ ὅλοι οἱ πιστοὶ σύντροφοι δίνανε πάνω στὸ νεκρὸ σῶμα τῆς Ζοβίας.

Τὸ πατρικὸν φίλτρον, μαζί μὲ αἶσθημα τοῦ καθήκοντος, ἐζήτησε μιά αἵματηρὰ ἐκδίκησι. Οἱ χριστιανοὶ πολεμιστὰι παρεδόθησαν σὲ ὄργια στὸ χωριὸ Βάντ-Ἐλ-Ζεμπέκ.

Ὁ Γιοκντά παρατήρησε ὅτι οἱ φρουροὶ δὲν ὑπῆρχαν στὴν εἰσοδὸ τοῦ χωριοῦ καὶ ἔδωσε ἀμέσως τὸ σύνθημα τῆς ἐπιθέσεως. Οἱ Ἀραβες εὐρέθησαν μετὰ τῶν θανασίμων ἐχθρῶν τῶν καὶ τὸ αἷμα τῶν σφαζομένων ἤρχισε νὰ ρεῖ ποταμιόδον.

Παρόμοια τραγὰδιὰ γίνηκε σὲ πολλὰ σημεῖα τῆς νήσου. Ἀπὸ τοὺς ἀποδιωχθέντας χριστιανοὺς, ὀλίγοι διέφυγαν. Ὁ μόνος ποὺ ἐζήκε, ἦταν ὁ Σέρα. Αὐτόν, φώναζε ὁ Γιοκντά, μὴ τὸν πειράζετε, τὸν θέλω ἐγὼ. Ἡ ἀντεκδίκησις τῶν Ἀραβῶν νησιωτῶν ἦταν μεγάλη καὶ ἀξίεζε ἕνα μνημεῖο δόξης. Στὴν ἐκστρατεία αὐτὴ αἱ ἀπώλειαι τῶν χριστιανῶν ὑπολογίζονται σὲ 25.000 ἄνδρας.

Οἱ Μωαμεθανοὶ ἔκοψαν τὰ κεφάλια τῶν χριστιανῶν καὶ κατασκεύασαν τὸν Πύργον τῶν Κρανίων.

Στὸ διάστημα ποὺ ἐγίνετο ὁ Πύργος, ὁ Σάερα ὑπεβάλλετο σὲ τρομερὰ βασανιστήρια καὶ τέλος ἡ αἰμοσταγὴς κεφαλὴ του ἐτέθη τελευταία ὡς ἀνταξία κορώνης τοῦ Πύργου τῶν Κρανίων.

Α. ΒΕΣΚΟΒΟ

Πεννιές

—Μιά κάρτ-ποστάλ μὲ ἡμερομηνία 1 Μαΐου 1833 κι’ ἡ ὁποία ἀπευθυνόταν σὲ μιά γυναῖκα ποὺ εἶχε πεθάνει πρὶν 30 χρόνια, παραδόθηκε τὸν περασμένον μῆνα στὸ Πλούμιου, στὴν κυρία Π. Α. Μπλάικ, ἡ ὁποία ἦταν νύφη τῆς!

—Ἕνας λιλιπούτειος ἀσφόδελος, ποὺ φέρει ἕνα λουλουδιὸν στὸ μέγεθος μιάς δραχμῆς, κι’ ὁποῖος εἶνε φυτευμένος μέσα σὲ μιά γλάστρα μεγάλῃ σὰν μιά... κοινὴ δακτυλῆθρα, ἐπεδείχθη τελευταία στὸ χολ τῆς Κιμπουρικῆς Ἐταιρείας τοῦ Λονδίνου.

Ἀσύρματος τηλεγράφος στὴν πράσινη κόλασι!

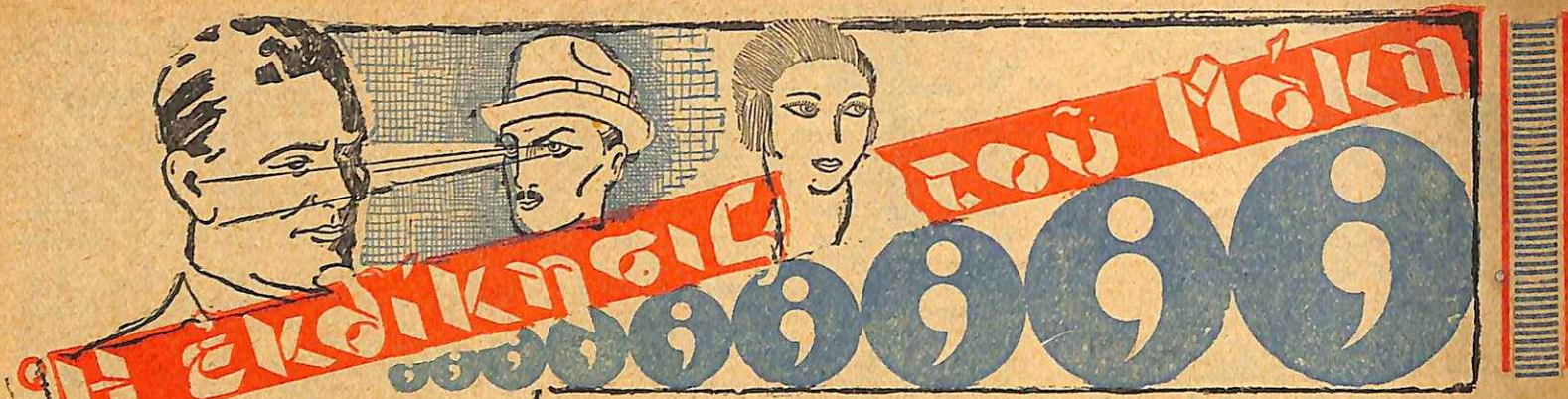
Μέσα στὴν καρδιά τῆς Βραζιλίας, ζούγκλας, θρίσκεται τὸ ὄροπέδιο Μάττο Γκρόσσο, μὲ καταπληκτικὴ ὀργαστικὴ θλάσθησι καὶ ἀνεξερεύνητες ἐκτάσεις, στὶς ὁποῖες δὲν πάτησε ἀκόμη πόδι λευκοῦ.

Ὁ τελευταῖος λευκός, ὁ συνταγματάρχης Φώουσετ, ποὺ προσπάθησε νὰ θγάλῃ τὸν μουστηριώδη πέπλο τοῦ παρθένου αὐτοῦ δάσους, χάθηκε χωρὶς ν’ ἀφήσῃ πουθενὰ ἴχνη. Ὁλη αὐτὴ ἡ περιοχὴ μὲ τὴν ἀγρία μεγαλοπρέπεια τῆς, μὲ τὰ τεράστια φείδια τῆς—τὶς ἀνακένδρες—μὲ τὰ ἀγρίμια τῆς καὶ τοὺς ἀνθρωποφάγους τῆς, ἔγινε ὁ τάφος ὅλων τῶν ἐξερευνητικῶν ἀποστολῶν, καὶ κάθε τολμηροῦ τυχοδιώκτη, ποὺ ζητῶντας ἀνεύρεσι πλούτου, προσπάθησαν νὰ ἀνακαλύψουν μέσα τῆς τὴν μυθικὴ πόλι τῶν Ἴνκας, μὲ τὸ θειασίον πολιτισμὸ καὶ τοὺς ἀμύθητους θησαυροὺς. Καὶ ὁ θρόλος ποὺ πλέχτηκε γύρω ἀπ’ τὴν ζούγκλα αὐτὴ, τῆς ἔδωσε τὸ ὄνομα «πράσινη κόλασις».

Ὡστόσο, ἀν οἱ λευκοὶ δὲν κατῴρθωσαν νὰ προχωρήσουν πολὺ πρὸς τὸ ὄροπέδιο, πίσω ἀπ’ τὸ ὁποῖο κατὰ τοὺς ἐπιστήμονας κρύβονται τὰ λείψανα τοῦ θαυμασίου πολιτισμοῦ τῶν Ἴνκας, οἱ Ἰθαγενεῖς τῆς περιοχῆς ζοῦν σ’ ὅλα τὰ πλάτη καὶ τὰ μῆκη τῆς πράσινης κολάσεως, ἀντιμετωπίζοντας καθημερινὰ χίλιους κινδύνους ἀπ’ τ’ ἀγρίμια καὶ τοὺς φυλετικούς τῶν ἐχθρούς. Οἱ φυλὲς αὐτὲς δὲν ἔχουν μόνιμη διαμονή, ἀλλὰ ἀπὸ νύχτα σὲ νύχτα στήνουν σὲ διάφορα μέρη τοῦ δάσους τοὺς καταυλισμούς των.

Οἱ Καγιαίπος, εἶνε μιά ἀπ’ τίς λίγες φυλὲς ποὺ δὲν τρώγουν ἀνθρώπινα κρέατα καὶ θρίσκεται σὲ ἀνώτερο ἐπίπεδο πολιτισμοῦ ἀπὸ τίς ἄλλες... ἀπολίτιστες φυλὲς. Ἀναμφισβήτητο δείγμα τῆς ἀνωτερότητος τῶν εἶνε ἡ ἐφευρέσις τοῦ ἀσύρματος τηλεγράφου, ποὺ ἂν καὶ θρίσκεται σὲ ἐντελὲς πρωτόγονο κατάστασι, κανεὶ ὅμως θαυμασία τὴν δουλειά του.

<

ΤΟΥ Κ.
ΜΙΜΗ ΜΥΛΩΝΑ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ:
ΣΟΦΟ

Ήταν μέρες τώρα που είχαμε χάσει από την παρέα μας τον Μάκη. Άδικα περιμέναμε κάθε θράδυ να φανή στο καφεενάκι, δίπλα στο θέατρο. Ήταν τόσο ταχτικός, άλλωστε ο Μάκης, που αυτή ή απουσία του —έικοσι μέρες— άρχισε να μας άνησυχῇ. Κανένας μας δεν γνώριζε τί έγινε. Καί ο Μίμης, ο συνεργάτης του, που ρώτησε στο σπίτι του, μάς είπε ότι έφυγε χωρίς να πῇ που πήγε. Άλλαξε σπίτι τοῦπαν.

Δὲν ξέρω ἂν αὐτὸ συμβαίῃ καὶ σὲ σὰς, ἀλλὰ ἐμεῖς τοῦλάχιστον εἴμαστε ὅλοι νευριασμένοι. Δὲν εἶνε δὲ καὶ μικρὸ πρᾶγμα ἔτσι ξαφνικά, χωρίς λόγο νὰ στερηθῇ ἡ καλλίτερα νὰ χάσῃ ἓνα μέλος τῆς συντροφιάς. Νὰ ξέραμε τοῦλάχιστον τὸ λόγο. Πῶς πολὺ ὅμως ἀπ' ὅλους, κατ'οφεισμένοι καὶ στενωχωρημένοι, σχεδὸν ἀμίλητος, ἦταν ὁ Μίμης, ὁ συνεργάτης του. Ὅλο μὲ μονοσύλλαβα μᾶς ἀπαντοῦσε καὶ σπάνια ἔλεγε δική του γνώμη γιὰ τὸ ποῦ θὰ περάσαμε τὴ θραυὰ μας. Πάντα μᾶς ἀκολουθοῦσε χωρίς ἀντιρρήσεις καὶ πάντα, καὶ σὲ μεγαλύτερο κέφι ὅλων μας αὐτὸς ἦταν ἀμέτοχος.

Ἡ κατάσταση αὐτὴ ἄρχισε νὰ δίνῃ καὶ σὲ μᾶς στὰ νεῦρα. Εἴχαμε δυὸ χαμένους ἀπὸ τὴν παρέα, τὸν Μάκη ποὺ ἐγίνε ἀφαντος καὶ τὸν Μίμη, ποὺ ἦταν δὲν ἦταν, ἦτο τὸ ἴδιο πρᾶγμα.

Μία μέρα, νύχτα καλλίτερα, δὲν φάνηκε οὔτε ὁ Μίμης στὸ καφεενάκι. Τὸ πρᾶγμα δὲν μᾶς στενωχῶρησε καὶ τόσο καὶ σὲ λίγες μέρες συνηθίσαμε τὴν ἀπουσία του. Ποῦ καὶ ποῦ μονάχα, σὰν ἐρχότανε ἡ κουβέντα γιὰ θέατρο, ἔργα καὶ ἡθοποιούς, ἀναφέραμε καὶ τοὺς δύο φίλους μας —γιατί ἐξάσας νὰ πῶ ὅτι ἦσαν κι' οἱ δυὸ συνεργάτες καὶ συγγραφεῖς ἔργων θεατρικῶν. Ὁ ἕνας λιμπρετίστας καὶ ὁ ἄλλος μουσικοσυνθέτης.

Ὅλοι μας ὑποθέσαμε ὅτι τὸν εἰδοποίησε ὁ Μάκης νὰ πᾶνε νὰ γράψουν καμμιὰ ὀπερέττα καὶ γι' αὐτὸ χάθηκαν.

*

Κι' ἔτσι κυλοῦσαν οἱ μέρες μας. Ἐνα θράδυ κεῖ ποὺ καθόμαστε καὶ συζητοῦσαμε γιὰ μιὰ καινούργια νέα συμπεριτοῦλα ποὺ ἐπαίξε σ' ἓνα θέατρο, μὴνῃκε στὸ καφεενάκι ξαναμμένοι, ὁ Λάκης, ὁ πῶς στενὸς φίλος καὶ τὸν δύο ἀπολεσθέντων, μ' ἓνα γράμμα στὸ χέρι. Στὴν ἀρχὴ τὰ χάσαμε.

Σὰν κάθησε, μᾶς εἶπε μὲ μιὰ φωνὴ κομμένη: Εἶχα σήμερον γράμμα ἀπὸ τὸν Μίμη. Ἐφύγε, μένει σ' ἓνα νηοὶ μόνος του. Μοῦ δικαιολογεῖ τὴ δική του ἐξαφάνισι καὶ τοῦ Μάκη. Ὁ Μάκης εἶνε στὸ Παρίσι, ὅπως μοῦ γράφει, καὶ ξεδίπλω-

σε τὸ γράμμα. Εἶνε ἀλήθεια τρομερὸ αὐτὸ νὰ μὴ καταλάβω ὅλοι μας τίποτα. Θὰ σὰς διαβάσω τὸ γράμμα γιατί ἀπευθύνεται σὲ ὅλους.

Κι' ἄρχισε ἀργὰ-ἀργά, τονίζοντας κάθε λέξι καὶ φράσι νὰ διαβάξῃ τὸ γράμμα ποὺ ἔλυνε τὸ μυστήριον.

«Ἀγαπητέ μου,

Πρῶτα - πρῶτα σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσῃς ποὺ ἔφυγα ἔτσι ξαφνικά χωρίς νὰ σὲ ἀποχαιρετήσω. Τὸ ἴδιο παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσουν καὶ τὰλλα παιδιά. Αὐτὲς τὲς μέρες μοῦ συνέβησαν πολὺ τρομερὰ γεγονότα. Στὰ γράφα ὅλα, ὅσο μπορῶ πῶς καθαρά γιὰ νὰ καταλάβετε πόσο καλὸς φάνηκε ὁ Μάκης καὶ πόσο ἐλκεῖνός ἐγώ, ποὺ κατέστρεψα τὸ μέλλον τὸ δικό μου καὶ ἴσως καὶ τὸ δικό του. Ἀρχίζω λοιπόν.

Ἐνα θραδάκι, ἀπὸ τὰ τελευταῖα χλιαρὰ αὐτὰ θραδῦα τοῦ φθινοπώρου, καθόμαστε μὲ τὸν Μάκη στὸ σπίτι του καὶ δουλεύαμε. Ἡ γυναίκα του, ἡ Βέρα, ἦταν στὴν κουζίνα καὶ μαγειρεύε. Ἐργαζόμεστε γιὰ τὴν καινούργια μας ὀπερέττα. Στ' αὐτὸ τὸ σημεῖο σοῦ λέγω καὶ τὸ μεγάλο μου μυστικόν. Ἐγὼ μὲ τὴ Βέρα ἀγαπώμασσε. Ἀφοῦ ἔμαθες αὐτό, νομίζω ὅτι θὰ καταλάβῃς καὶ ὅσα παρακάτω θὰ μάθῃς. Θάταν ἡ ὥρα πάνω-κάτω ἔξη ὅταν σηκώθηκε ἀπὸ τὸ τραπέζι ποὺ ἐργαζόμαστε (θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς σ' αὐτὸ τὸ σημεῖον νὰ σοῦ ἀναφέρω τὴ ἐλέχθη καὶ νὰ σοῦ παραθέσω τὰ γεγονότα ὅπως συνέβησαν) καὶ ἐτοιμάσθηκα νὰ φύγω. Τὸ γιατί θὰ πῶ τὸ δῆς στὴ συνέχεια.

«Πρῶτα ἐν γωνίῳ, φίλε μου —εἶνε τὰ ἴδια του τὰ λόγια— ὅτι ἡ ὀπερέττα αὐτὴ θὰ μᾶς δοξάσῃ. Χρόνια ἐσκεπτόμουν αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.

—Ναί, δὲν ἔχεις ἄδικο, ἀλλὰ καὶ ἡ «Ἰδιοτροπία τῆς τύχης» ποὺ θὰ παυχθῇ μεθαῦριο, δὲν εἶνε ἔργο ἀσχυρῶ. Οἱ πρόδοις —ἐπρόκειτο ν' ἀνεβῇ, καθὼς ξέρεις σὲ λίγες μέρες, αὐτὴ ἡ ὀπερέττα— πάνε πολὺ καλὰ καὶ ὅλοι εἶνε ἐνθουσιασμένοι. Μάλιστα ὁ θεατρὼνς μοῖπε ὅτι τὰ εἰσιτήρια τῆς πρεμιέρας ἔχουν ἐξαντληθῇ. Γιὰ σκέψου, φίλε μου, μὲ ἓνα ἔργο νὰ γίνωμε γιὰ μᾶς ἐνδοεῖοι καὶ πλούσιοι. Ἀλλὰ, φίλε μου, ἐγὼ τώρα σὲ ἀφήνω γιατί ἔχω κάποιον ἐπείγον ραντεβού στὲς ἑφτά. Ἐσὺ κύτταξε νὰ γράψῃς καμμιὰ καλὴ μουσικὴ γιὰ τὴ σορτίτα τῆς πρίμας καὶ αὔριο ποῦ θὰ συναντηθῶμε στὲς πέντε, συνεχίζουμε».

Ἀκριβῶς αὐτὰ τὰ λόγια ἀνταλλάξαμε καὶ προχώρησα στὴν ἐξοδὸ μ' ἓνα καλὴνύκτα πρὸς τὴ Βέρα. Ὁ Μάκης μὲ συνάδευσε ἴσως τὴν ἐξέπορτα.

Μπορεῖς τώρα νὰ καταλάβῃς ποῖο ἦταν τὸ ἐπείγον ραντεβού μου. Περίμενα στὲς 7—7½ στὴ μικρὴ μου γκαρσονιερὺλα, πῶς ἀπὸ τὸ Μουσέο, τὴ Βέρα.

Μόλις ἔφθασα σπῆτι μου, ξεγυθῆκα, ἐβαλα τὲς γαμπωμένες πυτζάμες μου, ἔστειλα τὸν ὑπηρέτη μου νὰ πάρῃ λίγα κρύα φαγητὰ καὶ ξαπλώθηκα σὲ μιὰ σαλζ-λόγκ καὶ περίμενα. Σὰν ἦρθε ὁ ὑπηρέτας—τὸν ξέρεις τὸν Γιάννη— μὲ τὰ φαγητὰ, τὸν ἐδίωξα μ' ἓνα εἰσιτήριο γιὰ τὸν κινηματογράφον. Τὸ ρολόγι γχυποῦσε ρυθμικά καὶ ἀργὰ - ἀργὰ ράθυμα προχωροῦσε τὸ δρόμον μου. Πλησιάζαν

ἡ Βέρα, ὁλόδροση, χαρούμενη, «ταχτικὴ καὶ λίγο φοβισμένη μὴπως τὴν ἔβλεπε κανεῖς. Ἀναλογιζόμενα τὲς θεῖες στιγμὲς ποὺ θὰ περνοῦσαμε μαζί καὶ ρίγῃ ἡδονῆς κατέκλυζαν τὲς φλέβες μου. (Ἐδῶ, ἀγαπητέ μου φίλε, θὰ μοῦ πῇς ὅτι αὐτὸ ποῦ-κανα ἦταν ἓνα ἀπὸ τὰ μεγαλειότερα σφάλματά μου, ἂν ὄχι ἀμαρτήματα. Μὲ τὸν Μάκη εἴμαστε φίλοι ἀχώριστοι ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ καὶ τώρα ἦταν συνεργάτης μου. Τί νὰ σοῦ πῶ. Πολλὲς φορὲς τὰ εἶχα σκεφτῇ κι' ἐγὼ αὐτὰ, μὰ ἡ ἀγάπη μου στὴ Βέρα ἦταν τόσο μεγάλη, ποὺ παραμέριζε καὶ τέτοιες ὑποχρεώσεις. Ἀν ἔχῃς ἀγαπήσῃ, θὰ μὲ καταλάβῃς πολὺ καλὰ. Εἶχα σκεφτῇ — καὶ τὸ εἶχα ἀποφασίσει κάποιες ὥρες νὰ διακόψω τελειωτικὰ τὲς σχέσεις μου μὲ τὴ Βέρα ἢ —γιατί νὰ στὸ κρύψω— νὰ διακόψω τὲς σχέσεις μου μὲ τὸν Μάκη. Ἐπρεπε ἡ φίλος τοῦ Μάκη νὰ εἶμαι ἡ τῆς γυναίκας του. Καὶ τὰ δυὸ δὲν συνεβιβάζοντο οὔτε μὲ τὴν συνειδήσιν μου οὔτε καὶ μὲ τὴν καλὴ μου ἀνατροφή. Ἀλλὰ αὐτὰ γιὰ μιὰ στιγμὴ. Ἀν ἀπεφασίζα νὰ διακόψω τὲς σχέσεις μὲ τὸν Μάκη καὶ φυσικά καὶ τὴν συνεργασίαν, τότε ὅλα δόξα καὶ πλοῦτος τὰ ἔχανα. Ἰσως μοῦ πῇτε ὅτι μποροῦσα νὰ ἀλλάξω μουσικούς, μὰ στὸν Μάκη εἶχα ἐμπιστοσύνη γιὰ τὸ ταλέντο του. Ἀν πάλι διέκοπτα μὲ τὴ Βέρα... ἔ, αὐτὸ οὔτε μποροῦσα νὰ τὸ φαντασθῶ. Νὰ χάσω αὐτὸ τὸ αἰθέριο πλάσμα;

Τὰ ἴδια ἀκριβῶς σκεπτόμουν καὶ τότε περιμένοντάς τιν. Θάταν ἡ ὥρα κοντὰ ὀχτῶ, ὅταν χτύπησε τὸ κρουδόν. Ἐτρεῖσα στὴν πόρτα παραενεμμένως, γιατί ἦταν ἀνοιχτὴ καὶ ἡ Βέρα θάμπαινε. Ήταν ἕνας μικρὸς —ἀπ' αὐτοὺς ποὺ κάνουνε θελήματα— καὶ μοῦδωσε ἓνα χαρτάκι.

Τὸ ξεδίπλωσα γρήγορα καὶ διάβασα. «Εἶνε ἀδύνατον νάρθω ἀπόψε. Θάρθῃ ὁ Μάκης.

Ἡ ἀγάπη σου».

Ήταν τῆς Βέρας.

Τσαλάκωσα γρήγορα τὸ χαρτάκι καὶ τῶχωσα στὴν τσέπη μου. Κρύος ἰδρώτας ἄρχισε νὰ λούζῃ τὸ πρόσωπόν μου. Ἐχεῖ γοῦστο νὰ μυρίσθηκε τίποτα ὁ Μάκης, σκέφτηκα. Πρῶτη φορὰ μὲ ἐπισκεφτόταν στὴν γκαρσονιέρα μου τέτοια ὄρα. Τί ἀρά γε νὰ συνέβῃ.

Δὲν εἶχα καλὰ-καλὰ ἡσυχάσει καὶ ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ φάνηκε ὁ Μάκης.

Μπήκε μέσα βιαστικὸς καὶ μ' ὅλη του τὴ σοβαρότητα.

Ἀσφαλῶς δὲν θὰ μὲ θέλῃ γιὰ τὴν ὀπερέττα, σκέφτηκα. Σίγουρα τὰ ἔμαθε ὅλα. Τὸν ὡδήγησα στὸ γραφεῖο-σαλονάκι καὶ τοῦεῖξα ἓνα κάθισμα νὰ καθῇ.

(Στ' αὐτὸ τὸ σημεῖο θὰ σοῦ ἀναφέρω πάλι ὅλο τὸ διάλογο μεταξὺ μας).

—Δὲν θὰ καθῇ, Μίμη. Ἐχῶ πυρετὸ καὶ δὲν μπορῶ νὰ σταθῶ ἡσυχος.

—Τότε ἄς μιλήσουμε ὁρθοί. Ἦρθε γιὰ τὴν ὀπερέττα; Μὰ καὶ μὲν δὲν εἶχα μετὴ γιὰ αὔριο;

—Τὴν ὀπερέττα; Ὅχι! Βρήκα ἄλλο ἔργο δραματικόν. Γι' αὐτὸ ἦρθα κι' ὄχι γιὰ τὴν ὀπερέττα. Ἀν τὸ θέμα σοῦ ἀρέσῃ, μὲ γράφουμε μαζί.

Τὰ λόγια του θγαίνανε ἀργὰ-ἀργὰ καὶ θραχνά. Κάθε λέξι του τραβοῦσε μὲς τὴν καρδιά μου καὶ τὴν ἔκανε νὰ χοροπηδᾷ ἀπὸ ἀνέμεση. Ἀρχισα νὰ γάμω τὴν ψυ-

χαίμια μου. Γιὰ μιὰ στιγμὴ συνῆλθα καὶ ἐξακολουθήσαμε.

—Καλὰ, πῆς τὸ θέμα καὶ βλέπουμε.

—Ἀκουσε ὅμως. Ἐνδιαφέρουμαι πῶς πολὺ γιὰ τὴ λύσι τοῦ δράματος. Καὶ αὐτό, γιατί ὅταν ἔχῃς ἓνα καλὸ τέλος, ἐρ-νάζεσαι καλλίτερα.

—Καλὰ, λέγε.

—Τὸ ἔχω σχεδὸν ἔτοιμο μὲς στὸ μυαλό μου. Πρόκειται γιὰ ἓνα δράμα συζυγικῆς ἀπάτης. Πότε ὁ σύζυγος συγχωρεῖ καὶ πότε σκοτώνει. Κατὰ τὴν γνώμην μου πρέπει πάντα νὰ σκοτώνῃ. Λοιπόν, τὸ θέμα μας.

Ἐνας σύζυγος σκοτώνει τὸν ἑραστή τῆς γυναίκας του ποὺ εἶνε ὁ καλλίτερός του φίλος — πιθανόν ἂν δὲν ἦταν φίλος του νὰ τὸν συγχωροῦσε— κατὰ τρόπον ὥστε ὅτε ἡ γυναίκα του, οὔτε κανεῖς ἄλλος νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν. Δὲν εἶνε ἀνόητος νὰ σκοτώσῃ τὴν γυναίκα του, τὴν ὁποῖαν ἀγαπᾷ.

Τώρα πιά δὲν εἶχα καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι ὁ Μάκης τᾶξερε ὅλα. Τὰ μάτια μου, τρομαγμένα, εἶχαν καρφωθῇ στὰ δικά του, προσπαθώντας νὰ μαντέψουν τὸ μυστικὸ ποὺ ἔκρυβαν. Ἦταν ἀρὰ γε ἡ τελευταία μέρα τῆς ζωῆς μου;

—Ὡστε αὐτὴ εἶνε... ἡ ἰδέα σου, φέλλισα.

—Ναί, γιατί δὲν σοῦ ἀρέσει;

—Αἰματηρὸν δράμα, λοιπόν;

—Μελόδραμα ἂν ἔλθῃς.

Ὅλα αὐτὰ ἐλέχθησαν καὶ ἀπὸ τοὺς δυὸ μας γρήγορα-γρήγορα.

Ἐβλεπα τὸν κίνδυνο καὶ ἀρχισα νὰ ἐνομιμάζομαι διὰ νὰ ἀμυνθῶ.

—Μήπως καμμιὰ εὐθυμος λύσις θὰ εἶχε καλλίτερον ἐπιτυχῆ;

—Μὰ τί λές, καὶ μὲν. Δράμα καὶ εὐθυμος λύσις, ποῦ ἀκούσθηκε αὐτό. Πρέπει νὰ ἔχῃ τραγικὸ τέλος. Ἀς ψάξουμε νὰ τὸ θροῦμε μαζί.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ μείναμε κι' οἱ δυὸ σκεπτικοί. Πρῶτος μίλησα ἐγώ, προσπαθώντας νὰ διώξω τὴ σκέψιν τοῦ ἀπὸ τὸ δράμα. Τὸ πρότεινα —ἀφοῦ εἶχε ὄρεξι γιὰ δουλειὰ— νὰ κάσουμε νὰ δουλέψουμε τὴν ὀπερέττα. Μὰ ἦταν ἀνένδοτος. Ἐπέμενε στὸ δράμα καὶ μάλιστα δράμα ποὺ θὰ εἶχε τραγικὴ λύσι. Προσπάθησα τότε νὰ ἐξακολουθῶ τὴ συζήτησιν πάνω σ' αὐτό καὶ νὰ μάθω ἀκριβῶς τί ἔξερε. Ἰσως ἦταν καιρὸς νὰ τοῦ διαλύσω τὲς ὑποψίες ἂν εἶχε μόνο ὑποψίες καὶ τὸν ρώτησα.

—Τί ἡλικία δίνεις στὸ σύζυγο;

—Μὰ πάνω-κάτω τὴ δική μου.

—Καὶ ὁ φίλος;

—Νεώτερος.

Στὴ λέξι αὐτὴ, μοῦ φάνηκε πῶς εἶπε Νά, στὴ δική σου.

—Ἀλλὰ μήπως ἡ νεότης τοῦ φίλου εἶνε δικαιολογητικὸ;

—Ὅχι. Εἶνε ἔνοχος καὶ ὡς ἔνοχος πρέπει νὰ τιμωρηθῇ.

Τώρα πιά τὰ εἶχα χαμένα. Ὁ Μάκης ἦταν βέβαιος ὅτι τὸν ἀπατοῦσε ἡ Βέρα μαζί μου καὶ ἦρθε νὰ μὲ σκοτώσῃ. Ἀρχισα ν' ἀνησυχῶ σοβαρὰ γιὰ τὴ ζωὴ μου. Τὸ γαλήνιο, τρομαγμένο ἄλλως βλέμμα του, δὲν μοῦ φαινόταν καθόλου καλόν. Τὸ παιχνιδιὸν παρατράβαγε δρόμον κι' ἤθελα νὰ τελειώσῃ μιὰ ὥρα γρηγορώτερα.

—Καλὰ. Καὶ πῶς θέλετε νὰ τὸν σκοτώ-τε;

—Μὲ τὸν πῶς τρομερὸ τρόπο.

—Κι' ἂν ἔχῃ δικαιολογίαν;

—Ποιὰ δικαιολογία; Γιατί τὸν ὑπερασπίζεσαι. Δὲν μπορῶ νὰ σὲ καταλάβω.

—Τὸν ἔρωτα.

—Κουταμάρες. Ἐπρεπε νὰ τὸν δα-σῇ.

—Τὴ φιλαρέσκεια τῆς γυναίκας.

—Δὲν εἶνε φιλάρεσκη.

—Ποῦ τὴν ξέρεις;

—Μὰ τὴ φαντάζομαι ἔτσι. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἔχει σημασίαν. Ὁ σύζυγος πρέπει νὰ ἐκδικηθῇ. Πῶς νὰ ἐκδικηθῇ; Νομίζω ὅτι ἂν τὸν ἔκλεινε σ' ἓνα δωμάτιον καὶ ἔχτιζε πόρτες καὶ παράθυρα.

Στὸ θάνατο αὐτὸ σηκώθηκαν οἱ τρίχες μου. Ἐνα τέτοιο ἄδοξο τέλος δὲν τὸ ἤθελα. Ήταν πολὺ τραγικόν.

—Ναί, ἀλλὰ εἶνε παλιὰ μέθοδος. Ἀντίγραφο τοῦ Βολζάκ.

—Ἀλλὰ ἐγὼ εἶμαι ρομαντικός. Ἡ μήπως τὸ πιστόλι εἶνε πῶς καλόν;

—Νεωτεριστικὸς τρόπος.

—Ἔστω. Μήπως ἔχεις κανένα ἐδῶ;

—Ἐδῶ; Ἀ, μπᾶ. Ἀλλὰ τί τὸ θέλεις, ρώτησα φοβισμένα.

Ἐβλεπα ὅτι ἔφτασε τὸ τέλος μου.

—Νὰ δοκιμάσω. Ξέρεις πολὺ καλὰ ὅτι πρὶν γράφω κάτι μ' ἀρέσει ἡ ἀναπαράστασις. Κρίμα ποὺ δὲν ἔχεις πιστόλι.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια του πέσανε στὸ γραφεῖο πάνω σ' ἓνα κομψὸ ἰσπανικὸ μαχαίράκι ποὺ χρησίμευε γιὰ τὸ κόψιμο τῶν σελίδων.

—Νά, θρήκα, κι' ἔδειξε τὸ μαχαίρι. Κύττα, ἔχει καὶ μιὰ ἐπιγραφή: «Μέχρι θανάτου».

—Μπράβο. Ὁραῖος τίτλος.

—Ὡστε ἐπιμένεις στὴν τραγικὴ λύσι. Δὲν ἦταν καλλίτερα ὁ σύζυγος νὰ συγχωροῦσε, νὰ μὴ μάθαινε τίποτα κι' ὅλα νὰ τελειωναν εἰρηνικά;

—Ὅχι, ὁ σύζυγος τὰ ξέρει ὅλα καὶ γι' αὐτὸ ζητᾷ ἐκδίκησιν. Θέλω τέλος πάντων νὰ κάμω τὴν Ἀθῆνα νὰ τρέμῃ ὅλη.

Ἐγὼ ἀρχισα νὰ τρέμω ἀπὸ τότε. Ἡ-ιουν πεισίγυρος ὅτι δὲν γλύτωνα. Στὰ μάτια μου μὲ χτυπᾷ τὸ κόκκινα γράμμα-τα περνοῦσαν οἱ τίτλοι τῶν ἡμερησίων: «Τὸ ἐγκλημα τοῦ ἑδῶ P... Ἡ ἐκδίκησις τοῦ συζύγου».

—Εἶνε τρομερόν, φίλε μου.

—Καὶ θεόβια. Στὴν πρώτη πράξι ὁ ἑραστής λέγει στὴν σύζυγον: «Μέχρι θανάτου». Στὴν τρίτῃ ὁ σύζυγος στὸν ἑραστή: «Μέχρι θανάτου». Δὲν σ' ἀρέσει;

—Πολὺ ὠραία.

Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ πῶς θὰ ἤμουν. Πάντως καταλάβαινα ὅτι θὰ ἤμουν πολὺ χλωμός, πεθαμένος κυριολεκτικὰ ἀπὸ τὴν αγωνία μου. Τὰ λόγια μου εἶχαν χάσει τὸ δρόμον τοὺς καὶ τὸ μυαλό μου εἶχε σταματήσει.

Μιὰ λέξι πρόφερα μονάχα. Ἐλεος... ἔλεος κι' ἔπεσα λιποθύμος.

Σὰν ξύπνησα, θρέθηκα στὸ κρεβάτι μου καὶ δίπλα τὸν Μάκη νὰ μοῦ βάξῃ κοί-ες κομπρέσες.

Ἐπειτα ἀπὸ δυὸ μέρες ποὺ σηκώθηκα

καὶ πῆγα νὰ θρῶ τὸν Μάκη, αποφασισμέ-νος νὰ διακόψω τὲς σχέσεις μου μὲ τὴ Βέρα, ἔμαθα ὅτι εἶχαν φύγει τὴν ἄλλη μέρα γιὰ τὸ Παρίσι. Κι' ἔτσι δὲν ἀνέθηκε καὶ ἡ ὀπερέττα. «Ἡ ἰδιοτροπία τῆς τύ-χης» ποὺ ἦταν καθ' ὅλα ἔτοιμη.

Τώρα μοῦ φαίνεται πῶς κατάλαβες γιατί ὁ Μάκης χάθηκε καὶ γιατί κι' ἐγὼ ἀπεφάσισα νὰ περάσω τὰ ὑπόλοιπα χρό-νια μου σ' αὐτὸ τὸ ἔρημον νησί, μακριὰ ἀπὸ τοὺς γνωστούς καὶ φίλους μου. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ Μάκης ἤξερε τὲς σχέ-σεις μου μὲ τὴ Βέρα καὶ σὰν καλὸς φί-λος, ἀληθινὸς ἱππότης, ἀντὶ νὰ μᾶς σκο-τώσῃ καὶ τοὺς δυὸ, διάλεξε αὐτὸ τὸν τρό-πο γιὰ νὰ μὲ τιμωρήσῃ. Ἀλλὰ σὲ θε-βαιῶ ὅτι γιὰ μένα θάταν προτιμότερον νὰ μὲ σκότωνε. Τώρα ἔχω τύψεις μεγάλες.

Αὐτὰ εἶχα νὰ σοῦ γράψω, ἀγαπητέ φί-λε. Καὶ τώρα ποὺ τὰ ξέρεις ὅλα, ἂν ποτε συναντήσῃς τὸν Μάκη, σὲ παρακαλῶ, τοῦ λὲς νὰ μὲ συγχωρήσῃ γιὰ τὸ μεγάλο κα-κὸ ποὺ τοῦκανα γιὰ τὸ ὁποῖο ἄρκετὰ μὲ τιμώρησε ἄλλωστε.

Μίμης

Μόλις τέλειωσε τὸ διάβασμα τῆς ἐπι-στολῆς, ὅλοι μᾶς μείναμε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα γιὰ τὸ μυστικὸ ποὺ μάθαμε, ἀλλὰ περισσότερο γιὰ τὸν πρωτότυπο τρόπο τῆς ἐκδίκησεως τοῦ Μάκη.

ΜΙΜΗΣ ΜΥΛΩΝΑΣ

Μικρά-μικρά

—Στὰ ψάρια ἀρέσουν τὰ ἀρώματα, εἰ-δικῶς στὲς πέγκες ἡ μυρωδιά τοῦ μύσχου.

—Ἡ πρώτη ἐφημερίδα τοῦ κόσμου ἐξε-δόθη στὴν Κίνα τὸ 900 π.χ.

—Ἡ διπρέλλα εἶνε κινεζικὴ ἐφεύρεσις.

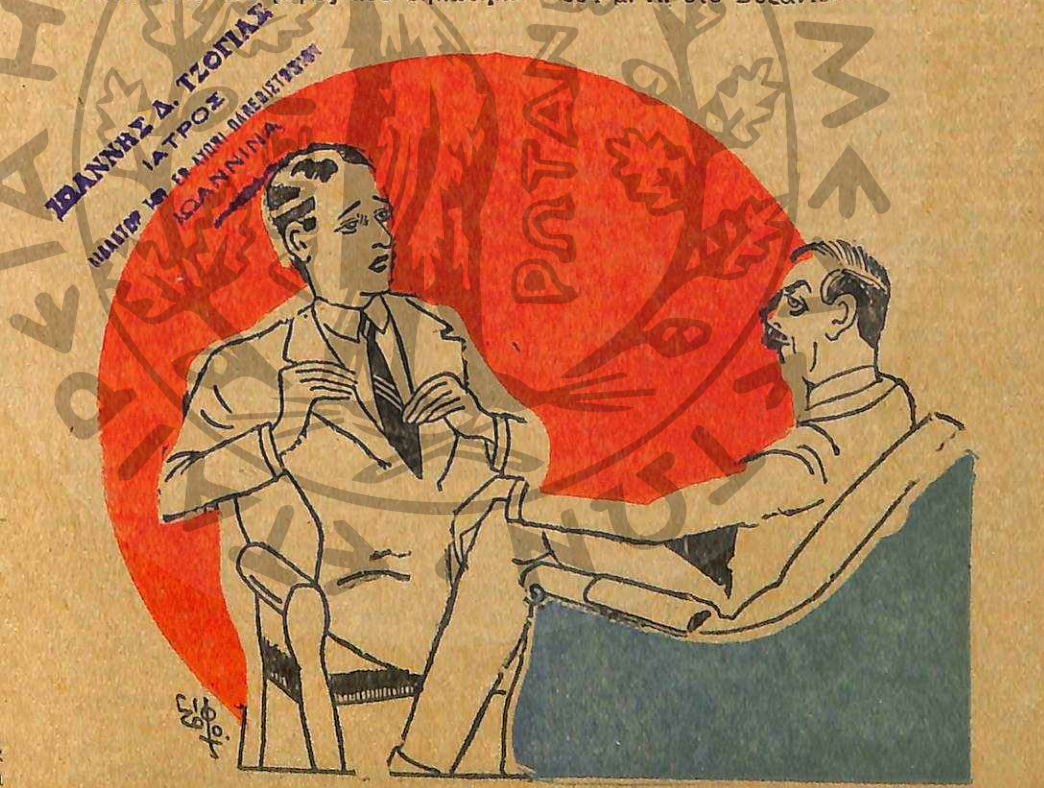
—Τὸ ὀπωρικὸ ποὺ περιέχει περισσότερο φῶσφορον εἶνε τὸ μύλο.

—Τὸ πρῶτον κανόνι ἐφευρέθη τὸ 1330.

—Κατὰ τὰς ἀνακοινώσεις τοῦ ἱατροῦ Φελσταν, ὁ καπνός, ἰδίως τῆς πίπας, ἐξαν-τλεῖ τὸν ἐγκέφαλον καὶ πρὸ πάντων τὸ νω-τιαῖο μυαλό.

—Ἀπὸ ὅλα τὰ πουλιά, ἐκεῖνο ποὺ ζεῖ περισσότερα χρόνια, εἶνε ὁ ἀετός. Ζῇ 350 χρόνια.

—Πρὶν γίνοντο οἱ καμπάνες, ὤπῃρον πέτρες ἡχητικές. Οἱ πρῶτες καμπά-νες ποὺ ἐχρησιμοποιοῦντο σὲ ἐκκλη-σίαις ἦσαν τὸ 550 μ. Χ. στὴ Γαλλία καὶ τὸ 864 μ. Χ. στὸ Βυζάντιον.

—Τί ἡλικία δίνεις στὸ σύζυγο;

—Μ

Πόπη

Ένα καλογραμμένο πάνω σε μωθ χαρτί γραμματάκι, έρριξε το μικρό κεφαλάκι της Πόπης σε συλλογή.

Πίσω από το θρανίο και πρὸς ἀπὸ τὰ στρογγυλά γυαλιά του καθηγητοῦ της ἡ μικρὴ μαθήτρια διάβαζε καὶ ξαναδιάβαζε τὸ γράμμα πού ἕνας ἀγνωστος δυὸ μέρες πρὶν τῆς εἶχε στείλει.

Τὴ ἑπομένη πού ἔγραφε καὶ πόσο πειστικὰ τῆς μιλοῦσε γιὰ μιὰ ἀγνὴ φιλία.

Ποιὸς νὰ εἶνε ὁ νέος πού χωρὶς κἂν νὰ τὸν γνωρίζῃ τῆς μιλοῦσε γιὰ τὸ μεγάλο, τὸ υπέρροχο αἶσθημα πού λέγεται φιλία; Αὐτὰ κι' ἄλλα πολλά συλλογιζότανε ἡ Πόπη σκυμμένη πάνω ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ βιβλίο πού γιὰ σελίδα του εἶχε τὸ γράμμα πού τῆς τάραιξε τὴν ψυχικὴ της γαλήνη.

Κι' ἀναρωτιῶταν τί νὰ κάνῃ.

Ν' ἀπαντήσῃ;

Μὰ ἡ γυναικεῖα καρδιά μέσα στὴν παιδικὰ τικη ψυχὴ ἔκανε τοὺς ὑπολογισμοὺς της.

Περίμενε λοιπὸν ὡς πού ἔλαβε δευτέρω, καὶ τρίτω γράμμα.

Τοῦ ἀπάντησε, τοῦ ἔδωσε καὶ μιὰ διευθύνει κι' ἔτσι ἡ ἀλληλογραφία σὲ τόνο φιλικὸ ἐξακολουθοῦσε ἕξ ἡ μέρες χωρὶς νὰ γνωριστοῦνε.

Τὸ μικρὸ μυαλούδάκι τῆς Πόπης θασσανιζότανε γιὰ τὴν ἐξέλιξι πού θὰ μπορούσε νὰ ἔχῃ αὐτὴ ἡ ἀλληλογραφία μὲ τὸν ὥραιο τῆς ἀγνωστοῦ—γιατί ἔτσι τὸν εἶχε πλάσει ἡ κοριτοίστικὴ της φαντασία: Κομψὸ ὥραιο, μελαγχρινό, μὲ μεγάλα, ἐκφραστικὰ μαῦρα μάτια.

Ὡς πού ἕνα πρωὶ πῆρε ἕνα γράμμα πού γεμάτο ἀγάπη:

«Εἶσαι ἡ μόνη γυναῖκα πού ταιριάζει μὲ τίς σκέψεις μου, μὲ τὴν ψυχὴ μου», τῆς ἔγραψε.

Κι' αὐτὴ τὸν ἐθαύμαζε γιὰ τὰ ὥραία του λόγια.

Βέβαια, τὸν ἀγνωστο τὸν φανταζότανε, ὥραιο, εὐγενικό, μορφωμένο.

«Ἄ, ναι, πολλὸ μορφωμένος πρέπει νὰ εἶνε γιὰ νὰ μπορῇ νὰ γράφῃ τόσο γοητευτικὰ συλλογιζότανε.

Πόσο ἐγωιστικά ἡ μικρὴ Πόπη σκεφτότανε τὰ πράγματά.

Μιὰ ἀγάπη ἐκχύνεται γύρω της καὶ ἐκείνη θαυμάζει τὰ ὁμορφα λόγια.

Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω δίχως ἐσένα, μικρὴ μου ἀγνωστῇ», τῆς ἔγραψε σ' ἕνα γράμμα γεμάτο πόνο κι' ἀγάπη.

«Ὅλα γύρω μου φαίνονται ἀδεια, γιατί δὲν εἶδα ποτὲ τὴν κορμωστασιά σου νὰ γεμίσῃ τὸ ἄδειο τοῦ δρόμου πού ἡ ματιά μου γυρεύει νὰ σὲ γνωρίσῃ. Δὲν γνώρισα ἀκόμα τὸ χαμόγελό σου πού θὰ φώτιζε τὰ σκοτάδια τῆς ψυχῆς μου, οὐτὲ τὰ μάτια σου πού θὰ καθρεφτιζότανε σ' αὐτὰ ἡ μεγάλη μου ἀγάπη γιὰ σένα.

«Ναι, τὰ μάτια σου πού δὲν ξέρω, οὐτὲ τὸ χρῶμα τους.

—Ἀλήθεια τί χρῶμα νὰ ἔχουν τὰ μάτια σου; Γαλανά, μαύρα, καστανά, ἢ μήπως ἔχουν τὸ χρῶμα τὸ μαθὶ πού με παρὰ ἕνα κυκλωτὰ ἀλλάζουν στὸ χρῶμα τῆς θάλασσας καὶ τοῦ κάμπου;

«Γνωρίσέ μου τὰ μάτια σου, γλυκειὰ μου ἀγνωστῇ, γιὰ νὰ φωτίζω μὲ τὴ σκέψι μου τὰ μισοσκότεινα κανάλια τῆς ζωῆς μου.

Μὲ τέτοια λόγια χιόμιζε τὴν ψυχὴ τῆς

Πόπης ὁ ὥραιος τῆς ἀγνωστος καὶ ἄδειαζε τὴ σκέψι τῆς μὴ ξέροντας τί νὰ κάνῃ.

Μὰ δυὸ μικρὲς λεζούλες πού περίμενε μὲ τόση λαχτάρα θεέμου, ἐκείνη, δὲν τῆς εἶπε.

Σκέφτηκε νὰ μὴ τοῦ γράψῃ πιά καὶ δὲν τοῦ ἔγραψε.

Μὰ κάτι νηῶνι μέσα της καὶ ρωτᾷ ἂν αὐτὸ εἶνε ἀγάπη.

Μικρὴ μου, Πόπη, (Π.Κ.) ὅλα αὐτὰ μόνα τους θὰ ἐξηγώντουσαν αὐτὴ τὴ στιγμή πού ἐνοίωσες κάτι μέσα σου νὰ σχηματίζεται σ' ἕνα μεγάλο ἐρωτηματικὸ ἂν ἔγραφε δυὸ λεζούλες μοναχὰ πού μὲ τὴ σὴ ἀγωνία περιμένει:

«Σ' ἀγαπῶ, ἔλα!»

ΛΙΛΗ ΠΡΙΟΝΙΣΤΗ

Ἡ ψυχολογία

τοῦ σύγχρονου ἔρωτος

(ΑΠΟ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΥΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ)

—Ποιὸς εἰσθε; Ὁ Δὸν Ζουάν ἢ ὁ Δὸν Κιχώτος;

—Δὲν εἶμαι οὔτε ὁ ἕνας, οὔτε ὁ ἄλλος. Ἀπολύτως μελετῶ τίς γυναῖκες, ὅπως ἄλλοι τὰ μικρόδια.

Α. ΔΟΥΜΑΣ (υἱὸς)

*

—Γιὰ νὰ κρατήσῃ κανεὶς τὴν ἐμπιστοσύνη τῆς γυναῖκας, δὲν πρέπει νὰ τὴν μεταχειρίζεται σὰν γυναῖκα.

—Οἱ γυναῖκες ἀγαπᾶνε ἀπὸ περιέργεια, ματαιοδοξία, ἀπὸ μίμησι, συχνά, γιατί δὲν ἔχουν τίποτα ἄλλο νὰ κάμουν, καὶ σπάνια ἀπὸ ἔρωτα.

—Ὁ πρῶτος λόγος πού σπρώχνει τὴν γυναῖκα στὸν ἔρωτα, εἶνε ἡ περιέργεια, ἡ δίψα νὰ μάθῃ, νὰ γνωρίσῃ.

β') Ἀπὸ ματαιοδοξία: Ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ πάρῃ τὸν φίλο τῆς φίλης της.

γ') Πόσες καταστράφηκαν γιὰ νὰ τίς δῇ ὁ κόσμος κοντὰ σ' ἕνα ἄνθρωπο τῆς ἡμέρας, σ' ἕνα ὄνομα γνωστό!

δ') Ἀπὸ μίμησι: Βλέποντας ὅλες τίς φίλες της νὰ γίνουν ἐρωμένους, ἡ γυναῖκα καταλήγει στὸ ν' ἀποκτήσῃ κι' αὐτὴ.

ε') Ἀπὸ στενοχώρια. Ἡ κοσμικὴ κυρία, πού δὲν ἔχει καμμιά ἀπασχόλησι, συνεχῶς ζητᾷ αὐτὸ τὸ κάτι πού γεμίζει τὸ κενὸ τῆς υπάρξεώς της.

ΜΙΑ ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

«Στενοχωριώμουν. Νὰ πῶς ἄρχισε. Μὲ στενοχωροῦσε, νὰ πῶς τελείωσε».

—Γιὰ νᾶναι κανεὶς ζωγράφος, μουσικός, καλλιτέχνης, μεγάλος ἐρωτευμένος, χρειάζεται προδιάθεσις. Κάθε γυναῖκα πού δὲν ἔχει αὐτὸ τὸ ταλέντο, χωρὶς κανένα κόπο εἶνε τίμια γυναῖκα.

—Μιὰ συνηθισμένη γυναῖκα ἔχει τὴ γνῶσι δύο... κοκκόρων!

ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ

*

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΑΡΑΔΙΝΟΝΤΑΙ

Ἡ ἀνεπιθύμεια, ἡ περιέργη, ἐκείνη πού πλανάται ἀπὸ τὸν ἄνδρα, ἡ δειλὴ ἢ ἡ προνοή-

ητικὴ.

«Γυναῖκα πού δέχθηκε ἄπαξ νὰ μιλήσῃ γιὰ τὸν ἔρωτα, στὸ τέλος πιάνεται στὰ δίχτυά του».

(Ὁ Βαλμόν στὴν μαρκηζία ντε Μαρτέλ)

*

Τὸ φλέρτ εἶνε ἕνας ἔρωτας περιορισμένος σὲ λόγια, πού γεννιέται καὶ πεθαίνει σὲ μιὰ θραυὰ καὶ πού οἱ ὑπέρτερες τὸν σαρώνουν τὴν ἄλλη μέρα, ὅπως κάνουν καὶ μὲ τὰ λουλούδια τοῦ ἀνθοπώλεμου.

—Ἀδύνατον! Νὰ μιὰ λέξις χωρὶς φρόνησι.

Εἶνε αὐτὴ πού σᾶς κορώνει, πού σᾶς ἀναγκάζει νὰ κηρύξετε τὸν πόλεμο ἐναντίον τῆς γυναῖκας, πού σᾶς κάνει νὰ τὴν παρακολουθεῖτε καὶ ἴσως νὰ τὴν ἀγαπήσετε, ἐνῶ, προτοῦ ἀκούσετε αὐτὴ τὴ λέξι, οὔτε τὴ συλλογιζόσασταν.

—Τίποτα δὲν εἶνε πὺρ κολακευτικὸ γιὰ τὸν ἀνδρικό ἐγωισμό, ἀπ' τὸ θρίαμβο ἐναντίον τοῦ ἀδυνάτου.

—Στὸν ἔρωτα ποτὲ μὴ λέτε αὐριο, γιατί αὐτὸ τὸ αὐριο μπορεῖ νὰ μὴ φτάσῃ ποτέ.

—Γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ κανεὶς στὸν ἔρωτα, δὲν εἶνε ἀνάγκη νᾶναι Δὸν Ζουάν, οὔτε ὥραιος, οὔτε ἐξυπνος, ἀρκεῖ νὰ θρῇ τὴν ψυχολογικὴ στιγμὴ τῆς γυναῖκας.

«Πιστὴ! —Ἀλλοίμονο! Μονάχα στὰ σκυλιά δίνουν σήμερα αὐτὸ τ' ὄνομα!»

ΝΤΕ ΠΟΡΤΟ-ΡΙΣ

*

—Οἱ ἐρωτευμένοι ἄς μὴν ἀλληλοκατηγοροῦνται πού δὲν τηροῦν τοὺς ὅρκους τῆς αἰωνίας ἀγάπης. Αὐτὸ θάταν τρέλλα, ὅπως τρέλλα εἶνε νὰ ζητᾶμε ἀπὸ κάποιον νὰ πεθάνῃ ἀπὸ φυσικὸ θάνατο, σὲ μέρα καὶ ὥρα πού θὰ ὀρίσῃ ὁ ἴδιος.

Καὶ οἱ δύο θάνατοι τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ ἔρωτα δὲν ἐξαρτῶνται ἀπὸ μᾶς, ἀπ' τὴ θέλησί μας.

—Ὅταν θελήσετε νὰ κάμετε μιὰ καινούργια κατάρτησι, οἱ γυναῖκα μαντεύει πῶς θ' ἡγήκατε εἰς ἀναζητήσιν φίλης, πῶς εἰσθε μόνος, πῶς υποφέρετε ἀπὸ αἰσθηματικὴ φτώχεια καὶ σᾶς ἀποκορεύει, γιατί θέλει νᾶναι πάντα ἀντικείμενο πολυτελείας καὶ ὄχι περικάλυμμα φτώχειας.

—Θ' ἀγαπιώμαστε ὅσο διάστημα μᾶς ἀρέσει.

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀρχὴ στὴν ὁποία στηρίζεται ὁ μοντέρνος ἔρωτας.

Ζ. ΜΠΕΡΝΑΡ

*

«Ἡ γυναῖκα εἶνε μιὰ παγίδα, μὲ τέχνη στημένη. Πιάνεται μόλις τὴν ἐγγιζεῖς».

«Ὁ ἐρωτευμένος πού κολακεύει, ἐπιτυγχάνει πάντα. Πρὶν ἀπ' τὸν ἔρωτα γεννήθηκεν ὁ ἐγωισμός».

—Ἐνῶ ἀπ' τὰ ὄπλα τοῦ ἔρωτος εἶνε τὸ κομπλιμέντο, ἡ κολακεία.

—Ἐνῶ Δὸν Ζουάν εἶνε πάντα πρόθυμος νὰ ὑπερασπίσῃ τίς γυναῖκες, ὅπως ὁ δουξ ντ' Ὀρσαί, πού γιὰ νὰ τιμωρήσῃ κάποιον ἀσεβῆ πού ἔβρισε τὴν Παναγία, ἐφοῦλκισε ἀμέσως, ὄχι γιατί ἐπρόκειτο γιὰ τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ γιὰ μιὰ γυναῖκα!

«Ἡ γυναῖκα εἶνε ἕνα ῥῶο, πού πρέπει νὰ τρέφεται καὶ νὰ δέρνεται».

ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΠΑΡΟΙΜΙΑ

*

«Τὴν γυναῖκα εἶνε μιὰ παγίδα, μὲ τέχνη στημένη. Πιάνεται μόλις τὴν ἐγγιζεῖς».

«Ὁ ἐρωτευμένος πού κολακεύει, ἐπιτυγχάνει πάντα. Πρὶν ἀπ' τὸν ἔρωτα γεννήθηκεν ὁ ἐγωισμός».

—Ἐνῶ ἀπ' τὰ ὄπλα τοῦ ἔρωτος εἶνε τὸ κομπλιμέντο, ἡ κολακεία.

—Ἐνῶ Δὸν Ζουάν εἶνε πάντα πρόθυμος νὰ ὑπερασπίσῃ τίς γυναῖκες, ὅπως ὁ δουξ ντ' Ὀρσαί, πού γιὰ νὰ τιμωρήσῃ κάποιον ἀσεβῆ πού ἔβρισε τὴν Παναγία, ἐφοῦλκισε ἀμέσως, ὄχι γιατί ἐπρόκειτο γιὰ τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ γιὰ μιὰ γυναῖκα!

«Ἡ γυναῖκα εἶνε ἕνα ῥῶο, πού πρέπει νὰ τρέφεται καὶ νὰ δέρνεται».

ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΠΑΡΟΙΜΙΑ

*

«Τὴν γυναῖκα εἶνε μιὰ παγίδα, μὲ τέχνη στημένη. Πιάνεται μόλις τὴν ἐγγιζεῖς».

«Ὁ ἐρωτευμένος πού κολακεύει, ἐπιτυγχάνει πάντα. Πρὶν ἀπ' τὸν ἔρωτα γεννήθηκεν ὁ ἐγωισμός».

—Ἐνῶ ἀπ' τὰ ὄπλα τοῦ ἔρωτος εἶνε τὸ κομπλιμέντο, ἡ κολακεία.

—Ἐνῶ Δὸν Ζουάν εἶνε πάντα πρόθυμος νὰ ὑπερασπίσῃ τίς γυναῖκες, ὅπως ὁ δουξ ντ' Ὀρσαί, πού γιὰ νὰ τιμωρήσῃ κάποιον ἀσεβῆ πού ἔβρισε τὴν Παναγία, ἐφοῦλκισε ἀμέσως, ὄχι γιατί ἐπρόκειτο γιὰ τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ γιὰ μιὰ γυναῖκα!

«Ἡ γυναῖκα εἶνε ἕνα ῥῶο, πού πρέπει νὰ τρέφεται καὶ νὰ δέρνεται».

ΕΔΜ. καὶ ΖΥΛ ΝΤΕ ΓΚΟΝΚΟΥΡ

*

—Τὸ νὰ ξαναἀνάψῃ κανεὶς τὸν ἔρωτα, εἶνε τὸ ἴδιο σὰν νὰ ξαναἀνάψῃ τὸ σθυσμένο σιγαρέτο του. Ὁ καινὸς φαρμακὸνεται, ἡ ἀγάπη παθαίνει τὸ ἴδιο».

ΝΤΕ ΑΝΝΟΥΝΤΙΣ

Ἀνάμεσα στὶς τίγρεις

Μιὰ περιπέτεια στὴ ζούγκλα

—Κ' ἐγὼ σοῦ λέω πῶς δὲν θὰ τὸ κάνῃς, Τζέφερσον.

—Καὶ ποιὸς θὰ μ' ἐμποδίσῃ;

—Ἐγὼ!

Οἱ δυὸ ἄντρες, ὁ ἕνας ἀντιμέτωπος στὸν ἄλλο, κυτταχθήκανε ἀγρία.

Τὰ χέρια τους ἐσφίγγαν τὰ πιστόλια καὶ ἦσαν ἔτοιμοι νὰ ἀρπαχτοῦνε στὶς πιστολίες.

Ἐάνθους ὁ Οὐίλσον ἡρέμησε, καὶ κάθησε στὴν ψάθινη πολυθρόνα.

—Καὶ μπορῶ νὰ μαζῶ γιατί σχεδιάζεις νὰ κάνῃς τὸ τρομερὸ αὐτὸ ἔγκλημα;

—Δὲν εἶνε ἔγκλημα! Ἐκδικούμαι, ἀμύνομαι, προστατεύω τὴ ζωὴ μου καὶ τὴν περιουσία μου...

—Ἰσως... μὰ παίρνεις στὸ λαϊμὸ σου ἕνα σωρὸ κόσμο...

—Ἀδιαφορῶ, φτάνει αὐτὸς νὰ βρῇ τὸν πῶ οἰκτρὸ θάνατο!

—Μὰ ἐπὶ τέλους, τί σοῦ ἔφταιξε;

—Τὴ μοῦ ἔφταιξε, λοιπὸν, δὲν ξέρεις. Ἄκουσε...

Ἄδειασε σὲ δυὸ ποτήρια οὐίσκι, ἄδειασε τὸ δικό του ὁ Τζέφερσον καὶ συνέχισε:

—Πᾶνε εἰκοσι χρόνια, πού ἀφῆσα τὴν Ἀγγλία καὶ ἦρθα σ' αὐτὰ τὰ μέρη. Ὅλοι μὲ ξέρουν: οἱ μαῦροι ἀπὸ πατέρα σὲ πατέρα, ἀπὸ γυναῖκες σὲ κορίτσια. Μὲ ὅλους ἐδοῦλεψα, ἔφαγα, ἦπια, ἐγλέντησα.

Ἐπρῶτος ἐγὼ ἀγόρασα ὅλες αὐτὲς τίς γαῖες πού βλέπεις ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ δέκα χιλιάδες μίλια στὸ ἐσωτερικό. Μὲ λίγα, μὲ τίποτένια λεφτὰ, μὲ ὁπωσδήποτε εἶνε δικά μου.

Ἐγὼ ἔγραψα στὴν Κυβέρνησι διτὴ σήκωσα τὴν ἀγγλικὴ σημαία σ' ὅλο αὐτὸ τὸ μέρος ἐδῶ καὶ τὸ ἔκανα ἀγγλικὴ ἀποικία.

Ἐίκοσι χρόνια διοικοῦσα καὶ διοικῶ. Πᾶσι ἕνας χρόνος τώρα, πού πέρασε κάποιος ἀπεσταλμένος τῆς Γεωγραφικῆς Ἐταιρείας τοῦ Λονδίνου.

Ἐτὸν φιλοξένησα καὶ τὸν παρεκάλεσα νὰ μιλήσῃ ἐκεῖ πού θὰ ἐπέστρεφε στὸ Λονδίνο, νὰ μὲ λάβουν ὅπ' ὅψει τους καὶ νὰ μοῦ στείλουνε ἐργαλεῖα καὶ κάθε τόσο ἕνα θαπτόρι νὰ φορτώνωμε ἢ νὰ μᾶς φέρῃ τίποτα ἀπὸ τὴν Ἀγγλία.

Ἐμοῦ τὸ ὑποσχέθηκε κ' ἔφυγε μὲ τίς εὐχές μου.

Ἐίκοσι χρόνια πού ζοῦσα ἀνάμεσα στοὺς μαῦρους αὐτοὺς καὶ τὰ θηρία τῆς ζούγκλας, χωρὶς νὰ δῶ λευκὸν ἄνθρωπο, ἐκτὸς τὸν ἀπεσταλμένο αὐτό, πού περιποιήθηκα καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Ἐπέρασαν ἕξ ἡμέρες. Ἐσφινκὰ μιὰ μέρα εἶδαμε νὰ πλησιάσῃ ἕνα βαπόρι. Φαντάσου τὴν χαρὰ μου, ὅταν εἶδα στὰ κατάρτια του νὰ κυματίζῃ ἡ ἀγγλικὴ σημαία.

Ἐτοίμασα τοὺς μαῦρους μου, τοὺς εἶπα νὰ καλέσουν καὶ ὅλα τὰ χωριά τῆς περιφέρειας, γυναῖκες καὶ ἄντρες, νὰ γιορτάσουμε τὸ γεγονός.

Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα πλησίασε μιὰ βάρκα. Εἶχε δέκα ἀνθρώπους, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦσαν καὶ σὺ. Δὲν φαντάζεσαι τὴ χαρὰ μου, ὅταν ἀνάμεσα σὲ τόσοι συμπατριῶτες εἶδα καὶ ἕνα συγγενή, τὸν ἐξάδελφό μου, τὸν Οὐίλσον, ἐσένα.

Ἐπρῶτος ἐγὼ ἀγόρασα ὅλες αὐτὲς τίς γαῖες πού βλέπεις ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ δέκα χιλιάδες μίλια στὸ ἐσωτερικό. Μὲ λίγα, μὲ τίποτένια λεφτὰ, μὲ ὁπωσδήποτε εἶνε δικά μου.

Ἐγὼ ἔγραψα στὴν Κυβέρνησι διτὴ σήκωσα τὴν ἀγγλικὴ σημαία σ' ὅλο αὐτὸ τὸ μέρος ἐδῶ καὶ τὸ ἔκανα ἀγγλικὴ ἀποικία.

Ἐίκοσι χρόνια πού ζοῦσα ἀνάμεσα στοὺς μαῦρους αὐτοὺς καὶ τὰ θηρία τῆς ζούγκλας, χωρὶς νὰ δῶ λευκὸν ἄνθρωπο, ἐκτὸς τὸν ἀπεσταλμένο αὐτό, πού περιποιήθηκα καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Ἐπέρασαν ἕξ ἡμέρες. Ἐσφινκὰ μιὰ μέρα εἶδαμε νὰ πλησιάσῃ ἕνα βαπόρι. Φαντάσου τὴν χαρὰ μου, ὅταν εἶδα στὰ κατάρτια του νὰ κυματίζῃ ἡ ἀγγλικὴ σημαία.

Ἐτοίμασα τοὺς μαῦρους μου, τοὺς εἶπα νὰ καλέσουν καὶ ὅλα τὰ χωριά τῆς περιφέρειας, γυναῖκες καὶ ἄντρες, νὰ γιορτάσουμε τὸ γεγονός.

Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα πλησίασε μιὰ βάρκα. Εἶχε δέκα ἀνθρώπους, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦσαν καὶ σὺ. Δὲν φαντάζεσαι τὴ χαρὰ μου, ὅταν ἀνάμεσα σὲ τόσοι συμπατριῶτες εἶδα καὶ ἕνα συγγενή, τὸν ἐξάδελφό μου, τὸν Οὐίλσον, ἐσένα.

Ἐπρῶτος ἐγὼ ἀγόρασα ὅλες αὐτὲς τίς γαῖες πού βλέπεις ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ δέκα χιλιάδες μίλια στὸ ἐσωτερικό. Μὲ λίγα, μὲ τίποτένια λεφτὰ, μὲ ὁπωσδήποτε εἶνε δικά μου.

Ἐγὼ ἔγραψα στὴν Κυβέρνησι διτὴ σήκωσα τὴν ἀγγλικὴ σημαία σ' ὅλο αὐτὸ τὸ μέρος ἐδῶ καὶ τὸ ἔκανα ἀγγλικὴ ἀποικία.

Ἐίκοσι χρόνια πού ζοῦσα ἀνάμεσα στοὺς μαῦρους αὐτοὺς καὶ τὰ θηρία τῆς ζούγκλας, χωρὶς νὰ δῶ λευκὸν ἄνθρωπο, ἐκτὸς τὸν ἀπεσταλμένο αὐτό, πού περιποιήθηκα καὶ μ

Είμαστε μαζί κάπου μακριά, πολύ μακριά. Σε μία χώρα γεμάτη από άσεληγη άνθησι, ολοπράσινη, γεμάτη μύρα και φως. Ο ήλιος έλυνε με άχτιδες που δεν έκαμαν, και η αύγη εφώτιζε με χρυσάφι αναλυτό την πλούσια θάλασση, που ωργιάζε άφθονα γύρω. Χιλιάδες ρυάκια έναυούριζαν με το γοργό κύμα τους τον ύπνο μας. Αμέτρητες χρυσές πεταλούδες έφτερουγίζαν δίπλα μας. Ένα μυρωμένο άγέρι άνεβαινε από τις δλάνθιστες ρεματίες, και στο διάθλα του χιλιάδες λουλούδια, ρόδα, γαρδένιες, γαζίες, ντάλιες, χρυσάνθεμα, κυκλάμινα, άγραμπελες, πασαλιές, χιλιάδες λουλούδια έσκυβαν γελαστά στ' άχνό του χάρδι, κι' έδειχναν κάτι σαν ένα σπασμό ήδονικό στ' άπαλό του φίλημα. Και γύρω ήταν δλάνθιστες μυγαλιές, κι' ήταν αμέτρητα τὰ πουλάκια που έζευσαν γλυκά τὸ μεθυσιτικό τους τραγούδι στο σπιτάκι μας. Γιατί είχαμε ένα σπιτάκι εκεί. Ένα μικρό παλατάκι, θαρρείς πὼς ήταν γυάλινο, τόσο ήταν λεπτό κι' εὐθραυστο. Ήταν κόκκινο σαν αίματοθαμμένο. Κι' η κάθε γωνία του ήταν γεμάτη από άνθισμένο αγιόκλημα δλόμευκο, μπερδεμένο σὲ πράσινους κισσούς...

Ζούσαμε εκεί — λέει — από πολὺν καιρό. Είμαστε άλλωστε οί μόνοι κάτοικοι σὲ μία άπέραντη έκταση. Μιλούσαμε συχνά με τὰ λουλούδια, με τὰ ρυάκια, με τὰ πουλιά. Ήσαν ένα είδος ύπηκοοί μας, στο μακρινό κι' έρημο εκείνο βασίλειο που βασιλεύαμε...

Κυνηγούσαμε συχνά. Έθγαίναμε σχεδόν κάθε αύγη, μόλις εχάραζε στην Άνατολή τὸ χρυσαφένιο μαγνολόδι τῆς ημέρας κι' εφθάναμε τρέχοντας ὡς τὴν άκρη τοῦ βασιλείου μας. Ήσανα μανιῶνες κυνηγός και σκοπευτής δεινός. Ζούσαμε από τ' άγριμια τῆς πλαιγιάς που σκοτώναμε άφθονα... Ένα πρωί, τὸ σπῆτι μας έτρεπε. Όπως ήταν λεπτό, με τούς τοίχους σάν από άτλάζι, κουνιῶταν δλόμευο. Ψρα πολλή θαρρούσαμε πὼς θά πέση. Άγκαλιασθήκαμε, και περιμέναμε, μὰ δὲν έπεσε. Ύστερα μοῦ είπες: Νά μὴν πᾶμε σήμερα γιά κυνήγι... Έγὼ έπέμεινα. Μοῦ είπες «φοβάμαι». Σε είπα δειλόν. Μοῦ είπες «φοβάμαι γιά σένα». Σοῦ άπάντησα, ὅτι έμένα με φυλάει πάντα ἡ άγάπη σου. Κι' έσκεπτόμουν μέσα μου.—ΨΙ! πὼς τῆ θυμάμαι τὴν ἐνδόμυχη εκείνη συλλογή!— ὅτι σωστό ήτανε νά μὴν πᾶμε, αλλά τὰ πουλάκια, τὰ λουλούδια, τὰ ρυάκια, δλοι οί ύπηκοοί μας θά μάς έλεγαν κατόπιν δειλούς...

Επῆγαμε. Κάπου σοῦ φώναξα: "Ένα ζαρκάδι. Έδῶ, έδῶ... έπυροβόλησες... κι' έπεσα..."

Ήσαν θαρρεμένη θαρεία στην καρδιά.. Πονούσα τρομερά, αλθιανόμουνά ὅτι έφευγα από τῆ ζωῆ, ὅτι δλα γύριζαν γρήγορα γύρω μου, ὅτι ὁ ήλιος πὸ μόλις έπρόβαλε, ήταν ένας ατέλειωτος δίσκος από φωτιά που θά μ' έκαie. Ήρθες κοντά μου, μ' άγκάλιασες, κι' έννοιωσα θερμά στο πρόσωπό μου, τὰ δάκρυά σου. Μοῦ είπες: Μὴ φοβάσαι, θάρθω κι' ἐγὼ. Καί οί πόνοι πέρασαν τότε ὅλοι. Σ' έσφιξα

δυνατά στην άγκαλιά μου, έκόλλησα τὰ χείλη μου στο δικά σου, κι' έπέθανα, φωνάζοντας βραχνά τ' ὄνομά σου.

Έτσι ζύπνησα. Προσπαθὼ νά μὴ λησμονήσω οὔτε μιὰ από τῆς μικρῆς εκείνης λεπτομέρειες τῆς άνθισμένης ζωῆς μας, μιὰς ζωῆς που βάσταξε χρόνια δλόμευο και πὸν πέρασε σὲ λίγα λεπτά μέσα σ' ένα γλυκό ὄνειρο...

ΜΑΙΡΗ ΧΡΙΣΤΕ.

Περὶ βιβλιοθηκῶν

Ός αρχαιότερα βιβλιοθήκη τοῦ κόσμου θεωρεῖται ἡ βιβλιοθήκη τοῦ Βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Όθωμανίδου που εἶνε χτισμένη στην Μένφιδα, και ὡς περιφημότερη ἡ βιβλιοθήκη τῆς Ἀλεξανδρείας. Επίσης σπουδαίες εἶνε και οί βιβλιοθήκες τῆς Περσίας που βρίσκονται στα Σοῦδα και τῆς Ἀσσυρίας. Ἡ ἱδρυσις τῆς τελευταίας, από τὴν ὁποία ἐπήρε τὸ Βρετανικό Μουσείο 30.000 πλάκες καλυμμένες με σφηνοειδή γράμματα, λέγειται ὅτι ἱδρύθη από τὸν Βασιλέα Σαρδανάπαλο τὸ 650 π. Χ.

Τὴν πρώτη βιβλιοθήκη τῆς Ρώμης τὴν ἱδρυσεν ὁ Αἰμίλιος Παῦλος με βιβλία που ἔφερε από τούς κατακτητικούς του πολέμους. Επίσης και ὁ Λούκιος ἔφερε πολλὰ βιβλία από ἄλλα μέρη και ἱδρυσεν κι' αὐτὸς βιβλιοθήκη. Τὴν πρώτη, ὅμως, δημοσία βιβλιοθήκη τῆς Ρώμης τὴν ἱδρυσεν ὁ Αὐγουστός. Ἡ πυρκαϊὰ τοῦ Νέρωνος τῆς κατέστρεψε ὅλες χωρίς δυστυχῶς νά μπορέσουν νά ἀναπληρώσουν τὰ καμμένα πολὺτιμα συγγράμματα.

Οί μεγαλότερες ὅμως βιβλιοθήκες ἄρχισαν νά ἱδρύνονται από τὴν ἐποχὴ που ἐφευρέθη ἡ τυπογραφία. Σήμερα ἡ Βιβλιοθήκη τοῦ Λονδίνου ἔχει περισσότερο από ένα ἑκατομύριο βιβλία και ἡ Ἐθνικὴ Βιβλίο ἡ τῶν Παρισίων δύο ἑκατομύρια τόμους περίπου. Ἡ Αὐτοκρατορικὴ βιβλιοθήκη τῆς Πετροπόλεως εἶχε πρὸ τῆς επαναστάσεως ένα ἑκατομύριο βιβλία και 210.000 χειρόγραφα. Οί μεγαλότερες βιβλιοθήκες τῆς Γερμανίας εἶνε τοῦ Μονάχου που ἔχει 800.000 τόμους και 24.000 χειρόγραφα, τοῦ Βερολίνου που ἔχει 700.000 τόμους και 15.000 χειρόγραφα και τῆς Δρέσδης με 500.000 τόμους και 4.000 χειρόγραφα. Ἡ βιβλιοθήκη τῆς Βιέννης ἔχει 400.000 τόμους και 20.000 χειρόγραφα.

Τὰ φαινόμενα τῆς ζέστης

Ένα σπανιότατο γεγονός γιά τὰ χρονικά και τοῦ σιδηροδρόμου και τῆς ζέστης παρουσιάσθηκε πρὸ ἡμερῶν στην ἰσπανικὴ ταχεία κοντὰ στο Ρεντκόρ.

Ἡ ἀμαεσοτοιχία σταμάτησε ἐκεῖ εαφνικά, γιατί, λόγω τῆς τρομερῆς ζέστης, είχαν λυσιε οί σιδηροτροχιές. Καί παρέστη ἀνάγκη νά καθυστερήσῃ τὸ τρέινο ἐξήμιση ὥρες, ὅσες δηλαδή χρειάζονταν γιά νά μεταφερθοῦν και νά προστεθοῦν στην γραμμὴ καινούριες σιδηροτροχιές.

Λυρικές πρόζες

Δὲν ἦταν ὄνειρο!

Τὰ καστανά σου μάτια που σάν καθρέφτης ἀντανακλᾷ τῆς ψυχῆς σου ἡ ἀγνόητης, καρφωμένα στα κουρασμένα ἀπ' τὸν πόνο μου μάτια, λένε κάθε θράδυ στον ύπνο τὴν άγάπην τῆς ψυχῆς σου... και τὴν ὥρα που στὴ θερμῇ μου άγκαλιά με μὴ πνοῇ ξεχυμένη ἀπ' τὰ χείλια ενός πόθου γέρνεις, ἡ ζωῇ τοῦ ὕπνου κόβετε...

Ἀλλοίμονον... και στὴν πραγματικότητά με διώχνεις και με στέλνεις σὲ κόσμους που ὁσσεύεται ἡ συμπόνοια κι' ἡ σκληρὴ ἀπαντοχή.

Τὸ ὄνειρό μου μοιάζει σάν μιὰ ἔρω τιάρικη παραισθήσις, σάν ένα θερμὸ παλμὸ βγαλμένο από τὰ σπλάγχνα τῆς γῆς ἰσαμε θαθεῖα στην ψυχῇ μου, πούσθυσε ἀπὸ σένα...

Μὰ στ' ἀλήθεια ἔσθυσε ἀπὸ σένα παντοτεινά ; Κι' ἀν ἔσθυσε σὲ μένα ἔμενε κάτι τι ἱερό: ἡ στάχτη τοῦ αἰσθήματος πουγινε ἕνας πραγματικὸς τύραννος στις συμπονισμένες μου σκέψεις, στὴν ἔννοια σου κι' ἄθελα ξαναζωντανεύει τὸ εἶδωλο στην φαντασία μου. Κι' ἡ στάχτη αὐτὴ δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο παρὰ μιὰ γκριζόσκονη γιομάτη δῖφα που κυβερνοῦσε τὴν ψυχῇ μου γιομάτη πόθους γιά νά γνωρίσω μ' ένα τρεμμένο άγκάλιασμα τὰ ἀπόκρυφα τῆς ζωῆς σου. γιομάτη νοσταλγία γιά νά μεθύσουμε ἀπ' τὸ γλυκόπιστο κρασί που μάς κέρναγε ἡ θεότρελλη νεότης!

«Ἡ γνωριμία μας ἦταν ένα ὄνειρο!...» μοῦπες γλυκά τὴ στερνὴ φορά που ἱδωθήκαμε μ' ένα ναζιάρικο χαμόγελο που σ' αὐτὸ ἔκλεινες τὸν πόνο τῆς ψυχῆς σου και με μιὰ ναζιάρικη ματιά που σ' αὐτὴν κρυβόταν κάτι τι γλυκό, τὸ συμπαθητικό κι' ἱερό γιά σένα: Τὸ αἰσθημά σου γιά ἕναν ἄλλον!...

Ἡ ματιά σου ἦταν τὸ χαμόγελο τῆς γιομάτης πίκρης ζωῆς σου, ἦταν τὸ ἀποχαιρετιστήριο μιὰς ἐρωτικῆς ψυχῆς από μιὰν ἄλλη π' άγαπήθηκαν γιά τόσο λίγο —ἀλλοίμονον!— διάστημα...

Ήταν ἐκεῖνο τὸ χαμόγελο που ἀναγκάζει τῆς σκοτεινιασμένες μου ἀπ' τὴν θλίψη κι' ἀπ' τὴν ἀπογοήτευσί ὥρες νά ξεσπάσῃ σ' ένα ψυχικό ράγισμα γιά σένα που δὲν θά σὲ ξεχάσω και θά σ' άγαπῶ σάν πρῖν.

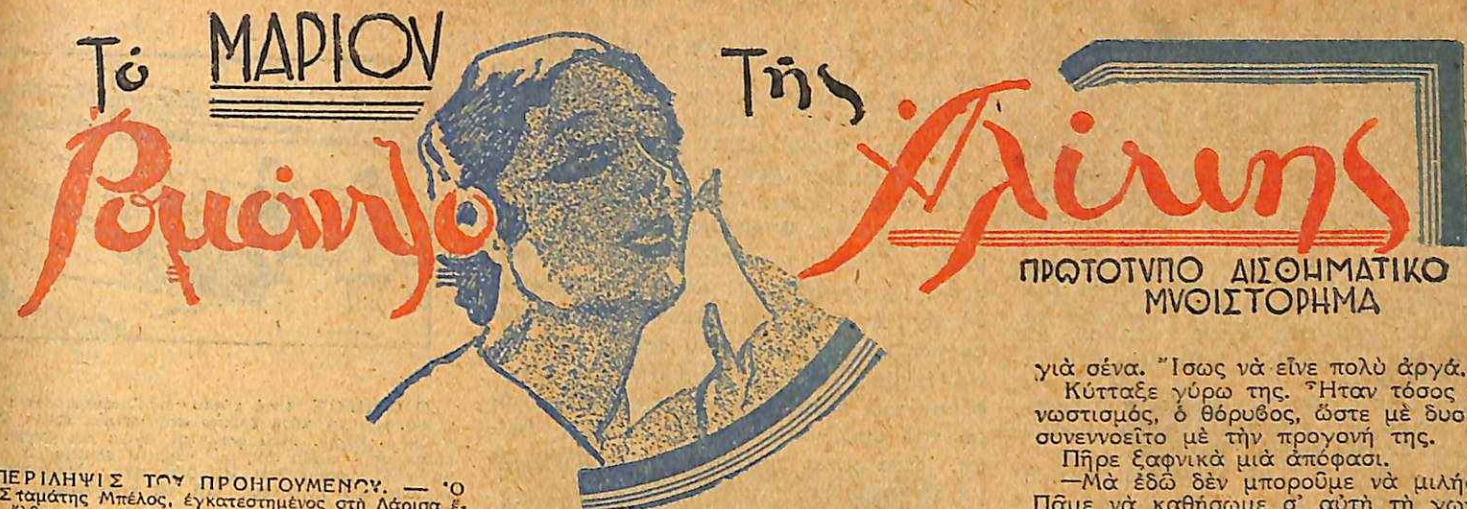
Μάθε ὅτι εἶσαι μιὰ γυναίκα ἀτόφια, χωρίς καμμιὰ προσωπίδα σάν τῆς περισσότερες. Σοῦ δόθηκε εὐκαιρία νά παίξεις κι' ἐσὺ τὸ αἰώνιο και κοινότυπο παιχνίδι τῆς ὑποκρισίας, δὲν τὸ θέλησες ὅμως γιατί στὴν ψυχῇ σου ἔκλεινες μονάχα δύο ἔννοιες πραγματικές: εἰλικρίνεια κι' ἀλήθεια!

Εἶσαι μιὰ γυναίκα με τὴν θαυότερη ἔννοια τῆς ζωῆς, με τὴν ὁμορφιά σου που μοιάζει σάν ἕνα ξωτικό ἀνθρώπο ἑνὸς κῆπου, με γυνάκι κι' ἐπίγνωσι τὸν τί ζήτῃς και τί πρέπει νά πάρης.

Πίσταμὲ με: ἡ γνωριμία σου δὲν ἦταν ὄνειρο, ἀλλά μιὰ καινούργια, ἀτόφια, χωρίς μάσκα άγάπη που πετᾷ 'πάνω ἀπ' τῆς φλόγες τῆς ζωῆς μου και ναυουρίζῃ γλυκά τὸ αἰσθημά μου γιά σένα...

Ο ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ: Έμαθα, δεσποινίς, ὅτι ἔχετε σκέψεις με τὸν γυνί μου. Γιατί τὸ κάνετε αὐτό; Ἡ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Μήπως εἶχα καμμι σοβαρότερη πρότασι... από σᾶς.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ. — 'Ο Στάμης Μπέλος, ἐγκατεστημένος στη Λάρσα εχει ἔλθει στην Ἀθήνα με τὴν γυναίκα του και τὴν κόρη του.

Ἡ Ἀσπασία ὅμως εἶνε ἡ δεύτερη γυναίκα τοῦ Μπέλου και δὲν χωνεύει τὴν ὁμορφιά τῆς Ἀλίκης. Μεταῶ τῶν δύο γυναικῶν ὑπάρχουν διαρκῶς προτριβές, τῆς ὁποῖας δημιουργεῖ πάντοτε ἡ μητριά.

Σὲ παρεκάλεσα νά με λές μαμά, τῆς λέγει. Καί ἡ Ἀλίκη, ἡ ὁποία ἔχει ἀκόμα πρόσφατη τὴν ἀνάμνησι τῆς μητέρας τῆς, ὑποκύπτει γιά νά μὴ δυσαρεστήσῃ τὴν γυναίκα τοῦ πατέρα τῆς.

Εἶνε Ἀποκρῆς. Ἡ Ἀλίκη θέλει νά πᾶ σὲ κάποιον ἐπίσημο χορὸ. Χίλις ἀφορμές βρίσκονται νά τὴν ἐμποῖσῃ. Τὸ πένθος τοῦ θείου τῆς, και τέλος ἡ ἔλλειψις κατὰλλου φορέματος γιά τὸ χορὸ.

Κάτι μὴ κρύβεις, τῆς λέγει τέλος ἡ μητριά. Μὴν κᾶνεις τὴν κουτῇ. Φαντάζεσαι πὼς δὲν παρατήρησα τῆς μεγάλης φίλης σου με κείνον τὸ νέο.

Ὁ κύριος Φτέρης, εἶνε ἕνας κύριος καὼς πρέπει.

Ἡ ἔλεια ὅμως τῆς μητριάς ὑπερβαίνει τὰ ὅρια. —Θέλεις μιὰ συμβουλή; τῆς λέει. Ἄν ἔβαλες στο νου σου νά τὸν κατακτήσης, χάνεις τὸν καιρὸ σου. Ὁ Φτέρης δὲν εἶνε γιά σένα.

Φαινόντανε πιά δλοκάθαρο ἡ κακὴ πρόθεσι τῆς μητριάς.

—Αὐτὸ δὲν μπορεῖ νά γίνῃ ποτέ! Ἀκούς; Ποτέ! Καί ὅτι κι' ἂν κᾶνεις, ὅσο κι' ἂν ἐπιμένεις... Τὴ στιγμῇ ὅμως ἐκείνῃ ἀνοίγει ἡ πόρτα και μπαίνει ὁ ταμτις Μπέλος.

—Ἀσπασία, δὲν σὲ ὄρθκα στην κάμαρά σου και σκέπτικα πὼς θά εἶσαι ἐδῶ.

Ἀλλά τι ἔχετε οἱ δύο σᾶς. Πράγματι ἡ Ἀλίκη τὴν κατῶρη.

Παρά λίγο, νά μαρτυρήσῃ τὸ μυστικό τῆς Ἀλίκης. Καί τότε:

Ὁ Μπέλος νόμισε πὼς κάτι ἐνόησε. Ἡ μητριά ὅμως δικαιολῶγησε τὴν ταραχὴ τῆς Ἀλίκης, στὴν ἐπιμονὴ τῆς νά πᾶ στο χορὸ.

—Αὐτὸ ἦταν; εἶπε ὁ Μπέλος.

Ὅταν οἱ δύο γυναῖκες ἔμειναν μόνες, ἡ Ἀσπασία διατήρησε τὴν ὑποψία, ἱσοῦστικὴ στάσι τῆς.

—Αὐτὸ ἔχεις τὴν ἀδεια τοῦ πατέρα σου, ὅλα εἶνε ἐν τάξει, ἐπὶλως στὴν Ἀλίκη με τὴν πῖο μελῖρμη φωνή, τῆς. Ἦώρα ὅμως πρέπει νά φροντίσης γιά τὴν τουαλέττα σου, νά τρέξεις στὴ μούστρα. Ἐργουα κι' ἐγὼ μαζί σου γιά νά σοῦ δώσω τὸ γούστο μου. Μὰ πρῶτα ἐλτίξω πὼς θά μ' εὐχαρίστησῃς γιά τὴν... τροπὴ που ἔδωσες στο πράγμα... Γιά τὸ χᾶτῃρ σου εἶπα ένα μεγάλο ψέμμα...

Ἡ Ἀλίκη τῆς ἔριξε ένα θέλημα ἐλαφρῶς περιφρονητικό.

Ὅλη ἡ κομικὴ Ἀθήνα ἦταν μαζεμένη στο Κλάριτ.

Σ' ένα μοναχικό τραπέζακι βρίσκονταν ὁ Φτέρης.

Ὁ Φτέρης ἦταν κομψὸς και ὀρατός. Ἐφαίναν τὰ μάτια του ἐλαφρῶς.

Μιὰ νέα σὰ δλόμευκα ντυμένη εἶχεν ἐμφανισθῇ. Σηκώθηκε από τὴ θέσι του και πῆγε στο ἀναγνωστήριο τοῦ ξενοδοχείου.

Περμένει! Περμένει. Ἦρθαν οί ἔντεκα.

—Δὲ θάρθῃ, φίθῖορς.

Ἐφαίναν στὴν πόρτα φάνηκε μιὰ σιλουέττα.

—Εἰσεῖ! Ἐπὶ τέλους!

—Τί κάνετε; —Ἦουάστε. Εἴμαστε μόνοι.

Τότε ὁ Ντίνος ἄφησε τὴν καρδιά του νά ξεσπάσῃ. —Ἄ, Ἀλίκη, καταλήγει, δὲν μποροῦσα νά ὑποπτευθῶ ὅτι ἡ άγάπη μας ἀλλάξει έτσι... ὅτι ἀναστατώνει θαθεῖα τὴν ψυχῇ μας...

—Ἀλλά... εἶπε ἡ Ἀλίκη, χθὲς θράδυ γιατί φύγατε τόσο γρήγορα, γιά νά συνοδεύετε τὴν ξανθὴ ἐκείνη κυρία;

—Ζηλεύεις; τῆς εἶπε, μ' ένα χαμόγελο.

Ἐφαίναν στὴν πόρτα παρουσιάστηκε μιὰ κυρία. —Ἦταν ἡ Ἀσπασία, ἡ μητριά τῆς Ἀλίκης.

—Σὲ ἔπτομε τόσην ὥρα, τῆς εἶπε. Κι' ἐνῶ ἡ Ἀλίκη περίμενε μιὰ δυσάρεστη σκηνὴ εἶδε τὴν μητριά τῆς νά δινῇ τὸ χερί στο Ντῖνο και νά χαμογέλει.

Τί ἐσημαίνει αὐτὴ ἡ ἀπροσδόκητη μεταλλαγῇ; Ἡ Ἀλίκη σηκώθηκε ν' ἀκολουθήσῃ τὴν μητριά τῆς.

Ἐφαίναν ἡ Ἀσπασία γύρισε και εἶπε στο Ντῖνο: —Ἀλήθεια, ἔχασα νά σᾶς πῶ, κύριε Φτέρη. Στὸ τραπέζακι που καθόσαστε ὅταν μῆκαμε, σᾶς περιμένει μιὰ κυρία... μοῦ φαίνεται πολὺ ἀνυπόμονη.

4 (Ἡ συνέχεια)

Χωρὶς νά περιμένῃ ἀπάντησι ἡ Ἀσπασία παρέσυρε τὴν Ἀλίκη πρὸς τὴν πόρτα.

★

Οἱ δύο γυναῖκες διέσχισαν τὸ πλῆθος τῶν χορευτῶν με ἀρκετὸ κόπο. Οἱ αἰθούσες ἦσαν πλημμυρισμένες από κομπῆς συντροφίες μετεμφισμένες, που ἀντήλασαν χαϊρετισμούς, γέλια και πειράγματα.

Ἡ Ἀλίκη περνοῦσε ἐν μέσῳ αὐτῶν, ἀδιάφορη, ψυχρὰ, σιωπηλῇ. Ἡ Ἀσπασία, που τούς ἔριχνε πού και πού ένα λοξὸ θέλημα, ἀποφάσισε νά διακόψῃ πρώτη τὴ σιωπὴ τῆς νέας.

—Βέβαια, θά εἶσαι δυσαρεστημένη μαζί μου, γιατί σ' ἄφησα νά μείνῃς περισσότερο με τὸν κύριο Φτέρη... Φυσικά... Μὲ περνᾷς γιά ἀδιάκριτη... Ἐτοί εἶνε πάντα ὅταν θέλῃ κανεὶς νά κᾶνῃ ένα καλὸ...

Μὰ δὲν θέλω πειὰ νά ὑπάρχῃ μεταξὺ μας μιὰ τόσο γελοία παρεξηγήσις... Γιατί με παρεξηγήσες, Ἀλίκη, αὐτὸ τὸ ξέρω καλά. Ὅχι, δὲ με καταλαβαίνεις. Ὅταν προκειται γιά μικροπράγματα, γιά λεπτομέρειες χωρίς σημασία, δὲ με μέλλει και τόσο πολὺ... πάντα μεταξὺ συγγενῶν ὑπάρχουν προστριβές... Μὰ γιά ένα ζήτημα σοδάρ, Ἀλίκη, δὲ θέλω νά πιστέψης πὼς ἐγὼ πηγαῖνω ἐναντίον σου, οὔτε σὰ αἰσθηματα, οὔτε σὰ συμφάνερα τῆς ζωῆς σου. Πίσταμὲ πὼς εἶμαι εἰλικρινής.

Ἡ φωνὴ τῆς, ἡ στάσις τῆς ἦταν τόσο φυσικὴ, τόσο πειστικὴ, ὥστε ἡ Ἀλίκη, γιά πρώτη φορά αἰσθάνθηκε στο βάθος τῆς ψυχῆς μιὰ ἀμφιβολία. Ἐπειτα... ἡ τελευταία φράσις, που εἶχε ἀπευθύνει ἡ Ἀσπασία στο Φτέρη και που ἀσφαλῶς κατὶ ὑπονοῦσε, ἡ στιγμιαία ταραχὴ του δὲν εἶχε διαφύγει από τὴν προσοχή τῆς.

—Σ' εὐχαριστῶ γιά τὸ ἐνδιαφέρον σου, εἶπε. Μὰ δὲν μπορῶ νά καταλάβω... που θέλεις νά φθάσῃς.

—Γιατί σὲ καθιστῶ προσεκτικῇ; Ἐχεις δίκιο. Σοῦ μιλῶ με αἰνίγματα. Γι' αὐτὸ καλύτερα νά σοῦ ἐξηγῶ μιὰ και καλῇ, γιατί τὸν ὀλίγο διέκοψα τὴ συνομιλία σου με τὸν κύριο Φτέρη... και γιατί προχθὲς σοῦ εἶπα πὼς αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος δὲν ἔχει

—Λοιπόν; Γιατί διστάζετε; τὸν ἔρωτῇ ἡ Ἀλίκη. Προχωρεῖτε.

—Θά μιλήσω, ἀλλά πρῶτα θέλω νά ἀντλήσω θάρρος από τὰ ὀρατά σου μάτια.

Ἀντὰ τὰ λόγια τὰ ἔπρῃερε σὲ ἐπίσημο τόνο. Ἡ καρδιά τῆς Ἀλίκης ἄρχισε νά χτυπᾷ. Ἦξερε ὅτι ἦταν ὁ πῖο δσκόλος και πῖο περιζήτητος. Τὸν κᾶτταξε. Ὁ Ντίνος τῆς μιλοῦσε με οἰκειότητα, με τρυφερότητα. Καταλάβαινε καλὰ ὅτι ὁ Ντίνος τὴν ἀγαποῦσε.

Σὲ μιὰ στιγμῇ ἄρπαξε τὸ χερί τῆς και τὸ φι-

γιά σένα. Ἦσως νά εἶνε πολὺ ἀργά.

Κύτταξε γύρω τῆς. Ήταν τόσοσ ὁ συνωστισμός, ὁ θόρυθος, ὥστε με δυσκολία συνειννοεῖτο με τὴν προγυνή τῆς.

Πῆρε εαφνικά μιὰ ἀπόφασι.

—Μὰ ἐδῶ δὲν μποροῦμε νά μιλήσωμε. Πᾶμε νά καθήσωμε σ' αὐτὴ τὴ γωνίτσα, ἐκεῖ στὴν άκρη.

Ἄρπαξε τὴν Ἀλίκη από τὸ χερί, και τὴν ὡδήγησε σὲ μιὰ γωνιά, ὅπου τὴν ὑποχρέωσε νά καθήσῃ στο ντιδανάκι.

Κάθησε, τῆς εἶπε ἐπιτακτικά. Μὲ λίγες λέξεις θά σοῦ ἐξηγήσω... ἡ μάλλον θά σοῦ ἀνοίξω τὰ μάτια. Εἶνε καιρός.

—Μὰ... ὁ μπαμπᾶς που μάς περιμένει ; Ἡ Ἀσπασία τὴν καθούσασε.

—Ἐννοια σου, ὁ μπαμπᾶς εἶνε ἡσυχος, ὅταν εἶσαι μαζί μου. Λοιπόν, Ἀλίκη... θέλεις νά μάθῃς γιάτί θέλω νά σὲ ἀπομακρύνω... από τὸν Ντῖνο Φτέρη ; Ἀπὸ αὐτὸ τὸν κύριο που ἄρχισες — εἶμαι βέβαια γι' αὐτὸ — νά συμπάθῃς, και πὸν σοῦ πουλάει ψεύτικα αἰσθηματα ;

Αὐτὰ τὰ λόγια ἡ Ἀσπασία τὰ πρόφερε με τόσο σταθερὸ τρόπο, ὥστε ἡ ἄλλη ταράχθηκε. Μὰ προσάθησε νά δείξῃ μιὰ τεχνητὴ ἀδιαφορία.

—Σὲ ἀκούω, ἐπιθύρισε. Τί ἔχεις ἐναντίον του ;

—Ὁ κύριος Φτέρης σοῦ εἶπε ἀπόψε πὼς σ' άγαπᾷ. Μὴ μοῦ πῆς πὼς γελῶμαι... ἔξακολούθησε ἡ Ἀσπασία, σάν εἶδε πὼς ἡ Ἀλίκη ἔκανε μιὰ κίνησι διαμαρτυρίας. Τὸ ἐμάνευσαν από τὸ ὅρος σου, από τὸν τρόπο που με ὑποδεχθήκατε και οί δύο, ὅταν μῆκα ἐξάφνα στο ἀναγνωστήριο. Αὐτὰ δὲν κρύβονται, άγαπητῇ μου. Ἀλλωστε εἶδα πὼς κρατοῦσε σφιχτὰ τὸ χερί σου, και σὺ δὲν εἶσαι από κείνης που δίνουν θάρρος σ' ένα ἀδιάφορο, σ' ένα ξένο. Ἐσὺ δὲν εἶσαι μοντέρνα, δὲν παίρνεις τίποτα στα ἐλαφρά. Τὸν κύτταξες μέλας σὰ μάτια και κρεμύσοντας από τὰ χείλη του... ὅπως τόσες ἄλλες που πιστεύουν στὴν εἰλικρίνεια τῶν ἀνδρῶν... καί...

Διέκοψε τὴ φράσι τῆς, και πρόφερε βιαστικά, σάν νά εἶχε πάρει μιὰ θελκτικὴ ἀπόφασι:

—Λοιπόν... ὁ κύριος Ντίνος... δὲν εἶνε εἰλικρινής μαζί σου, Ἀκούς, Ἀλίκη ; Σε ἀπάτᾷ, ὅταν σοῦ λέῃ πὼς τοῦ ἀρέσεις, πὼς εἶσαι ὀρατὰ και χαριτωμένη, πὼς σ' άγαπᾷ.

—Πὼς τὸ ξέρεις ;

Αὐτὴ ἡ κραυγὴ βῆκε αὐθόρμητα, ἄθελα από τὸ στόμα τῆς Ἀλίκης.

—Πᾶς τὸ ξέρω ; Εγὼ ; Μὰ πρόκειται γιά ένα πράγμα, που κανέναν ἐδῶ στο ξενοδοχείο δὲν άγνοεῖ, δὲν μπορεῖ νά άγνοήσῃ. Ἐκτός από τὰ ἀθ

Πώς να γίνετε αντιπροληπτικοί

Ο αριθμός 13 και η μαύρη γάτα

Αν δεν υπήρχαν και οι προλήψεις, η ζωή θα ήτανε κενή και κουτή, θα έφτανε στο χαμηλό επίπεδο της κτηνωδίας.

Δεν είδαμε ποτέ ένα σκύλο να συγκινηθεί με την ιδέα μονάχα ότι θα περάσει κάτω από μια ανοιγμένη σκάλα, μα ούτε και τον έλεφαντα να αλλάξει δρόμο, γιατί συνήνησε κανένα μαύρο αγριόγατο.

Ο κόκορας το πολύ-πολύ θα την τσιμπήσει και θα την φάει την άραχνη αν τη συναντήσει το πρωί.

Οι άνθρωποι όμως κατάρθωσαν να κάνουν παρατηρήσεις και υπολογισμούς σε τέτοιο βαθμό, που να εισαγάγουν ένα σωρό ενοχλήσεις και προβληματικές μεπερδεψοδουλίες στη ζωή τους.

Ασυναίσθητως είχα μάθει ή μάλλον απέφυγα κι' εγώ να αρχίζω —όταν μου τύχαινε δουλειά— την Παρασκευή. Μια κυρία μάλιστα πιο προληπτική, μου συνέστησε εμπιστευτικώς να προσέχω ιδιαίτερος την ημέρα της Αφροδίτης, όταν πέφτει Παρασκευή, όπως επίσης την Τετάρτη του Έρμη και τη Δευτέρα της Σελήνης. Τώρα αν ήθελα να προσθέσω το Σάββατο και την Κυριακή άργια, ασφαλώς έπρεπε να καθώμαι να μη δουλεύω καμιά ημέρα της εβδομάδας και να παρακαλώ τη Θεία Τύχη να μου γεμίσει το στομάχι.

Έτυχε κάποτε να συστηθούμε εγώ και κάποιος φίλος μου σ' ένα Γερμανό. Επρόσφερα τσιγάρα, εκείνος άναψε ένα σπύρτο.

Επιτρέψτε; μου είπε. Ανάψετε, ανάψτε κι' ο φίλος σας, ανάψω κι' εγώ.

Ανεπήδησα.

—Όχι, τρεις εφώνασα.

Μην άνησυχήτε, αν πρόκειται να διακινδυνεύω κάποιος, αυτός είμαι εγώ. Είμαι ο μικρότερος. Έγώ λοιπόν δεν άνησυχώ. Αλήκα, κύριοι, στη φημισμένη Λέσχη του κόσμου, στη «Λέσχη των Άντι-προληπτικών» του Βερολίνου.

Η περιέργειά μου έφθασε στο κατακόρυφο να μάθω τι ήτανε και τι σκοπούς έπεδίωκε αυτή η Λέσχη.

Δεν δυσκολεύτηκε καθόλου να μου το εξηγήσει.

Είχε μια ωραία Λέσχη, είπε, σηκώνοντας κάπως περήφανα το κεφάλι, μια πολύ ωραία Λέσχη. Είμαστε δεκατρία μέλη. Ακριβώς δεκατρία. Συγκεντρωνόμαστε και οι δεκατρείς κάθε Παρασκευή και όποτε η Παρασκευή πέσει σε 13 του μηνός την ημέρα εκείνη πανηγυρίζουμε το γεγονός.

Τα μαχαιροπήρουνα μπαίνουν στο τραπέζι μας σε σχήμα σταυρών και μια νεκροκεφαλή τοποθετείται στη μέση του τραπεζιού. Την ημέρα εκείνη προσφέρει ο ένας στον άλλο και μικρά δώρα: θελόνες, σουγιάδες, ψαλίδια...

—Ό,τι δηλαδή μπορεί να τσιμπήσει ή να κόψει τη φίλια...

—Ακριβώς. Όπως καταλαβαίνετε απαιτούμε από τα μέλη μας να κατεβαίνουν το πρωί από το κρεβάτι τους με τ' άριστερο ποδάρι και να χύνουν τον καθρέφτη της τουαλέτας τους σπασμένο.

Διά έρπον έχουν υποσχεθεί να μη βάζουν τα παπούτσια αν δεν έχουν τοποθετήσει το καπέλλο στο κεφάλι. Και να μη αρχίζουν το φαί τους αν δεν χύσουν από την αλατιέρα αλάτι στο τραπέζι-μάνηλο.

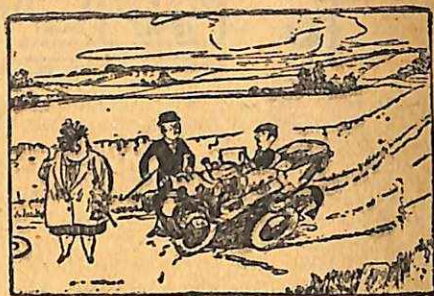
Δεν μπορούσα πια να τον άκούω, γιατί δεν ήτο δυνατόν να κάνω τόσες αναποδιές μέσα σε μια μέρα.

Στο δρόμο που πηγαίναμε βρήκαμε ένα τοιχοκολλητή ανεβασμένο σε μια σκάλα. Έγώ μάλιστα έβλεπα από το γύρο άπέξω. Εκείνος πέρασε κάτω από τη σκάλα.

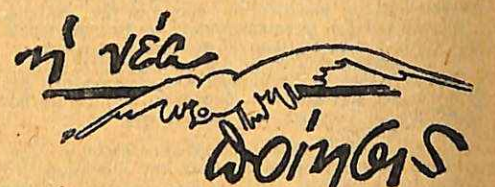
Κάτι όμως να τούβλειτε ακόμα, έτσι, για το γούρι, και ας να τον έβλεπα στενοχωρημένο.

—Στο Βερολίνο, ψιθύρισε συναντώντας με κάποιους γάτους.

—Μαύρους, έπρόσθεσα...

Ο ΟΔΗΓΟΣ (στο κύριο που διαμαρτύρεται για τι κόντευε να πέση επάνω στην κυρία του): Συγγνώμη, κύριε. Μου φαίνεται όμως ότι έπρεπε να κρατούσε η κυρία σας μια κόκκινη σημαία, πράγμα που τοποθετείται σε όλα τα... οχήματα που δημιουργούν κινδύνους για τα τροχοφόρα!..

Κι' ήταν τότε που παίζαμε απομένοντας μόνοι του χειμώνα τα άτέλειωτα δειλινά στο σαλόνι.

Σύ, την πλούσια την κούκλα σου —αιρχνόηλ λώμορ αμν πη

Το φτωχό εγώ τον άστατο Καραγκιόζη μου πάντα.

Για θυμήσου τα γέλια μας και το κέφι μας όταν, ο τρελλός Καραγκιόζης μου στην κλωστή σου μπλεκόταν.

Κι' όταν, πάλι, τους θάζαμε να χορέψουν αντάμα το χαρτένιο το φίλο μου με την όμορφη ντάμα.

Κι' ήταν τότε... Πώς έσθυσε! Το χρυσόνευρο εκείνο που, μικρόβλα, μου ζήτηγες κάθε τί να σου δίνω—.

Τώρα η κούκλα μεγάλωσε τώρα, πιά, δεν γνωρίζει τον παληό Καραγκιόζη της που μονάχος γυρίζει.

Δεν θυμάται τα άπρόβλεπτα όταν, παίζοντας μόνοι ώρες μέγαμε ατέλειωτες στο μεγάλο σαλόνι.

ΔΗΜ. Ι. ΣΙΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Απ' όλο τον κόσμο

—Στο Ένυδρειο της Νέας Υόρκης παραδόθηκε από έναν φυσιοδίφη το περιεργότερο ψάρι.

Το ψάρι αυτό δεν έχει μάτια αλλά κεραίες όπως τα σαλιγκάρια!

Το ρεκόρ άντοχής στην ποδηλασία κατέχειται από έναν νεαρό Ινδό ονομαζόμενο Ρόυ.

Ο Ρόυ ποδηλάτησε συνεχώς επί 61 ώρες, 15 λεπτά και 3 δευτερόλεπτα, καλύπτοντας μίαν απόσταση 420 μιλίων και 621½ γυαριών!

Ο καπνός κατά τον Σάντνιφ τον Αμερικανό χημικό περιέχει έκτος της νικοτίνης και άλλα 10 δηλητήρια.

Το μεγαλύτερο ξενοδοχείο του κόσμου βρίσκεται στη Βραζιλία. Έχει δέκα πατώματα αλλά κάθε πάτωμα έχει 200 κατοικίες από δύο δωμάτια. Έχει πέντε χιλιάδες τηλεφώνια. Και στο εστιατόριό του μπορούν να φάνε 10.000 άνθρωποι & νετα.

πρόγονή της. Φαντάζεσαι πώς θέλω να σε γελάσω;

—Δεν λέγω αυτό... Μα κι' εγώ δεν ξέρω τί να υποθέσω, έψιθύρισε η Άλίκη ταραγμένη. Είναι δυνατόν να μου πη τόσα ψέμματα αυτός... αυτός, που...

—Θέλεις περισσότερες εξηγήσεις; διέκοψε με ζωηρό τρόπο η Άσπασία. Καλά, θα σου τις δώσω. Μα όχι εδώ... Άργίσαμε πολύ και ο πατέρας σου μάς περιμένει. Ένα μόνο σου λέω, πώς πρέπει καλά να σκεφθής. Τι λόγο, τί συμφέρον θα είχα εγώ να σου... άποκαλύψω τις αίσθηματικές σχέσεις του Φτέρη με αυτή την κυρία; Τι άλλο λόγο από ένα ένδιαφέρον για σένα; Για την άγαπημένη κόρη του συζύγου μου; Τώρα πάμε, Άλίκη.

Ένα μόνο προσθέτω; Μια μέρα θα με εύγνωμονής.

Σηκώθηκε άπτότομα, σαν να είχε έξαντλήσει, τουλάχιστον προς το παρόν, τα έπιχειρήματά της.

Σιωπηλή η Άλίκη την άκολουθήσε.

*

Όταν έφθασαν και οι δυο στο τραπέζακι, όπου καθόταν ο Μπέλος, η Άλίκη άντελήφθη ότι η Άσπασία δεν της είχε παραστήσει υπερβολικά τα πράγματα.

Μόλις είδε την κόρη του την ύπεδέχθη με ένα βλέμμα κάπως άυστηρό.

—Α, επί τέλους, της είπε. Άρχισα να άνησυχώ.

—Η Άλίκη συναντήθηκε με μια φίλη της και έπιασαν τόσο μεγάλη κουβέντα, που κι' εγώ δεν ξέρω πώς τις χώρισα, έπενέθη η Άσπασία.

—Α! καλά, είπε μειδίων ο Μπέλος. Όταν συναντηθούν δυο παλίες φίλες... δεν τελειώνει η συζήτησις.

Άπευθύνετο τώρα προς δυο πρόσωπα που έκάθητο στο τραπέζι του, και που για πρώτη φορά έθλεπε η Άλίκη. Ένα κύριο πιο κομψό, μέσα στο άψογο φράκο του και μια νεαρά δεσποινίδα με ρόζ τουαλέττα.

(Η συνέχεια στο έρχόμενο),

ατι δεν είχε έλεούθερος να διαθέσει τη ζωή του και το μέλλον του, γιατί άνήκει σε μια άλλη γυναίκα. Έχει, όπως όλοι ξέρουν, ένα σύνδεσμο στενό... πολύ στενό, με μια κυρία... με συγγωρείς που θίγω ένα ζήτημα άκατάλληλο για ένα κορίτσι της άνατροφής και της ηλικίας σου... μα επί τέλους πρέπει να γίνω... ή έγχειρήσις. Έστο και άν λυπηθής, έστο κι' άν πονέσης πολύ... Είναι πάντα σκληρό το καθήκον του χειρουργού! Είναι έρωτευμένος στ' αλήθεια με μια άλλη γυναίκα.

Από τα χείλη της Άλίκης έξφυγε μια κραυγή πόνου. Το πρόσωπό της έχασε τα όμορφα του χρώματα, έγινε κάτωχο. Τα λόγια της Άσπασίας ήταν πειο θετικά, πειο άμειλίχτα.

—Την ξέρεις αυτή την κυρία, που έρχεται τακτικά εδώ και αλλάζει κάθε βράδυ τουαλέττα. Την κυρία Μαρκέτη...

—Ναι... έψιθύρισε με σβυσμένη φωνή η Άλίκη.

—Αυτή είναι η φιλενάδα του... ο μεγάλος του έρωας. Αυτή, παιδί μου, τον κρατάει στα δίχτυα της, δικό της... Τον ζηλεύει μάλιστα σε άφάνταστο βαθμό. Μέχρι του σημείου να προκαλή σκάνδαλα, όταν εκείνος ζητή να της ξεφύγει... έστο και για λίγο να φλερτάρη λιγάκι με μια άλλη... Όλοι εδώ μέσα έχουν να κάνουν με την άναίδεια, το θράσος αυτής της γυναίκας, που είναι παντρεμένη, μα δε λογαριάζει ούτε τον άνδρα της, ούτε το τί θα πη εις θάρος της ο κόσμος, η κοινωνία...

Η Άλίκη ήταν τώρα πιό άσπρη από το φόρεμά της. Τα ύπουλα έπιχειρήματά της Άσπασίας την έπλητταν κατάκαρδα και άκριβώς τη στιγμή που έπλεε εις ώκεανούς εύτυχίας.

Γιατί η κυρία Μπέλου δε μιλούσε στον άέρα, έλεγε πράγματα σαφή, συγκεκριμένα. Δεν ήσαν πια άπλοϊ ύπανιγμοί οί φράσεις, που άναστάντων την Άλίκη ως το θάθος της ψυχής. Ώστε τα έρωτευμένα βλέμματα, τα γλυκά λόγια του Ντίνου δεν ήσαν ελκικρινή; Για ποιά σκοπό τα είχε προφέρει εκείνος χαϊδευτικό στο αυτό της και την είχε μαγέψει.

Δεν είναι δυνατόν να μου είπε ψέμματα... έψιθύρισε, σαν να μιλούσε στον έαυτό της. Σάν να ξεχνούσε την παρουσία της Άσπασίας, που καιροφυλακτούσε να άκούση μια άπάντησι.

Δεν με πιστεύεις; ρώτησε εκείνη, όρθώνοντας το κεφάλι με το πυρόξανθο μαλλιά και κυττάζοντας στα μάτια την

Την θέλεις εκείνη που το μιλώ; Είναι η κυρία Μαρκέτη... Αότη τον κρατάει στα δίχτυα της... Τον ζηλεύει μάλιστα σε άφάνταστο βαθμό.

Πάντως από τη γνώριμία αυτή του Γερμανού, μπορώ να σάς βεβαιώσω ότι άπκτησα κάποια συναισθήσι: Μια προληπτική συναισθήσι. Δηλαδή άν μου σπάση κανένα καθρέφτακι, το μαζεύω και συνεχίζω να το καταστρέφο. Άν τύχουμε τρεις στο δρόμο και πρέπει να ανάψουμε τσιγάρο, δίνω έπιτήδες φωτιά από το ίδιο σπύρτο και στους τρεις. Κάθε τι δηλαδή το τυχαίο γυρεύω να το συνεχίσω για να έχω την ιδέα, ότι το έκανα έπιτήδες, ότι το έπεζήτησα.

Όποτε, πάλι, κατά νέα μου πρόληψη, τότε δεν πιάνει η γρουσουζιά.

ΤΖΙΝΟ ΦΡΙΝΤΜΑΝ

Ο κόσμος

Η ΜΙΚΡΟΤΕΡΗ ΔΗΜ. ΚΡΑΤΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Μέχρι τινός έπιστεύετο ότι η μικρότερη δημοκρατία είναι η του Άγ. Μαρίνου στην Κεντρική Ιταλία. Τώρα όμως ξέρομε ότι τα πρωτίστα στη μικρότητα τα κατέχει η δημοκρατία Ταβολάρρα.

Ταβολάρρα είναι ένα νησάκι 9 μίλλια μακριά από τη Σαρδηνία, η όποία έχει μόλις 60—65 κατοίκους θαλασσιούς.

Κατά το 1836 ο Βασιλεύς Κάρολος Αλβέρτος έχάρισε το νησάκι αυτό σε κάποιο Μπαρτολιόνι, τον όποιο έτιτιλοφόρησε βασιλέα της Ταβολάρρα.

Μέχρι του 1882 το νησάκι αυτό έκυβερνάτο από τον Μεγαλειώτατο Μπαρτολιόνι.

Πεθαίνοντας ο Μπαρτολιόνι άφησε παραγγελία να μη τον διαδεχθί κανείς, αλλά οι κάτοικοι να κυβερνώνται δημοκρατικώς.

Οί Ταβολαρέζοι λοιπόν τον άκουσαν κι' έτσι κάθε έξη μήνες αλλάζουν Πρόεδρο.

Μ' αυτό τον τρόπο, με τη σειρά των, όλοι οι κάτοικοι του νησιού έχουν γίνει και ξαναγίνονται Πρόεδροι της Δημοκρατίας τους.

ΕΝΑ ΔΕΝΔΡΙΝΟ ΣΠΙΤΙ

Μέσα στην πεδιάδα του Όχαίο της Αμερικής κάποιος καλλιτέχνης κατοικεί πάνω σ' ένα δέντρο.

Ο καλλιτέχνης αυτός λέγεται Στεϊνμπερκερ και ήταν άλλοτε δάσκαλος.

Νόμισε λοιπόν μια μέρα ότι έπασχε από τους πνεύμονας κι' έτσι άποφάσισε να ζήσει πάνω σ' ένα δέντρο για να θεραπευθί.

Το σπιτάκι που έφτασε βρίσκεται στην κορυφή μιας χονδρής παλαιάς θαλανιδίας.

Αποτελείται από μια ένεδρα γύρω από τρεις χοντρούς κλάδους. Έχει τοποθετήσει καθίσματα και καναπέδες που μπορούν να καθίσουν είκοσι άνθρωποι.

Για ν' ανέβη κανείς επάνω, τοποθετείται σ' ένα καθίσμα, δένεται και σέρνεται επάνω με καρούλια.

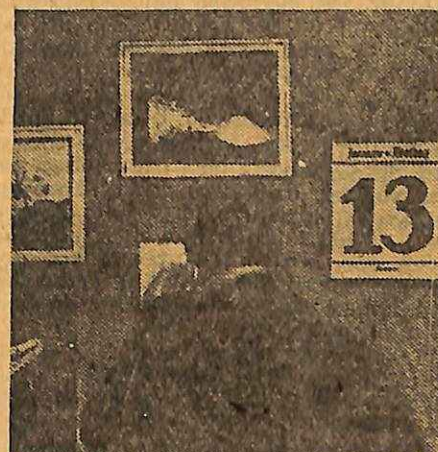
ΤΟ ΠΑΛΑΙΟΤΕΡΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Το πιο άρχαιο ξενοδοχείο του κόσμου είναι ο «Χρυσός Σταυρός».

Βρίσκεται στη Ραγκενμπεργκ της Βαυαρίας κι' έχτίστηκε προ 700 έτών.

Πολλές ιστορικές προσωπικότητες έχουν καταλύσει στο ξενοδοχείο αυτό. Ο Φερδινάνδος Α', κατά την στέμψή του το 1531, ο Κάρολος 5ος το 1546, ο Ιωάννης της Αυστοίας γεννήθηκε εκεί το έτος 1547.

Στο βιβλίο των έπισκεπτών διάφοροι μεγάλοι άντρες έχουν σημειώσει τα όνόματά τους: ο Βίσμαρκ με τον Γουλιέλμο, ο πρίγκιψ Λουδοβίκος Βοναπάρτης το 1824, πριν γίνει Ναπολέων 3ος.

εύτυχως μέχρι τη στιγμή εκείνη δεν μής συνέβη κανένα άτύχημα, που ποδοπατήσαμε όλες τις προλήψεις.

Σουρούπωνε κι' έπιστρέφαμε στο ξενοδοχείο, όταν είδα από τον άπέναντι δρόμο να ξεπροβάλλη ένα κάρο, που το έσερνε ένα καφέ άλογο με θούλες.

Όσοι προσέχουν, ή μάλλον κρατούν τον έαυτό τους μακριά από το κακό αναπάντημα, ποτέ δε θα θέλαν να συναντήσουν ένα τέτοιο άλογο στο δρόμο τους.

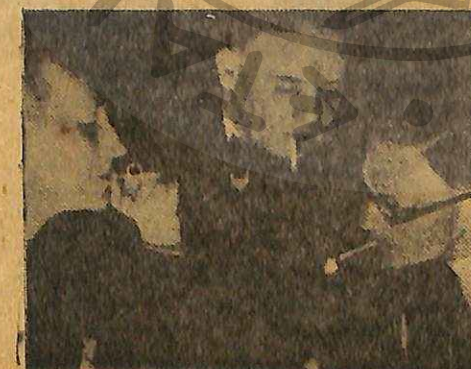
Τάδειξα λοιπόν άμέσως στον αντιπροληπτικό κύριο Γερμανό, ο όποιος όμως, μόλις το είδε, κατόπιφισα, αλλά και κατά διαβολική σύμπτωση, πηγαίνοντας να κατέβη το πεζοδρόμιο, παρατάτησε, έπεσε, χτύπησε και παρά λίγο να τσακίση το πόδι του.

Τον έσήκωσα κι' άφου έσεκονίστηκε, μου είπε:

—Βλέπετε συχνά τέτοια άλογα στο Παρίσι;

Τό έξηγησα λοιπόν ότι όσο πάει και ξεκαθαρίζονται τα άλογα και αντικαθίστανται με άυτακίνητα.

—Ε, λοιπόν, κύριε, μου είπε όσο προσηλάβω ν' αντιδράσω, δεν το κατορθώνω. Όλα τα ενάντια στα φτιάνω, τα προκαλώ μόνος, άλλ' από το άλογο, τέτοιου είδους άλογο, καφέ άλογο με θούλες, δεν μπορώ ν' άποφύγω το άτύχημα. Όποτε συναντήσω ένα τέτοιο άλογο, διαρκώς πέφτω. Τί τα θέλεις, μάς μένει ακόμα κάτι... Συγγνώμη... Θα πάρω ένα ταξί να πάω στο ξενοδοχείο μου...

Κουρασμένος απ' τη ζωή Εύτυχία

Κατέβηκε τρέχοντας τις σκάλες του σπιτιού, σαν κάποιος άδριστος φόβος να τον κάτεχε. 'Η δροσερή αύρα της θάλασσας του δρόσου το πυρωμένο μέτωπο. 'Αναμίχτηκε μέσα στο πλήθος και τράβηξε τρεκλίζοντας το δρόμο του προς το άγνωστο. Τό κεφάλι του βούιζε. Τά μάτια του κατακόκκινα και δακρυσμένα δεν τον άφηναν να θλέπη εμπρός του. Νόμιζε πως ήτο τυφλός. Σκόνταφτε δώ και κεί. Οι διαβάτες τον άγριοκώτταζαν, τον έθριζαν, τον έλεγαν μεθυσμένο, μά αυτός δεν τους άκουγε. Τ' αυτιά του βούιζαν. Ζούσε σε κάτι κόσμος δικούς του. Τό πρόσωπό του είχε πάρει την όψη του θανάτου, τά μέλη του είχαν παγώσει, τον νόμιζε κανείς για νεκρό που αυτόματα θάδιζε. Πού; Ούτε ο ίδιος δεν ήξερε.

Βάδιζε... τρεκλίζοντας και σκοντάφτοντας:

Μιά άσυναίστητη δύναμη τον κυρίεψε «ν' άνεβή στο λόφο» και τράβηξε κατά κεί. 'Ανέβαινε και ο δρόμος του ήταν κουραστικός, τό στήθος του φούσκωνε. Κάτι τον έπνιγε. Ξεκουμπώθηκε: Τό λαρύγγι του είχε ξεραθεί, τά πόδια του δεν τον άκούγαν πιά, είχαν λυγίσει. Με υπεράνθρωπες προσπάθειες έφτασε στην κορυφή του λόφου.

Έσφιξε τις γροθιές του και τις σήκωσεν άπειλητικά προς τό μέρος της πολιτείας που άγνάντευε και απ' τό στόμα του έέφυγε, σαν ούρλιαχτό ή λέξη:

Κατάρα:!

Μά με μιάς χαλάρωσε και ξανάπρεσε στη προτίμη του χανώσση και κομάρ:

Στό μυαλό του, σαν κινηματογραφική ταινία, περνούσαν παράξενες μορφές, κάτι Κινέζοι, αίμα πολύ, χρήματα. 'Υατερα ένα σπίτι: 'Ενα πολύτιμο κινέζικο σελόνι, ένα χαμηλό ντιβάνι. Πάνου σ' ένα ξύλινο τραπέζακι ένας άσημένιος ναργιλές του χασισιού σ' ένα δίσκο ένα καμινέτο για της πίπες που είχε χρυσές και πλάι του μιά όμορφη Κινεζοπούλα. Ρουφούν και οι δυο τό χασίς όπως ή μέλισσα τό μέλι και αίστάνονται εήδονή.

Μ' ένα κίνημα, έδιωξε της εικόνας από μπρός του, που τον τάραζαν.

Σήκωσε, όσο δυνατόνε, πιό άψπλά τό κορμί του. Τά θαθουλωμένα και σκοτεινά μάτια του έκαναν πως άστραψαν:

—Εύτυχία... Εύτυχία:

Ψιθύρισε με ήδονή. 'Ω, Σένα ζητώ. Πού νά σε θρώ; Πού είνε τό παλάτι σου; Πές μου, στην άγρια τούτη νύχτα που όλη ή φύσι ολόγυρά μου μαίνεται και γώ τρεις φορές δυστυχισμένος σε ζητώ. Παντού σε ζήτησα, στά πλούτη, στις γυναικές στο χασίς παντού, μά δε σε θρήκα:

—Εύτυχία: που είσαι Εύτυχία;

—'Εμεινεν άκίνητος για λίγο. Τό θλέμμα του έρριξε μιά ολόγυρα ματιά. 'Η θάλασσα φαινόταν μαύρη, δεν την άσήμωνε τό φεγγάρι, γιατί τά σύννεφα τό σκέπασαν. 'Ο ούρανός ήτο κατάμαυρος, ή πολιτεία φαινόταν σκοτεινή. Μαυρίλα φρικτή και άπαίσια και ζοφερό σκοτάδι τον κύκλωνε. 'Ο θράχος φάνταζε, θερμό άκίνητο. 'Ο άέρας σφύριζε:

—Τι κουτός που είμαι, μουρμούρισε. Τά παιδιά που είνε εύτυχισμένα, καθώς λένε, δεν θρήκαν την εύτυχία και θά την θρώ έγώ;

—'Ενας όγκος λές και έπεσε πάνω του. Τό σώμα του θάρυνε τά πόδια του λυγίσαν και σωριάστηκε χάμω, σαν τό σκουλήκι, σκουλήκι κι αυτός.

—'Ανέθηκε τόσο άψηλά που με τό δάχτυλό του θ' άγγιζε τον ούρανό μά σωριάστηκε χάμω νεκρός.

—'Αλλοίμονο, πόσο γίνεται κανείς δυστυχισμένος ζητώντας την εύτυχία:

«Οι συνήθειες φτιάχνουν τη ζωή και πολλές φορές νικούν κι αυτό το αίσθημα».

—Δεν ξέρω κι' έγώ καλά-καλά γιατί προτίμησα έσένα για άντρα μου, από ένα νέο. Μου φαίνεται πως καλλίτερα είνε να μη συζητάμε πια γι' αυτό. Δεν υπάρχει άλλωστε λόγος. Μήπως δεν σου είμαι πιστή; Δεν σ' αγαπώ;

—Δεν θέλω να πώ αυτό. Νά... πως να σου τό πώ, με θασανίζει διαρκώς αυτό τό έρώτημα. Γιατί προτίμησες έμένα από ένα νέο της ηλικίας σου. Με καταλαβαίνεις; 'Επειτα, τό ότι δεν έφερες καμιά δυσκολία όταν σ' έζήτησα... αυτό μου είνε άνεξήγητο.

—Κι' έμένα μου είνε πολύ δυσάρεστη ή έπιμονή σου να θέλεις να μάθεις κάποιο μυστικό... που δεν έχω. Μά άφού έπιμένεις, θά σου πώ κάτι που νιώθω αυτή τη στιγμή... Λοιπόν, σε προτιμώ από κάθε άλλον για σύντροφό μου. Αισθάνομαι την ανάγκη να είμαι κοντά σου και νομίζω πως χωρίς έσένα δεν θά μπορούσα να έχω τό θάρρος της γνώμης μου: να μιλω έλεύθερα, να γελώ, να κυκλοφορώ, να υπάρχω. Τί τά θέλεις, φιλε μου. Μέσα από τά μάτια σου, πλάι σου, σ' άνακάτωμα της κουβέντας σου, στον κόσμο που σε τριγυρίζει, θλέπω τη ζωή άλλοιώτικη από ό,τι τη φανταζόμουν πριν σε παντρευτώ. Καί... πιστέψέ με, πως ούτε τά πλούτη σου, ούτε ή πολυτέλεια που μου πρόσφερε, ήταν εκείνο που μ' έκανε έξημνες πριν δέσω τη ζωή μου με τη δική σου, ν' άποφασίσω.

—'Απλούστατα, ήθελα να παντρευτώ, ν' ανακτήσω την έλευθερία μου, να φύγω από τό περιβάλλον που μεγάλωσα σαν ξένη ανάμεσα σου. Ν' αλλάξω ζωή ήθελα, να κάνω ένα γάμο χωρίς αισθηματικούς δεσμούς.

—'Ηρθες εσύ!

—Μ' άρεσε ή έπιβλητική σου εμφάνιση, τό θμωφο και άγαδό πρόσωπό σου. 'Ησουν και πλούσιος. Τόσο τό καλλίτερο, σκέφτηκα.

—Και νά τώρα που είμαι δική σου.

Ένας γάμος

Μιά αίσθημα

—Τό ξέρεις, ολότελα δική σου.

Λέγοντας τά τελευταία αυτά λόγια ή Νίκη, πλησίασε τον έξηγτάρη άντρα της που στο διάστημα της κουβέντας είχε λίγο μελαγχολήσει.

Τύλιξε τό κάτασπρο μπράτσο της γύρω στο λαιμό του.

—'Ακούμπησε τό ροδοκόκκινο μάγουλό της στο δικό του και κάτι του ψιθύρισε κοντά σ' αυτό που τον έκανε να χαμογελάσει.

Με τά ξερακισνά αλλά γερά μπράτσα του, της άγκάλιασε τη μέση και την κάθισε στα γόνατά του.

Μιά σιωπή είχ άπλωθή μέσα στο δωμάτιο. Μιά σιωπή που τό καθέννας τους φοβότανε να τη διαταράξει.

Ξαφνικά έκείνος τη ρώτησε.

—Και ή έλευθερία σου;

—Δεν τη θέλω. Δεν τη σκέφτηκα. Πιά από την ήμέρα που έγινα γυναίκα σου.

—'Ας μη μιλήσωμε πια γι' αυτό. Θέλεις;

—'Ετσι κι' έγινε.

Λέξι πιά δεν είπε ο κύρ Ζαχαρίας για ό,τι σκεπτότανε πάνω στην ψυχασύνθεσι της νέας και όμορφης γυναίκας του.

Ούτε κι' ή Νίκη δεν είπε πιά λέξι για ό,τι έβλεπε, άκουγε, ώνειροπολούσε πλάι στο γέρο άντρα της.

Οι μέρες, οι θδομάδες περνούσαν, άφήνοντας πίσω τους δύο χρονών ζωή, δίχως ο Ζαχαρίας και ή Νίκη να ξαναμιλήσουν για την αίτία που τους είχε ενώσει.

—'Ενα θράδυ, λίγο πιό άργά από τά άλλα θράδυα, τό «αταίριαστο ζευγάρι» —έτσι τους ξεχώριζαν από τά άλλα ζευγάρια στά κοσμικά κέντρα— γύρισε σπύ-

χωρίς σημασία

τική ιστορία

τι άμίλητο, με άργά και κουρασμένα όήματα.

Σάν θρέθηκαν μόνοι μέσα στη φωτισμένη τραπεζαρία, ο ένας άντίκρου στον άλλο, δεν μπόρεσαν να κυτταχθούν κατάματα.

Κάτι ήθελαν να πουν κάποια δικαιοσύνη που δεν έδόθηκε, μά δεν μπόρεσαν. Κι' έτσι με την ίδια άργη περπατησιά τράβηξε ο καθέννας για την κάμαρά του χωρίς καμιά έξηγηση.

Τό κρεμαστό ρολόγι του σπιτιού χτύπησε άργά, τρεμουλιαστά... δυο. Δύο από τά μεσάνυχτα! Και κάθε χτύπος θάρεια χτυπούσε στά μηλίγγια του Ζαχαρία του τραπεζίτη και της Νίκης της επιδέξιας πρώην δακτυλογράφου του.

Και ο καθέννας χωριστά σκεπτότανε καθισμένος μπροστά στον καθρέφτη και μονολογούσε θάζοντας για συνομιλητή τον ίδιο τον έαυτό του.

Κι' άν σώπαινε ο ένας, θάκουγε του άλλου το ή σκέψι να σιγολέι: «Πρέπει να τό καταλάβης, δεν είσαι νέος πια. Τά μαύρα καλοχτενισμένα μαλλιά σου είνε κάτασπρα, και τά μάτια σου που τό καστανό τους χρώμα ήταν άπαλό χαδιάρικο και στόλιζε τόσο άρμονικά τό πρόσωπό σου με τό μελαψό δέρμα, είνε τώρα άνέκφραστο, κουρασμένο και κάτωθε τους μιά σακκουλίτσα γερατειών τά θα ραίνει. Τό στόμα με τά παχειά φιλήδονα χείλη δεν είνε εκείνα πια που ξυπνούσαν πόθους για παράφορα φιλή. Πως θέλεις να την κρατήσεις με γλυκόλογα θαλαμένα από ζαρωμένο, πλαδαρό στόμα, τη νέα κι' όμορφη γυναίκα σου; Δυο χρόνια τώρα αγωνίζεσαι, καμώνεσαι πως δεν θλέπεις, πως δεν καταλαβαίνεις. Πως πιστεύεις και παραδέχεσαι μιά κα-

τάστασι που εσύ δημιούργησες γύρω σου; Τί φταίει αυτή; Σε τί μπορούν να φταίνε τά νειάτα;».

Δυο χοντρά, θολά δάκρυα θάμπωσαν τά μάτια του κι' έχασε τό συνομιλητή του που κρατούσε σκυφτό μπρός στο κρύσταλλο του καθρέφτη.

Κι' από τη διπλανή κάμαρα μιά άλλη σκέψι σιγολέγε μέσα στον έαυτό της:

—'Α, πρέπει να τελειώνω! Δεν μπορεί να βαστάξω πια αυτή ή ζωή που κάνω δυο χρόνια τώρα. Πνίγω τον έαυτό μου, την καρδιά μου! Δεν μπορώ... Πρέπει να μιλήσω... Μά, πως; Και όμως πρέπει.

Κύτταξε κατάματα τό άντίκρουμά της στον καθρέφτη. 'Η Νίκη και ή σκέψι της γρήγορη, φλύαρη, της άλλαξε την έκφρασι των ματιών της που τότε θόλωναν και ποτέ έπαιρναν μιά γαλάζια λάμψη από τό χαμόγελο που έσπαζε άνάμεσα στα δυο κοράλια των χειλιών της.

—'Η πόρτα πίσω της άνοιξε, σιγά, αθόρυβα και ή Νίκη δίχως να κουνηθή από τη θέσι της είδε να γεμίζει ο καθρέφτης από την πλατεία, σκυμμένη κορμοστασιά του άντρα της, που όλο κι' έπλησίαζε.

—'Ακίνητη περίμενε κάποιο τέλος, μιά λύσι.

Σύγκορμη ταραχτήκε στο άγγισμα των χειριών του πάνω στους γυμνούς της ώμους, μά εκείνος με ένα άπαλό χάδι σταμάτησε τό τρεμουλιασμα, αλλά και κάθε έξηγηση.

Κυτταχτήκανε μόνο άνάμεσα από τό κρύσταλλο τόσο έντατικά ως που σβύσαν οι σκιές τους.

—'Ολα γύρω σωπαίνουν και μόνο κάτω στο δρόμο άραία, άραία ή στριγγή φωή που άφηνε τό κλάξον ενός διαστικού αυτοκινήτου έσκιζε την άπόλυτη σιγή του μακρινού σκοτεινού δρόμου.

ΛΙΛΗ ΠΡΙΟΝΙΣΤΗ

Οι ωραιότερες έρωτικές έπιστολές

Η ΝΙΝΕΤΤΑ ΣΤΟΝ ΕΡΡΙΚΟ

23 'Ιουλίου

—'Αγαπημένο μου, τόσο εύκολα χνομίζεις ότι μπορεί να ξεχαστή μιά άγάπη, τόσο άνήμπορη κι' έπιπόλαιη με χαρακτήρισε;

Δεν θέλω να έπιμένεις για να μάθεις τους λόγους που δεν έφάνηκα τόσο χαρούμενη όταν σε άντάμωσα.

Τί θά καταλάβης άν στο πώ;

Θέλω να μάθεις μονάχα ότι ή άγάπη δεν έσταμάτησε για σένα, όσο κι' άν βρίσκομαι μακριά σου, όσο κι' άν φαίνομαι σοδαρή και άυστηρή στον έρωτά μας.

—'Αγαπημένο μου, μη στενοχωριέσαι, θάρθ ή στιγμή που θά σου τά έξηγήσω όλα.

Και τότε... ώ τότε θά με δικαιώσης. Θά δής ότι όλη έκείνη ή στάσις μου ήταν προς όφελος της άγάπης μας.

Δεν σου τό κρύβω πως όλα με φοβίζουσε στη ζωή πόσο μάλλον αυτές οι συναντήσεις μας που γίνονται στα κρυφά και χωρίς καμιά έπιφύλαξι.

—'Ενα μονάχα έχω να σου πώ κι' αυτό πιά δεν είνε δικό μου μυστικό είνε και δικό σου:

—Σ' αγαπώ και μ' αγαπάς!... Αυτό θά είνε τό σύνθημα στη ζωή μας όσο θά ζήσωμε, ακόμα κι' όταν θά πεθάνωμε, τά χείλη μας θά ψιθυρίζουν την αιώνια αυτή λέξι που θγήκε μέσα από τις ψυχές μας, μέσα από τά κορμιά μας.

Από τό περίεργα της φύσεως

ΤΡΩΝΕ ΧΡΥΣΑΦΙ, ΚΟΙΜΟΥΝΤΑΙ ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΧΡΥΣΑΦΙ

Μέσα κεί κάτω στο Κολοφάντο της 'Αμερικής, οι κάτοικοι όλης αυτής της έπαρχίας μπορούν να καυηθούν ότι είνε οι εύτυχέστεροι άνθρωποι του κόσμου.

—'Ολη ή χώρα τους είνε χρυσοφόρος, σε τέτοιο βαθμό που τόσο τά λαχανικά τους τά δέντρα τους, φυτεύονται πάνω σε στρώματα γής χρυσοφόρα.

Τά νερά των ποταμών, που πίνουν, είνε χρυσοφόρα.

Τέλος περπατούν, χτίζουν, κοιμούνται πάνω σε κοιτάσματα χρυσού.

Τό πιό περίεργο όμως είνε ότι από πολλά πριν χρόνια κανείς από τους κατοίκους δεν είχε ύποπτευθ ή τον πλούτο μέσα στον οποίο έζούσαν.

—'Οπου τελευταία, ένας Νεοϋρκέζος που τάρεσε να κάνει περιοδείες έξερευνητικές, θρήκε ότι τό χρυσάφι έπλεε μέσα στις πολιτείες.

—'Όταν τό είπε σε κάποιον, αυτός άρπαξε τον κασμά και χάλασε τό σπίτι του για να πάρη τις πέτρες που είχαν χρυσάφι να τις πουλήσει.

Κι' έτσι όλη ή πόλις του Ντεϋβερ μιά ώραία ήμέρα κατεστράφη, αλλά από τό χρυσάφι που μάζεψαν έχτισαν έπειτα παλάτια.

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ—ΘΕΟΣ

Στά βάθη του Βελγίου Κογκό και άκριβώς στην πόλι Τάχτα, βρίσκεται τό μεγαλύτερο δέντρο του κόσμου.

Είνε μοναδικό σε όλη την περιφέρεια και κανείς δεν μπόρεσε να μείθ ποτέ πως προήλθε κι' από πού έφυτεύθη.

Οι Μαύροι τό άποκαλούν «Δέντρο — Θεός» διότι υπερβάλλει όπως είπαμε σε όλη την περιφέρεια και τά πιό γιγαντιαία δέντρα.

Τό δέντρο αυτό θγάζει ένα λεπτό εύχάριστο άρωμα τη νύχτα από κάτι λουλουδάκια τά όποια άνοίγουν μονάχα τη νύχτα.

ΕΝΑ ΤΕΡΑΣΤΙΟ ΑΥΓΟ

Πρό δεκαπεντε έτών στη νήσο Μαδαγασκάρη και έξω από τη πολιτεία Τουλεόρ, ένας Έλλην πηγαίνοντας για κυνήγι, έκάθησε να ξεκουραστή μέσα σ' ένα σπήλαιο.

Από κεί έτρεχε τό δροσερό νερό μιάς πηγής.

Έσκυψε να δροσιστή. 'Α' α' με μεγάλη του περιέργεια είδε ότι τό νερό ήταν παγωμένο.

Τότε τον έπιασε ή περιέργεια να μπη θαυτερα στο σπήλαιο και να εξετάσι από πού έρχόταν τό κρυστάλλινο αυτό νερό.

Όσο έμπαινε, τόσο τό σπήλαιο έδρα- σίσε.

Ξάφνου δεν είχε κάνει είκοσι βήματα, ότε άντίκρουσε τρία τεράστια αυγά.

Στην άρχή ένόμισε ότι ήσαν πέτρες, οι όποιες είχαν τό σχήμα αυγού.

Πλησίασε, κύλισε τό πρώτο, τό δεύτερο, τό τρίτο ήταν σπασμένο.

Πράγματι διεπίστωσε ότι έπρόκειτο περι τεραστίων αυγών, τά όποια πούδς έέρει σε ποιά άρχαιοτάτη έποχή έγεννήθησαν και από ποιά τεράστια πουλιά.

Τό δέβαιον είνε ότι ένα απ' αυτά έκανε με 550 αυγά κόττας.

Τό κελυφός του ήταν παχύ δύο πόντους και μισό.

Τά αυγά αυτά μετεφέρθησαν στο Τουλεόρ, και από κεί έστάλησαν σε διάφορα ζωολογικά μουσεία.

“Όταν ή ζωή δέν μᾶς ἀνήκε ι...

Μιά ἀνθρώπινη τραγωδία

“Ανέθηκε τρέχοντας τὰ σκαλιά καί τράβηξε στήν κάμαρα τῆς ἀρρώστῆς. “Ενας φόβος τὴν κάτεχε, φοβόταν γιὰ τὴ ζωὴ τῆς μανούλας τῆς. Στ’ αὐτιά τῆς θούζαν ἀκόμα τὰ λόγια τοῦ γιαιτροῦ. Λόγια παρηγορίας, πού μέσα τους κρύβανε τὸ μοιραῖο. “Εβλεπε τὴ μάνα τῆς νὰ κοιτῆται στὸ κρεβάτι, ἀναίσθητη, χλωμὴ, ἐξαντλημένη, ἐρείπιο καί τὸ θάνατο παρέκει νὰ καραδοκῇ. Γονάτισε πλάι τῆς. “Αδραξε μὲ τὰ δυὸ τῆς χέρια τὸ κοκκαλιάρικο χέρι τῆς ἐτοιμοθάνατης, θέλοντας ἔτσι νὰ τὴν μποδίσῃ ν’ ἀκολούθησῃ τὸ χάρο.

“Ησυχία ἀπόλυτη βασιλεψε, λὲς καί ὅλα σεβόντουσαν τὴν παρουσία τοῦ θανάτου. Κάθε τι, τὴν τρώμαζε: ὁ ρόγχος, ὁ σποσμός τῆς ἐτοιμοθάνατης, τὸ φύσημα τοῦ ἀέρα. Νόμιζε πὼς τὸν ἀκούγε νὰ ρεχεται: ὁ ἐκθρόος, ὁ ἀδυσώπητος, ὁ αἰμοσταγῆς, ὁ ἀκαρδὸς καί ἀγριο σύγκρου τὴν τάραζε.

“Ενας κρότος τὴν τρώμαζε. “Ερχεται, σκέφτηκε. “Η καρδιά τῆς σφίχτηκε, δέν θέλησε ν’ ἀτενίσῃ τὸν δημίον τῆς. “Εναν ἀγριάνθρωπο μ’ ἀπαίσια ὄψη, μὲ πόρινα μάτια, μὲ πρόσωπο σκυθρωπὸ, θουτηγμένο στὸ αἷμα τῶν θυμάτων του, πού στὰ χέρια θάσταγε ἕνα ματωμένο τσεκούρι. Θέλησε ν’ ἀντισταθῇ, μὰ τσακίστηκε σὺν καρυδότσουφλο κάτω ἀπ’ τὴν γιγάντια ἰσχὺ τοῦ Θανάτου! Γιὰ πιότερη ἀσφάλεια, ἔτσι γιὰ νὰ μὴ φύγῃ, ἀδραξε σφιχτὰ τὸ χέρι τῆς μανούλας. “Εχωσε τὸ πρόσωπό τῆς στὰ στρωσίδια καί στὴ στήν αὐτῇ, σὺν ἐτοιμοθάνατη στὴ λαιμητόμο, περίμενε νὰ πέσῃ τὸ λεπίδι.

“Ησυχία ἀπόλυτη κυριαρχοῦσε στὸ δωμάτιο, μὰ μέσα τῆς γινότανε μιὰ ἀγρία παλη. Μιὰ τρικυμία πού θάσταζε αἰῶνες! Πότε, πότε ὁ ρόγχος τῆς μανούλας, ἡ ὁ μικρότερος σπασμός τῆς ἔκανε νὰ φρικιά. “Ενοιωθε καί ἕνα, ἀκόμη, σουθλερὸ καρφί, κόκκινο, πυραχτωμένο νὰ τίς κασῶνι τὴν καρδιά. Κάποτε τὴν κυρίεψε ἡ ἐπιθυμία νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι, μὰ μόλις ἀναλογιζότανε τὴν φρικτὴν εἰκόνα πού θ’ ἀντίκριζε, τὴ μανούλα νὰ πλέῃ στὸ αἷμα, ἀνατρίχιαζε.

“Η σκέψι πὼς θὰ γινότανε αὐτόπτης μάρτυς τοῦ δράματος τῆς ἔκανε νὰ λιγοψυχᾷ καί τὴν φόβιζε. “Εκρυψε, ὅσο μπόρειε πὶο καλά, στὰ στρωσίδια, τὸ πρόσωπό τῆς.

“Ο θάνατος τὰ νέκρωσεν ὅλα. Τὸ σπῆτι ἔμοιαζε μὲ μνήμα. “Η νύχτα πού ἀργὰ καί τελετουργικὰ ἐρχότανε, ἀπλωσε τὰ θαθεῖα σκοτάδια τῆς στὸ νεκρικὸ κρεβάτι. Οἱ τελευταῖες ἀναλαμπές τῆς μέρας, πού ἔσβυνε, φωτίζανε τὰ δυὸ αὐτὰ ὄντα πού σθύνανε κι’ αὐτὰ, καί οἱ τρεῖς, ἀντάμα, θυθιζόντουσαν στὰ σκοτάδια γιὰ νὰ ἐξαναγεννηθοῦν πάλε, ἴσως πὶο ἀσπίλες, πὶο ἀγνές.

“Η ἡσυχία αὐτὴ ἔκαμε τὴν κόρη νὰ ξεπνήσῃ ἀπ’ τὸν λήθαργο. Θὰ τελειώσε, σκέφτηκε καί σήκωσε, δειλὰ—δειλὰ τὸ κεφάλι. “Η καρδιά τῆς σφιγγότανε. “Ετρεμε. Τὸ πρόσωπό τῆς φωτίστηκε, ἀμυδρὰ, κίτρινο σὺν θειάφι, γιομάτο στάλες ἀπὸ δάκρυα, τὰ μάτια τῆς ἦσαν κατακόκκινα καί θουρκωμένα. Τὰ μαλλιά τῆς μουσκεμένα. “Ολόκληρη ἦτανε θουτηγμένη σ’ ἕνα κρύον ἰδρώτα πού τῆς ἔκανε τὸ κορμί νὰ τρέμῃ, σὺν τὸ φύλλο πάνου στὸ κλαρί.

“Εστρεψε ἀποφασιστικὰ τὸ βλέμα, δῶθε—κείθε: ὅπως ὅταν ἕνα μάτι συνηθίσῃ στὸ σκοτάδι θαμπώνει καί στὸ μισόφωτο, ἔτσι κι’ αὐτὴ στὴν ἀρχὴ δέν εἶδε τίποτα, παρὰ ἕνα μαῦρο πρᾶγμα, μακρουλὸ πού ἦτανε ἐκπλωμένο στὸ κρεβ.

Καθότανε στὴ βιβλιοθήκη του ἐκεῖ πού πέχτηκε τὸ φριχτὸ δῆμα...

βάτι. Σιγά-σιγά συνήθισε καί εἶδε τὴ μανούλα... ναι, τὴ μανούλα, τὴ χρυσή, πιότερο χλωμή, μ’ ἕνα πρόσωπο κοκκαλιάρικο, θαθουλωμένο, μιὰ μύτη φαγωμένη, δυὸ τρυπίτσες γιὰ ρουθούνια, τὰ μάτια σθυσμένα, μαῦρα κι’ ἀπαίσια καί στὴ θέσι τοῦ στόματος μιὰ πελώρια ὀπή πού καθὼς ἦτανε ἀνοιχτὴ ἄφινε νὰ φαίνωνται δυὸ σουθλερά, μαῦρα, δόντια. “Αλλοίμονο. “Ο θάνατος ἄφησε τὰ ἴχνη του πάνου στὸ ἄψυχο τῆς μανούλας σῶμα. Μιὰ κραυγὴ πού ἦτανε ἡ ὑπέρτατη ἐκκλήρη. Μανούλα:

“Εκανε νὰ τὴν σκουτήσῃ. Μὰ ἔμνησκε ἀκίνητη. “Επιασε τὰ χέρια, αὐτὰ πού μὲ στοργὴ τὴν χάιδευαν. Κρύα, νεκρά. Κότταξε τὸ θεῖο τῆς μανούλας πρόσωπο, τὸ γεμάτο καλωσύνης. Φοβήθηκε καί ἔφυγε τρέχοντας. “Η μόνη φορὰ πού τὴν φόβισε τὸ πρόσωπο τῆς μανούλας.

Βρέθηκε στὸ δρόμο. “Ο θραδυνὸς ἀέρας τῆς δρόσιζε τὸ μέτωπο. “Ο φόβος τὴν κάτεχε ὅμως, νόμιζε πὼς τὴν κυνηγᾶνε. “Ανέθηκε γρήγορα τὰ σκαλιά μιᾶς ἐκκλησιᾶς. Μόλις διάθηκε τὸ κατῶφλι, αἰστανήθηκε τὸν ἑαυτὸν τῆς λεύτερο: ἦτανε κάτω ἀπ’ τὴν αἰγίδα τοῦ Θεοῦ καί μακριὰ ἀπὸ τὰ νύχια αὐτοῦ. “Ανάνευσε, θαθεῖα, τὸ θεῖο τοῦ λιθανίου μοσχόβόλημα!

Γονάτισε ὀμπρὸς στὴν Παναγιά, τὴν Παρηγορήτρια. Τὸ πυρῶμένο μέτωπό τῆς δροσιζότανε πάνου στὸ κρύο μάρμαρο πού τὸ παρέχυνε μὲ κύρινα, τοῦ πόνου, δράκρυα. Τὰ γονάτια τῆς τὴν πόναναν. “Ηλθε στὴ μανούλα ὅλων μας. Πουλὶ παντέρημο πού μέσα στὴν καταιγίδα θρῖο κει φωλῆα. “Ανοίξε διάπλατα τὴν καρδιά τῆς καί ἄφησε νὰ χυθῇ ὁ πόνος τῆς καί συνωρα ἡ ψυχὴ τῆς πλημμύρισε ἀπὸ τὴ θεῖα καλωσύνη.

Δυὸ παρθενικὲς καρδιὲς ξεχειλίσαν, ἡ μιὰ γιὰ νὰ πῇ τὸν πόνό τῆς, ἡ ἄλλη νὰ δώσῃ τὴν παρηγοριὰ τῆς. Οἱ δυὸ ἀγνές αὐτὲς ψυχὲς ἀρχίσαν μιὰ συνομιλία, ὁ πόνος καί ἡ συμπόνια ξεχειλίζαν, μὰ κανένας δέν μπόρεσε νὰ καταλάβῃ τὰ λόγια τους, γιὰτὶ δέν ἦταν ἀγνός

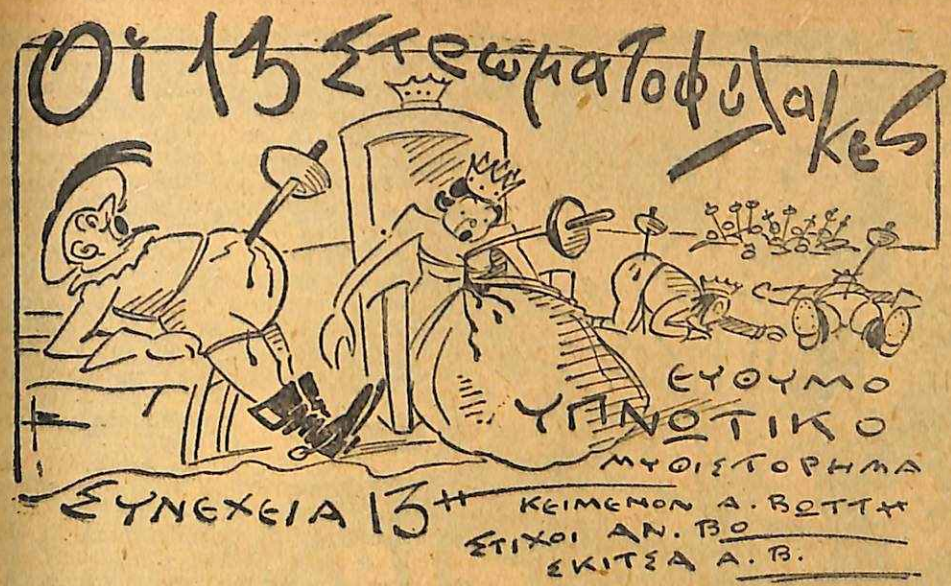
Δύστυχο κορίτσι. Φτωχοὶ παντέρημοι κι’ οἱ δυὸ τους ζούσανε σὲ μιὰν ἀπάμερη συνοικία τῆς πόλης μας. Γιὰ νὰ κερδίσουν τὸ ψωμὶ τους ξενοδοῦλευαν καί οἱ δυὸ, μάνα καί κόρη. “Ηταν γεννιὰ καλὴ πού καταστραφήκανε ἀπ’ τὸ ἐμπόριο. “Ο πατέρας πέθανε φθισικός καί ἡ μάνα δυὸ χρόνια ὕστερα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ ἀντρα τῆς, ὕστερα ἀπὸ ἀγρία βιοπάλη καί ἀνέχεια, πέθανε, κείνο τ’ ἀνοϊξιάτικο δειλινὸ, ἀφίνοντας τὴν κόρη τῆς στοὺς πέντε δρόμους. Τρυφερὸ φυλλαράκι πού τὸ χτυποῦν ὅλοι οἱ ἀνέμοι.

“Η Μαρία ἦτανε πραγματικὰ ὠραία, καί, καθὼς ἔχει ἐπιστημονικὰ ἀποδειχτῇ πὼς τὸ πρόσωπο εἶνε ὁ καθρέφτης τῆς ψυχῆς, βλέποντας κανεῖς τὴ θεῖα τῆς ὁμορφιά ἔβλεπε καί τὴν ἀγνή, εὐγενικὰ καί γιομάτη καλωσύνης ψυχούλα τῆς.

Κεῖνο τὸ πρῶτ’ ἦρε ἕνα γράμμα. “Ηταν ἀπὸ τὸν Τραπεζίτη Δημακόπουλο. “Όταν πέθανε ἡ μανούλα, ἔβαλε ἐνέχυρο ἕνα δακτυλίδι πού τὸ φύλαγαν ὡς οἰκογενειακὸ κειμήλιο, γιὰ νὰ ἐξοικονομήσῃ τὰ ἔξοδα τῆς θαντῆς τῆς. Εἶνε ἀλήθεια πὼς πέρασε πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότες, μὰ δέν μπόρεσε νὰ οἰκονομήσῃ τὰ χρήματα καί τώρα τῆς ἔγραφε πὼς ἐληξεν ἡ διορία καί πρέπει νὰ πληρώσῃ, «διότι ἐν ἐναντία περιπτώσει θὰ προδῶμεν εἰς τὴν διὰ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐκποίησην τοῦ ἐνεχύρου».

Φόρεσε γρήγορα τὸ καπελάκι τῆς καί σὲ λίγο ἔμπαινε στὸ Γραφεῖο τοῦ Τραπεζίτη.

“Ο Τραπεζίτης τὴν ἤξαιρε. Μάλιστα τῆς εἶχε προτείνει καί κάτι πού αὐτὴ μὲ ἀγανάχτησε τὸ ἀπέκρουσε. Γι’ αὐτὸ τώρα τὴν κάτεχε κάποιος ἀόριστος φόβος. Αὐτὸς βλέποντάς τὴν γέλασε χαιρέκακα. “Επιτέλους, σκέφτηκε, σ’ ἔχω στὰ δίχτυα μου. “Επακολούθησε μιὰ συζήτησι γιομάτη παρακλήσεις πού αὐτὸς τῆς μίλα

“Αλλοίμονον... Συνέχεια εἶνε δεκάτη τρί- (τη)!... Τούτέστιν, ἡγουν, ἴητοι: θὰ γράψω ἄλλα τῶν ἄλλων, ὡς λέγουν καί ὅμως ὁ ἱριονιστὴς αὐτὸ εἶπε: Δέν θὰ γράψω (λείψης). Νά, πάρ’ τὰ προηγούμενα, κάτσε νὰ τὰ (διαβάσῃς). κύτταξε μόνον μεσ’ στὸ τράμ νὰ μὴ μοῦ (τὰ ξεχάσῃς). —Κι’ ἂν τύχῃ κι’ ἐκτροχιάσῃ, ὡς τακτικὰ (συμβαίνει, καί φύγουν ἀπ’ τὰ χέρια μου; —Τότε στὸ ὁρόντο γράψε. Συγγραφικὴ ἐκτροχιάσις εἶνε συνηθι-

γε μὲ ὑπονοούμενα, πού τὴν ἔκανε νὰ φρικιά.

Σὲ μιὰ στιγμὴ τὸ θηρίο ὤρμησε πάνω τῆς, λυσσώντας. Μιὰ ἀγρία καί πεισματικὴ πάλη ἀκολούθησε. “Ο ἕνας πάλευε γιὰ τὸ ἱερότερο πού ἔχει στὸν κόσμον, τὴν τιμὴ του καί ὁ ἄλλος γιὰ κείνο πού πίστευε τὴν ἡδονή, γιὰ τὴν ἀτιμία. Ποιὰ ἀντίθεση.

Τὸ ἀδύναμο κορμὶ τῆς, κάτω ἀπ’ τὰ σιδερένια μπράτσα τοῦ κακούργου ἐπηρεασμένα κίολας ἀπὸ τὴ δύναμη τῆς ἐπιθυμίας, συντρίφτηκε. Αἰσθάνθηκε τῆς δυνάμεις τῆς νὰ τὴν ἐγκαταλείπουν. Θέλησε νὰ φωνάξῃ μὰ τὸ στόμα τῆς ἦτανε φραγμένο ἀπὸ τὴ χεροδόκλα τοῦ φονῆα τῆς. Κατέβαλε ὅλες τῆς δυνάμεις τῆς, γιὰ νὰ ξεφύγῃ καί πάνω στὴν ὑπέρτατη προσπάθειά τῆς, λιποθύμησε. “Ο εὐγενέστατος Τραπεζίτης ἔγινε κύριος τοῦ θύματος του. “Εσκισε τὸ σκιωμένο φόρεμά τῆς καί φάνηκε ἡ γυμνότης τῆς προκλητικῇ, κάνοντας ἔτσι τὰ μάτια τοῦ θηρίου ν’ ἀστράφτουν καί νὰ ταραζοῦν τὸ κορμὶ τοῦ παθιάρικοι ἡδονικαὶ παλμοί. Βύθισε τὰ νύχια του στὴν παρθενικὴ τῆς σάρκα, πού μάτωσε, καί κόλλησε λαίμαργα τὰ χεῖλιά του στὰ νεκρά τῆς χεῖλη.....

“Υστερα ἀπὸ ὦρα πολὺ ὁ σεβαστὸς καί ἀγαπητὸς ἀπ’ ὅλους, Τραπεζίτης, γιὰ τῆς καλωσύνης του καθότανε στὴ βιβλιοθήκη του μὲ μιὰ πίπα στὸ στόμα, δεχότανε, γελαστός τοὺς φίλους πού τὸν χαιρέταγαν μὲ σεβασμό.

Λίγο πὶο κάτω ἀπὸ τὴν καλλιμάριαν αὐτὴ Κόλαση, τὸ Γραφεῖο τοῦ Τραπεζίτη, πλάι σ, ἕνα τενεκε τῶν σκουπιδιών, σκουπίδι κι’ αὐτὴ, καθότανε ἡ Μαρία, ναι ἡ Μαρία, καί κλαίγοντας προσπάθαγε νὰ κρύψῃ τὴ γδύμνια τῆς στὰ κουρέλια, πού κουρέλι κι’ αὐτὴ φόραγε. “Αλλοίμονο: ἡ δόλια πλήρωσε τὸ χρέος τῆς μὲ τὸ κορμὶ τῆς, μὲ τὴ τιμὴ τῆς,

ΝΟΜΚΟ ΣΑΕΡΔΑΝΑ

πού διὰ στίχων μοῦγραφαν κι, αὐτοὶ λα- (χαριστῶν).

“Εάν θέλῃς τὸ καλὸν μας καί μαζί τὸ ἰδικόν σου, μὴ πολλὰς ἀράδες γράψῃς. “Σῶσον, κύριε, τὸν λαόν σου. “Εἰς ἀριθμὸς ἀναγνώστων, πού ἔχει παύ- (σεῖ τρώγων, καί χάριν τοῦ ἀναγνώσματος... ζητεῖ (στομαχολόγον.

“Εφόσον ἔλαβα λοιπὸν τὴν ἀνω ἐπιστο- (λήν, μιὰ καί θαυρέμαι τὰ πολλὰ —προαιωνία (ἔξισ—, θὰ γράψω τὴν συνέχειαν ἀλλ’ ὄχι μα- (κροῦλήν. (“Αχ, ἂν μπορούσε νὰ γραφῇ μὲ δύο μό- (νον λέξεις...).

ΣΥΝΕΧΕΙΑ Τούτων οὕτως γενομένων, ἐξαπίνης ἔγινε ἐκλειψις ἡλίου καί σελήνης!!! “Ὡς ἐκ τούτου δέν ἠμπόρεσε κανεῖς —δ- (ποῖον κλάμμα— νὰ ἰδῇ πὼς ἐτελειώσε τὸ... δῶμα. “Εσκοτώθηκαν ὅλοι τοὺς ἡ τῶσκαναν μὲ (κόττερα;... ΤΕΛΟΣ... καί μὴ χειρότερα.

Μιὰ σύστασις εἰλικρινῆς πού δέν θὰ παραβῇ κανεῖς. Νὰ συναθροῖστε ἐπιμελῶς — καί τοῦτη (πρώτη-πρώτη— ὅλας τοῦ ἱστορήματος αὐτοῦ τὰς συνε- (χείας, καί τοῦτο, φεῦ, διότι εἶν’ ἀληθὲς γιὰ δέσιμο... καί δὴ πολυτε- (λείας. ΑΝ. ΒΟ.

ΤΕΛΟΣ

Τὸ πῶς εὐρέθηκαν μαζί καὶ οἱ τρεῖς ἡρώες πού βλέπετε, ὁ Νέτος, ὁ Σκέτος, ὁ Κλέτος καὶ ἡ Σία, μὴ τὸ ρωτᾶτε. Εἶνε γεγονός ὅτι ἡ τύχη, πού ἤξερε τὰ προσόντα καὶ τίς ἱκανότητες τοῦ καθενός, ἔρριξε καὶ τοὺς τέσσερις τὸν ἕνα στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου γιὰ νὰ ἀλληλοσυμπληρώσουν τίς ἱκανότητές των καὶ νὰ προσδώσουν στὴν κοινωνία.

Μὲ δυὸ λόγια, μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ ὅτι ἂν δὲν ταιριαζάνε δὲν θὰ συμπεθεριάζανε...

Μόλις ἐγωνίσθησαν, λοιπόν, ἀποφασίσαν νὰ κάνουν μιά δουλειά καὶ οἱ τέσσερις μαζί. Ὁ Νέτος θὰ ἔβαζε τὰ κεφάλαια, ὅσα ἔφταναν γιὰ νὰ νοικιάσουν ἕνα γραφεῖο, ὁ Σκέτος τὴν πείρα, ὁ Κλέτος τὴν ἐξυπνάδα καὶ ἡ Σία θὰ βοηθοῦσε καὶ τοὺς τρεῖς, ὅταν θὰ ἔπεφτε μεγάλη πελατεία. —Τί δουλειά νὰ κάνουμε ὁμῶς; ρώτησε ὁ Σκέτος.

—Ν' ἀνοίξουμε μιά Τράπεζα, εἶπε ὁ πάντοτε ἄνθρωπος τῶν μεγάλων ἐπιχειρήσεων Κλέτος.

—Ἀδύνατον, εἶπε ὁ Νέτος. Γιὰ ν' ἀνοίξω μὴ Τράπεζα ἡμέρα δὲν φτάνουν τὰ κεφάλαιά μας. Γιὰ νὰ τὴν ἀνοίξουμε πάλι νύχτα, δὲν μπορούμε, γιατί τὴ φυλᾶνε καλά.

—Ν' ἀνοίξουμε ἕνα γραφεῖο κηδεῶν, ἐπρότεινε ὁ Σκέτος.

—Ὅχι, ὄχι, ἀπάντησεν ὁ Νέτος. Πρέπει νὰ θροῦμε μιά ἐπιχείρησι λιγώτερο πένθιμη.

Τὴ λύσι τὴν εὗρε ἡ Σία.

—Θ' ἀνοίξουμε ἕνα γραφεῖο γάμων καὶ διαζυγίων! ἐφώνασε. Ἐκεῖνοι πού θέλουν νὰ παντρευτοῦν στὴν ἐποχή μας, εἶπε, εἶνε ἀκόμα πολλοί. Ἀλλά κι' αὐτοὶ πού θέλουν νὰ χωρίσουν εἶνε περισσότεροι... Θὰ κάνουμε χρυσὲς δουλειές. Πῶς σὰς φαίνεται ἡ πρότασί μου;

—Θαυμασία! ἀπήντησαν ὅλοι ἐν χορῷ οἱ τρεῖς ὑπολειπόμενοι συνεταῖροι. Εἶνε μιά ἐπιχείρησις πού θὰ μᾶς δώσῃ πολλὰ λεφτά!

—Θὰ βάλουμε ἐμπρὸς ἀπὸ αὐριο! εἶπε ὁ Νέτος.

Κι' ἔτσι ἔγινε.

Δυὸ μέρες ἀργότερα, σὲ μιά παράδο τῆς πλατείας Ἀγάμων, ἐφигουράοιζε μιά μεγάλη ἐπιγραφή πού ἔγραφε τὰ ἑξῆς:

«ΝΕΤΟΣ, ΣΚΕΤΟΣ, ΚΛΕΤΟΣ καὶ ΣΙΑ...»
ΜΕΓΑ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΜΕΝ ΝΑ ΣΑΣ ΠΑΝΤΡΕΨΩΜΕΝ ΣΤΟ ΠΙ ΚΑΙ ΦΙΛΙΑ—ΚΑΙ ΝΑ ΣΑΣ ΧΩΡΙΣΩΜΕΝ ΑΥΤΟΣΤΙΓΜΕΙ.—ΤΑΧΥΤΗΣ—ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ—ΕΧΕΜΥΘΕΙΑ.

Οἱ τρεῖς συνεταῖροι ἐκαμάρωναν τὴν καταπληκτικὴν αὐτὴν ἐπιγραφή κι' ἐπερίμεναν πελατεία.

Ἀλλὰ περίμεναν ματαίως.

Οὔτε ἴχνος πελάτου δὲν φαίνονταν. —Τί διάβολο, ὅλοι παντρεμμένοι εἶνε! ἐπιθυρεῖ ἀπελπισμένος ὁ Νέτος πού εἶχεν ἀναλάβει τοὺς γάμους.

—Τί διάβολο, ὅλοι χωρισμένοι εἶνε! ἐπιθυρεῖ ὁ Σκέτος πού εἶχεν ἀναλάβει τὰ διαζύγια.

Πάντως, τὸ γεγονός εἶνε ὅτι κανεὶς δὲν πατοῦσε τὸ πόδι του μέσα στὸ γραφεῖο, ἐκτός ἀπὸ τὸ γκαρσόνι τοῦ καφενεῖου, τὸ ὁποῖον ἐρχόταν καὶ ζητοῦσε τὴν ἐξόφλησιν τοῦ λογαριασμοῦ τῶν καφέδων καὶ τὸ ὁποῖον ματαίως προσπαθοῦσε νὰ παντρεύῃ ὁ Κλέτος, γιὰ νὰ πατίσουν τὸ λογαριασμό.

Δυὸ μῆνες ἐπέρασαν ἔτσι, χωρὶς τὸ γραφεῖο νὰ παντρεύῃ, ἢ νὰ χωρίσῃ κανένα.

Καὶ οἱ τέσσερες συνεταῖροι ἦσαν ἀπελπισμένοι.

—Τὸ πᾶν εἶνε νὰ γίνῃ ὁ σεφτέ! ἔλεγε ὁ Σκέτος, πού ἦταν διαρκῶς συλλογισμένος. Ὅταν γίνῃ ἕνας γάμος κι' ἕνα διαζύγιο ἀπὸ τὸ γραφεῖο μας, τὰ ἄλλα θάρθουν μόνα τους.

Ἀλλὰ ὁ σεφτέ δὲν γινόταν. Κι' ἔτσι, ὁ Νέτος πού εἶχε πάντα καλὰς ἰδέες κι' ἐνδιαφερόταν καὶ γιὰ τὰ κεφάλαιά του, ἕνα βράδυ ἔκανε μιά καλὴ σκέψιν. Τ' ἄλλο πρωί, τὴν ἀνακοίνωσε στοὺς συνεταῖρους του.

—Ἐντὸς τῆς αὐριον, εἶπε, πού γίνῃ ὁ πρώτος γάμος στὸ γραφεῖο μας!

—Πῶς; ρώτησαν ὅλοι μ' ἐνδιαφέρον. Ποῖος θὰ παντρευθῇ;

—Ἡ Σία! ἀπήντησε μὲ σοβαρότητα ὁ Νέτος.

—Καὶ ποῖον θὰ πάρῃ; ρώτησε ὁ Σκέτος.

—Ἐσένα! εἶπε πάλι ὁ Νέτος. Θὰ παντρευθῇ σεῖς οἱ δύο καὶ ὁ Κλέτος θὰ εἶνε κουμπάρος... Ἐτσι τὸ γραφεῖο μας θ' ἀρχίσῃ νὰ ἐργάζεται! Ἀφοῦ ὁ κόσμος δὲν παντρεύεται, θὰ παντρευθοῦμε μεταξύ μας.

Ἡ πρότασις ἔγινε δεκτὴ διὰ παμψηφίας.

φίας.

Τὸ γραφεῖο ἀνέλαθε ἀμέσως τὴν ἐκδοσὶν τῶν ἀδειῶν κι' ἔτσι, δυὸ μέρες ἀργότερα γινόταν ὁ γάμος. Ὁ λαμπρὸς νέος κ. Σκέτος καὶ ἡ διὰ πολλῶν χαρισμάτων διακεκοσμημένη δεσποινὶς Σία, ἠνώνοντο διὰ τῶν δεσμῶν τοῦ γάμου...

Ἐπέρασαν ἀπὸ τὴν εὐτυχισμένη ἐκείνη θραυὰ δέκα ἡμέρες. Καὶ ὁ κ. Νέτος εἶπε στοὺς νεονύμφους:

—Τώρα πρέπει νὰ κάνουμε σεφτέ καὶ σὲ διαζύγιο.

—Λοιπόν, τώρα θὰ χωρίσετε. Ἐτσι τὸ γραφεῖο μας θάξῃ κι' ἕνα διαζύγιο στὸ ἐνεργητικὸ του...

Ματαίως διεμαρτυρήθη ὁ Σκέτος καὶ ἡ συμβία του, πού εὐρίσκοντο ἀκόμη εἰς τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος.

Ἐτσι, τὸ γραφεῖο ἄρχισε δικαστικὸν ἀγῶνα γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἐκδοσὶν τοῦ διαζυγίου. Ἐπλήρωσε δικηγόρους καλοὺς, χαρτόσημα, αἰτήσεις κι' ἔτσι, ἕνα μῆνα μετὰ τὸ γάμο τὸ διαζύγιο εἶχε ἐκδοθῇ.

Μέσα στὴ γενικὴ ἀπελπίσι πού ἐπικρατοῦσε στὸ γραφεῖο, ὁ Κλέτος ἐπρότεινε νὰ παντρευθοῦν τὴ Σία καὶ οἱ ἐναπομείναντες δύο συνεταῖροι, ὥστε τὸ γραφεῖο νὰ ἔχῃ ἀκόμα δύο γάμους καὶ δύο διαζύγια στὸ ἐνεργητικὸ του...

Ἐνῶ ὁμῶς ἡ πρότασις αὕτῃ βρισκόταν ἀκόμη στὸ στάδιον τῆς μελέτης, ἔληξαν δύο μῆνες καὶ ὁ σπιτονοικοκύρης παρουσάσθηκε ἀπρόσκλητος γιὰ νὰ εἰσπράξῃ τὰ καθυστερούμενα δύο ἐνοίκια τοῦ γραφείου.

—Δυστυχῶς δὲν κρατᾶμε ψιλὰ, ἀπήντησεν ὁ κ. Νέτος, ἀλλὰ μπορούμε νὰ κάνουμε ἕνα συμβιβασμό. Νὰ σὰς πληρώσουμε εἰς εἶδος τοῦ καταστήματος.

—Νὰ σὰς παντρεύουμε.

—Λυποῦμαι πολὺ, κύριοι, ἀλλὰ εἰμαι παντρεμμένος.

—Τότε νὰ σὰς χωρίσουμε!

Ὁ σπιτονοικοκύρης ἔγινε τότε ἐξωφρενῶν.

—Τί λέτε βρέ! ἀνέκραξε. Νὰ με χωρίσετε ἀπὸ τὴ γυναῖκα μου πού ζῶ μαζί της εἴκοσι χρόνια καὶ δὲν ἔχω κανένα παράπονο ;... Ἐξω!... Ἐξω ἀπὸ τὸ μαγαζί, ἀπατεῶνες!...

Κατ' αὐτὸν τὸν ἄδοξο τρόπο, οἱ τέσσερες συνεταῖροι εὐρέθησαν στὴν ἀνάγκη νὰ κλείσουν τὸ γραφεῖο «γάμων καὶ διαζυγίων» καὶ νὰ σκεφθοῦν πλέον καμμιὰν ἄλλην, καλύτερη καὶ ἀποδοτικώτερη ἐπιχείρησι.

Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Ο ΤΟΜ ΜΠΡΟΥΝ

Γεννήθηκε στὴ Νέα Ὑόρκη στὶς 6 Ἰανουαρίου τοῦ 1913. Μολονότι νέος εἶχε γίνῃ πασίγνωστος.

Εἶνε ἕνας ὁμορφος νέος μὲ γαλανά μάτια καὶ μαύρα μαλλιά. Τρομερὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴν Ἀνίτα Λουῖζ, τὴ νεαρά ξανθὴ πού εἶδε με νὰ παίξῃ δίπλα σ' τὴ Ντολорὲς Ντέλ Ρίο στὴ «Ντυμπάρυ».

Φαίνεται ὁμῶς νὰ μὴν εἶνε τυχερὸς στὸν ἐρωτὰ του, ὅπως καὶ ὁμολόγησε σ' ἕνα φίλο του: «Τὴ ζητήσα, εἶπε, ἐννέα φορές νὰ γίνῃ γυναῖκά μου, καὶ τίς ὁχτὼ φορές μού ἀπήντησε ὅχι».

«Καὶ τὴν ἐνάτη; ρώτησε ὁ φίλος του». «Ἐκοῦνησε μονάχα ἀρνητικὰ τὸ κεφάλιν, εἶπε ὁ Τοῦ θλιμμένος.

★

ΜΑΙΡΗ ΜΠΡΙΑΝ

Γεννήθηκε στὶς 12 Φεβρουαρίου τοῦ 1905 στὴ Κορσική τοῦ Τεξᾶς καὶ τὸ πραγματικὸ ὄνομα Νταντζέν.

Μελαχροινὴ, λεπτὴ ἡ Μαίρη ἔχει μεγάλαν ἀπαλὰ ματόκλαδα κι' ἕνα γλυκὸ προσωπάκι. Ἦταν μιά ἀπ' τίς «Μπέιμπυ-Στάρ» τὸ 1926 καὶ ντεμπούταρισεν στὴν «Πέτερ Πάνν».

Λένε πῶς εἶνε ἡ πιὸ ἐρωτιάρια γυναῖκα τοῦ κόσμου.

Ἐχει ἀρραβωνιαστὴ πάρα πολλὰς φορές, καὶ σκεδὸν ὅλη ἡ νεολαία τοῦ Χόλλυγουντ ἔχει περάσει ἀπὸ τὸ πλευρό της.

Τώρα τελευταία ψιθυρίζεται ὅτι τάχει ριθίσει μὲ τὸν Ποουέλ, ὁ ὁποῖος μάλιστα ἀγόρασε καὶ μιά ἑπαυλὶ δίπλα στὴ δική της.

Εἶνε ὁ θάσιος, ὁ κακὸς τύπος τῆς ὁθόνης. Ναυτικοί, ἐκφορτωταί, ἀλῆτες εἶνε τὰ πρόσωπα πού τοῦ ἀρέσουν νὰ ζωντανεύῃ. Δίνει ὅλη τὴν ἐκφράσιν τοῦ ἀνθρώπου πού ἀναπαρίστα, ὅπως σὲ ναυτὴ π.χ. τῆς «Ἀννας Κρίτσι». Σὲ ἄλλα φιλμ πού δοῦλεψε εἶνε τὸ «Κόκκινον θαγόνιν» καὶ ὁ «Δυναμίτης».

Ὁ Σάρλ Μπίκφορ γεννήθηκε στὰ 1892 στὴ Μασαχουσέτη.

Ἀγαπᾷ πολὺ τὰ λουλούδια καὶ μέσα στὸν κήπον τῆς ἐπαύλειώς του στὸ Μπέβερλ Χίλς ἔχει φυτέψῃ διολέτες καὶ ὀρνεασιές.

★

ΤΟ ΘΡΑΣΟΣ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Ὅχι μόνον οἱ παλαιοὶ ἀλλὰ καὶ οἱ νέοι πού εὐχε νὰ παίξουν ἔστω καὶ μιά φορὰ στὸν κινηματογράφον χαρακτηρίζονται γιὰ τὸ θράσος τους.

Πάνω σὲ πολυτελεῖ ἐπισκεπτήρια γράφουν τίτλους, δίδουν συνεντεύξεις καὶ τέλος προτείνονται γιὰ τὴν παγκόσμια παρὰ...

ΟΘΟΝΗ

Απὸ τὴ ζωὴ

τῶν ἀστέρων

Η ΔΥΣΤΥΧΙΑ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ἡ δυστυχία πού ἐπικρατεῖ στὴ μεγάλῃ αὐτὴ πολιτεία τοῦ κινηματογραφικοῦ σινεμάτος δὲν ἀποθαρρύνει καθόλου τοὺς ἐλπίζοντας ἀκόμα νὰ καθέξουν μιά ἑνὴ μιά θέσι ὡς πρωταγωνισταὶ στὸν κινηματογράφον.

Στὸ Χόλλυγουντ ὑπάρχουν οἱ ὁμορφότερες γυναῖκες τοῦ κόσμου, οἱ ὁποῖες κάνουν ὅποιο δῆποτε ἐπάγγελμα γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί, περιμένοντας διαρκῶς τὴν ἡμέρα πού θὰ θρεθῇ ἡ εὐκαιρία νὰ ἀναδειχθοῦν.

ΕΒΕΛΥΝ ΜΠΡΕΝΤ

Γεννήθηκε στὶς 20 Ὀκτωβρίου τοῦ 1899 στὴν Τάμπα τῆς Φλωρίδος.

Στὸ Χόλλυγουντ, οἱ παραγωγεῖς φιλμ, τὴν ἔκριναν γιὰ ψυχρὴ γυναῖκα καὶ δὲν τῆς ἐμπιστεύθηκαν νὰ πρωτεύοντας ρόλους.

Τέλος μιά μέρα ὁρίσθηκε στὸ Στέρνπεργκ, αὐτὸν πού νακάλυψε καὶ τὴν ἰτήτριχ.

Ὁ Στέρνπεργκ οἰπὸν τὴν ἔκανε ἡ-ῶῖδα τοῦ πρώτου φιλμ πού τὴν ἔκανε διάσημην «Νύχτες Σιγάκου» καὶ στὸ «Ἡλιοθασιλέμα τῆς Δόξας» μὲ τὸ Γιάννιγκς.

Ἡ Ἐβελυν εἶνε μιά ὁμορφὴ μελαχροινὴ κι' ἔχει μεγάλο πάθος γιὰ τὰ ἀρώματα. Τὸ καμαρινὶ τῆς εἶνε γεμάτο ἀπὸ λογίων — λογίων φλακόνια μὲ ἀρώματα. Τὸ πραγματικὸ ὄνομα τῆς Ἐβελυν Μπρέντ, εἶνε Μαίρη Ἐλισσάβετ Ρίγκς.

★

ΚΛΑΪΒ ΜΠΡΟΥΚ

Εἶνε ὁ ἀριστοκράτης ἡθοποιὸς τῆς σκηνῆς. Γραμμὲς ἀνδροπρεπεῖς, πιότις διαπεραστικαί, κινήσεις καὶ ὅλα του.

Τὸ Λονδίνο τιμῶντας τὸν ὀνόμα του τῶν ἀφιερῶσει σ' ἕνα κεντρικὸ τοῦ δρόμο τὴ Λεωφόρον Μπρόνκς.

Εἶνε καὶ συγγραφεὺς, συνεργάζεται στὰ μεγαλειότερα ἀμερικανικὰ περιοδικὰ.

Ἐχει λάθει μέρος σὲ πολλὰ φιλμ, ὅπως στὸ «Καθολικόν», στὸν «Κατακτητὴ», στὸ «Σέρλοκ Χόλμς».

Ὁ ΚλαΪβ Μπρούκ γεννήθηκε στὴν Ἀγγλία τὴν 1ην Ἰουνίου τοῦ 1891. Παντρεύτηκε τὸ 1921 καὶ ἔχει δύο παιδιά.

★

ΝΕΛΛΥ ΚΟΡΑΝΤΙ

Εἶνε μιά ἀπὸ τίς νέες ἀρτίστες τοῦ κινηματογράφου. Ἀρχισε τὸ 1934 καὶ ἔχει παίξει ὡς πρωταγωνίστρια σὲ τρεῖς μεγάλες ταινίες.

Γεννήθηκε στὴν Πάρι τὸ 1916. Ἐχει μαλλιά καὶ μάτια καστανά.

Ἐκτός ἀπὸ τὴ φυσικὴ τῆς χάρις εἶνε καὶ πάρα πολὺ ἀνεπτυγμένη. Μιλᾷ διάφορες ξένες γλώσσες. Τραγουδᾷ καλά, εἰραὶ καὶ καλὴ μουσικὴ.

Μέχρις οὗτοι παίξει στὸν ομιλοῦντα κινηματογράφον, τραγουδοῦσε σὲ δίσκους.

Ξαίρει νὰ ὁδηγῇ αὐτοκίνητο πολὺ καλά. Καὶ κάθεται στὸ Μιλάνο.

★

ΣΤΟΙΧΗΜΑΤΑ

Γιὰ τὰ στοιχήματα φημίζονται καὶ οἱ ἀστέρες.

Κάποτε ὁ Ντούγκλας Φαίρμπανκς ἔστω χημάτισε τὸ αὐτοκίνητό του.

"Ενας πυροβολισμός τή νύχτα

Μιά δραματική περιπέτεια

Τό βαπόρι εξαφανιζόταν σιγά-σιγά, πέρα, μακριά στον ορίζοντα. Σέ λίγο δέν διακρινόταν πιά, παρά ένα μικρό μαύρο στίγμα, πού διέσχιζε τή θάλασσα σάν πουλί, σάν μυίγα... "Όταν πιά χάθηκε εντελώς, οι δυο νέοι πού τō παρακολουθούσαν, κυττάχθηκαν... Τά μάτια τής νέας ήταν θουρκωμένα κι' άφηναν νά διακρίνεται απ' τήν έκφρασί τους ένας βαθύς πόνος.

—Κλαίς; τήν ρώτησε. Γιατί, άφου σū ή ίδια θέλησες νά φύγης; Σū ή ίδια χθές τō βράδυ διάλεξες έμένα γιά άντρα σου. Σ' άγαπήσαμε όμως κι' οι δυο πολύ, γι' αυτό έπρεπε ο άλλος νά φύγη μακριά και νά ξεχάση... Τώρα γιατί κλαίς; Μετλήσες;

Τήν έπιασε από τή μέση και προσπάθησε νά τή φιλήση.

—Άφησέ με, σέ παρακαλώ, τού είπε. Σήμερα δέν έχω όρεξι. Αισθάνομαι τήν καρδιά μου νά πονή πολύ, Πιέρ, φοβομαι γιά τόν άδελφό σου... Είνε ένα μικρό παιδί, άν κάνη καμιά τρέλλα;

—Όσο γι' αυτό, μη φοβάσαι. Είνε πολύ πρακτικός. "Όταν τού έδωσα χρήματα γιά νά φύγη, δέν λυπήθηκε καθόλου. παρά μου είπε απλώς: "Όστε διάλεξε έσένα; Καλά. Τότε νά φύγω". Κι' έφυγε, Άνριέτ, χωρίς νά δακρύση καθόλου.

—Δέν τόν ξέρεις σū τόν Μάρκελο. Είνε ένας πεσιεργος χαρακτήρας και φοβούμαι πώς κάτι θάχη στό νοū του.

—Δέν βαρυνέσαι. Τώρα ό,τι έγινε, έγινε, δέν μπορεί πιά νά διορθωθῇ. Μ' άγαπάς όμως πολύ; Πές μου τō. Θέλω νά τ' άκούω κάθε λεπτό· κι' όμως δέν μου τώχεις πῃ ποτέ.

—Μου φαίνεται πώς σου τō απέδειξα όμως, τού είπε ψυχρά.

"Όταν γύρισε σπίτι της κι' άπόμεινε μόνη της, ξέσπασε σέ λυγμούς. "Όστε δέν μ' άγαπούσε καθόλου, άφου δέχτηκε νά φύγη. Κι' έγώ πού έκανα όλα αυτά, γιά νά τόν άναγκάσω νά με πάρη νά φύγωμε, και τώρα τόν έχασα εντελώς...

"Ενας έλαφρός κρότος τήν έκανε νά τιναχθῇ. Πετάχτηκε στό παράθυρο και

κύτταξε κάτι στόν κήπο. Στό φώς τού φεγγαριού διέκρινε μία σκιά, πού προχωρούσε κρυφά πρὸς τὸ δωμάτιό της· κούφτηκε πίσω απ' τήν κουρτίνα και πρόσεχε. Μιά άλλη σκιά εξαφνικά άρχισε νά καταδιώκη τήν πρώτη... "Η καρδιά της άσπίσε νά κτυπή δυνατά. "Η νύχτα δέν τήν άφηνε νά διακρίνη ποιοι ήταν και τί γύρευαν στόν κήπο της. Κάτι όμως της έλεγε, ότι κάποιο κακό θά γενῇ...

Ξαφνικά μέσα στήν ήσυχία της νύχτας ένας πυροβολισμός τήν έκανε νά τρελλαθῇ απ' τὸ φόβο της.

Δέν υπήρχε καμιά άμφιβολία, ότι ο ένας σκότωσε τόν άλλον.

Ποιοι ήταν όμως;

"Η μέρα τήν ηῡρε γεμάτη άγωνία. Τά πόδια της έτρεμαν κι' ή ψυχῇ της ήταν γεμάτη προαισθήματα κακά.

Τά ξημερώματα φωνές και βήματα άνδρῶν τήν έκαναν νά μη ξέρη τί νά κάνη. "Άνοιξε τήν πόρτα και πετάχθηκε στόν κήπο.

Μιά φωνή φρίκης βγήκε απ' τὸ στόμα της. Μπρὸς της βρισκόταν σκοτωμένος ο Πιέρ.

"Η άστυνομία της εῡήγησεν ότι τήν νύκτα έγινε τὸ έγκλημα και εῡπίζουσ ότι σέ λίγο θά ανακαλυφθῇ ο ένοχος.

"Ανέθηκε στό δωμάτιό της και προσπάθους νά συγκεντρώση τὸ μυαλό της και νά θυμηθῇ με ποιόν έμοιαζε ή δεύτερη σκιά. Τού κάκου όμως. Δέν μπορούσε νά καταλάβη τίποτα. "Αν ήταν εῡδώ ο Μάρκελος, ίσως νά τόν ύποψιαζόταν, άν και

της εῡφαινετό ότι εῡνε αδύνατο νά κάνη ένα έγκλημα.

Σέ λίγο ή άστυνομία έκαμε έρευνα στό σπίτι της. Δέν ηῡρε όμως κανένα ένοχοποιητικό στοιχείο. "Ο ένοχος, πρὸς τὸ παρόν, εῡχεν εξαφανισθῇ. Πουθενά ίχνη. "Η άστυνομία είχε πελαγώσει. Παρεδέχετο τήν αυτοκτονία ως λύσιν τού τραγικού αῖνίγματος.

"Αργά τήν νύχτα ή "Αντριέτ εῡπλώθηκε στό κρεβάτι της άνήσυχη. Τά μεσάνυχτα της φάνηκε, ότι κάποιος περπατούσε στόν κήπο. Πρίν προφτάση νά σηκωθῇ, τὸ παράθυρό της άνοιξε και μπήκε μέσα ο Μάρκελος. "Ο τρώμος τήν είχε βουθάνει. Δέν μπορούσε νά βγάλη μία φωνή. Τά πόδια της έτρεμαν...

—Σήκω, τής είπε, μάζεψε τὰ ρούχα σου νά φεύγωμε πρίν αντληφθοῦν ότι θρίσκομαι εῡδώ.

—"Όστε σū τόν σκότωσες; τού είπε τρομαγμένη.

—Δέν τώθελα, εῡρχόμουν νά σέ θρῶ και με είδε. Δέν μπορούσε νά γίνη διαφορετικά. Μόνο γρήγορα σέ παρακαλώ.

Σέ λίγο μία βάρκα κυλούσε γρήγορα άπάνω στή θάλασσα, σάν σφαίρα, και χανόταν πέρα, μακριά, στό διάστημα, σάν τήν βάρκα τού θανάτου.

KONAN NTO'YA

Τὰ εῡθυμα της ζωῆς

Σέ μία πόλι της Βιργινίας έπικρατούσε άλλοτε ή εῡξῆς συνήθεια.

Τήν ώρα της λειτουργίας οι έκκλησιαζόμενοι εῡδιδαν στόν πάστορα, λίγα λεπτά πρίν ανέβῃ στόν άμβωνα γιά νά διαβάση τὸ εῡαγγέλιο, μικρά σημειώματα έπάνω στά όποια αναγραφόντουσαν τὰ ήνοματα τῶν νεκρῶν συγγενῶν πού ήθελαν νά μνημονεύσουν.

Μιά Κυριακή, λοιπόν, άνάμεσα στ' άλλα σημειώματα πού δόθηκαν στόν πάστορα, και τὰ όποια εκείνος γιά εῡκολία του τὰ έχωνε πρόχειρα μέσ' στίς σελίδες τού εῡαγγελίου ήταν κι' ένα σημείωμα, γραμμένο μόνο μ' ένα όνομα.

"Όταν έφτασε ή ώρα της μνημονεύσεως, ο πάστωρ τὸ τράβηξε κι' εκείνο όπως εῡείχε από τὸ εῡαγγέλιό κι' άσχισε νά τὸ μνημονεύη με τ' άκόλουθα λόγια:

« Ας προσευχηθοῦμε ὑπὲρ ἀναπαύσεως της ψυχῆς τῆς Τζένης, τῆς πολυκλαύστου συζύγου τού κυρίου Μπράουν ο όποιος κάθεται τώρα θεθλιμμένος στό σκοτάδι του. Φαντασθῇτε όμως τήν έκπληξι τού πάστορος όταν, κυττάζοντας στό στασίδι πού ά νέφερε είδε τόν «εῡθλιμμένο κύριο Μπράουν» νά μασά τήν σέκλες και νά χαριεντίζεται με τήν τρίτη γυναίκα του ή όποια καθότανε πλάι του.

"Απλούστατα τὸ σημειωμά του εῡνε δοθῇ πρίν τρία χρόνια και είχε ξεχαστῇ μεσ' στό εῡαγγέλιο.

★

ΝΕΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟ «ΡΕΚΟΡ»

Μέσα στά ρεκόρ πού κατορθώνει μέρα με τήν ήμέρα νά κατακτά ή γυναίκα πέπει νά συνκαταλεχθῇ και τὸ ρεκόρ εῡδῶν αῖτήσεων διαζυγίων». "Η στατιστική ενός άμερικανικού περιοδικού, γιά τήν κίνησι των διαζυγίων στήν "Αμερική τούς τελειοταίους 6 μήνες, άναφέρει τὰ εῡξῆς χαρκτηριστικά νούμερα:

Κατά τὸ πρῶτον εῡξάμηνον τού 1935 ὑπεβλήθησαν εῡς τὰ άρμόδια δικαστήρια 86.427 αῖτήσεις διαζυγίων. "Εξ αὐτῶν 25.200 εῡίναν ὑποβληθῇ από τούς συζύγους, 54.851 από τὰς συζύγους και ὁ πῡρξαν και 5.377... άκυρα, δηλαδή αῖτήσεις διαζυγίων άνομολογησά τήν «κοινήν ὑπαιτιότητα των συζύγων». Τόσον τὸ άμερικανικόν περιοδικόν πού άναφέρει τήν στατιστικήν, όσον και τὸ νολλικό πού άναδημοσιεύει, εῡξάφρουν τήν σημασί-

Μιά φωνή από τὰ περασμένα

Αισθηματική τραγωδία

Στό κρεβάτι ενός νοσοκομείου εξαπλωμένη ή Ζερμαίν χαροπαλεύει.

Μιά σφαίρα είχε μπη στό κάτασπρο στήθος της κι' είχε θγῇ απ' τὸ άλλο μέρος, κάνοντας ακόμα μία τρύπα στόν τοίχο ενός ξένου δωματίου.

"Ο Ζάν, ο άνδρας της, δίπλα της, τήν κυττάζει με συγκίνηση.

Σέ μία στιγμή άνοίγει τὰ μάτια της σιγά και κυττάζει περίεργα, σάν νά έθλεπε τόν άντρα της γιά πρώτη φορά, ύστερα σάν νά θυμήθηκε, τού είπε μ' ένα πικρό χαμόγελο:

—Θέλω νά σου μιλήσω γρήγορα, γιατί σέ λίγο θά πεθάνω... Τὸ παιδί πού είδες εκεί άρρωστο, πιστέψε με, δέν εῡνε δικό μου. Είνε μιάς φίλης μου... "Εκείνη έχει πεθάνει πρὸ πολλού και μου άνέθεσε νά τὸ προσέξω. Δέν είχε κανένα στόν κόσμο νά φροντίσῃ γι' αυτό... Σοῦ όρκίζομαι ή μουν άθώα, άν εῡπα ότι πήγα ν' αυτοκτονή στόν άνακριτή, τώκανα γιά νά ζήσης εῡού και νά τὸ πάρης, στό σπίτι... σέ παρακαλώ, άγάπησέ τὸ σάν νά εῡνε δικό σου παιδί...

Τά μάτια της κλείσανε και τὸ κεφάλι της έπεσε βαρὺ στό μαξιλάρι. Είχε πεθάνει.

"Ο Ζάν δέν πίστευε στ' αῡτιά του. "Όστε τὸ παιδί δέν ήταν δικό της; Γιατί τότε νά μην τού τὸ πῇ μόλις τήν ρώτησε κι' εῡτσι νά μη θυμώσει και νά πυροβολήσῃ; "Ολη ή τραγική μέρα πέρασε απ' τὸ μυαλό του... Τήν είδε τὸ πρῶτῃ άφηρημένη σχεδόν δέν τόν πρόσεχε, κι' όταν τήν ρώτησε τί έχει, δέν τού έδωσε καμιά άκριβῇ άπάντησι... Τὸ μεσημέρι, με μιά πρόφασι πώς είχε δουλειά, θγῇκε... Δέν κρατήθηκε και τήν παρηκολούθησε, τήν είδεν ύστερα νά κατεβαίνει από ένα αυτοκίνητο σέ μία μακρινή δόδ... Τά μάτια του θόλωσαν... Πίστεψε πώς τόν άπατούσε κι' ανέβηκε από πίσω της, με τὸ χέρι στό πιστόλι... Θά τόν σκότωνε τόν άτιμο πού τού εῡκλεψε τήν εῡτυχία του...

Τήν είδε νά μπαίνει σ' ένα δωμάτιο και νά κλείνη τήν πόρτα. Πλησίασε και κύτταξε. τήν είδε νά μένη σκυμμένη μ' άνήσυχία άπάνω από ένα μικρὸ κρεβάτι... Χωρίς νά σκεφθῇ, έσπρωξε τήν πόρτα κι' άνοιξε.

—Τὸ παιδί, φώναξε σάν τρελλός, τὸ παιδί τίνος εῡνε, άτιμη. Είχες λοιπόν παιδί, ή;

"Εκείνη κάτι πήγε νά πῇ, μά δέν μίλησε. Τὸν κύτταξε μόνο με φόβο.

—Τίνος εῡνε τὸ παιδί; γιατί δέν μίλας; Και πρίν προφτάσῃ ν' άπαντήσῃ, τήν σκόπευσε εκεί μπροστά στά μάτια τού μικροῦ παιδιοῦ...

"Όταν ή άστυνομία ήλθεν, εκείνη κατάρθωσε νά πῇ ότι ηῡτοκτόνησε, γιατί ο άνδρας της τήν έπιασε με τὸ παιδί πού είχε κάνει από ένα άνομο έρώτα... "Ολοι τὸ πίστεψαν, και ο Ζάν παραδέχτηκε τή λύσι αῡτή γιά νά σωθῇ και νά τιμωρηθῇ ή γυναίκα του... Τώρα όμως;

"Όταν γύρισε στό σπίτι του, έπεσε σέ μία καρέκλα σάν κουρέλι. "Όλα αῡτά πού τού είπε, τόν έκαναν νά αῡθάνεται τύψεις... Γιατί όμως, άφου δέν ήταν δική της, νά πῇ ότι ηῡτοκτόνησε γι' αῡτὸ τὸ λόγο; Ποιὸ μυστήριο κρυβόταν πίσω απ' αῡτό; Πρέπει νά δῶ τὸ παιδί, σκέφθηκε. "Ηταν αρκετά μεγάλο κι' ίσως μπορεί νά μου πῇ λίγα πράγματα.

Προχώρησε με βαρεία καρδιά στό σπίτι πού τήν είχε βρῇ.

Μιά γυναίκα προθυμοποιήθηκε νά τού άνοίξῃ.

—Τὸ παιδί, σὰς παρακαλώ, πού ήταν άρρωστο εῡδώ, μήπως μπορῶ νά τὸ δῶ;

—Εῡνε άπάνω, τού είπε, και εῡνε πολὺ άσχημα. Λέγουν μάλιστα ότι δέν θά μπορέσῃ νά περπατήσει...

"Ανέθηκε σάν τρελλός άπάνω. Μέσα στό κρεβάτι ήταν ένα παιδί 6—7 χρονῶν. Τά μεγάλα ματάκια του εῡχαν πάει τόσο βαθιά μέσα στίς κόγχες τούς απ' τόν πυρετό της αρρώστειας, πού φανταζαν σάν δυο μισοσθυσμένοι λυχνιοί...

Τού έπιασε τὸ χεράκι πού έκαιγε απ' τόν πυρετό... "Εκείνο άνοιξε τὰ ματάκια του και τόν κύτταξε.

—Εῡσαι καλύτερα; τού είπε, εῡτσι, γιατί ήθελε κάτι νά πῇ, νά δῇ τί θά μπορούσε νά μάθῃ...

—Θεά, φώναξε με παράπονο. Ποῦ εῡνε ή θεά μου;

—Τώρα θάρρῃ, τού είπε. Πῶς σέ λένε, παιδί μου;

—Ζάν.

—Ζάν;

—Ναι. Νερο θέλω και τή θεά μου, εῡν με πόνεμένη φωνή. Γιατί μου τήν πήρανε οι άνθρωποι.

—Πῶς λέγαν τήν μητέρα σου;

—Ιρέν Μπουαγιώ. "Αδελφῇ της θεάς μου.

Κεραυνός αν έπεφτε στά πόδια τού Ζάν, δέν θα τού έκανε τόση έντύπωσι... "Όστε τὸ παιδί αῡτό ήταν τῆς αδελφῆς της γυναίκας του και ή γυναίκα του, φοβούμενη νά κηλιδώσῃ τὸ όνομα της αδελφῆς της, δέν μίλησε, μη ξεροντας όμως πῶς τὸ παιδί, τὸ παιδί αῡτό πού χαροπαλεύει εῡδώ και πού περιποιήθηκε, ήταν και δικό του παιδί... Γιατί ο Ζάν άγαπούσε τήν "Ιρέν, ή μάλλον τήν ποθούσε κι' όταν τήν απέκτησε, τήν ήνάγκασε νά πῇ ψέμματα ότι κάποιον άλλον άγαπούσε... "Επειτα εκείνη εξαφανίστηκε κι' ύστερα από ένα χρόνο έμαθαν πῶς πεθανε...

Γιά τὸ παιδί δέν τολμούσε νά ρωτήσῃ, γιά νά μη δώση ὑποψία στήν γυναίκα του...

—Παιδάκι μου, είπε, με δακρυσμένα μάτια, πόσο άδικος ήμουν σ' όλους σας... Σκότωσα τήν μητέρα σου, τήν γυναίκα μου, τώρα πεθαίνεις και σū...

"Εκείνο ήνοιξε πελώρια τὰ μάτια του και τόν κύτταξε ψιθυρίζοντας:

—Τί άργά πού ήρθες, μπαμπά... Τώρα φεύγω κι' εῡγώ...

Τὸ μικρὸ του κεφαλάκι γύρισε από τὸ άλλο μέρος και ξεψύχησε...

Δυὸ δάκρυα χοντρά έτρεξαν στά μάτια του, και κύλισαν άπάνω στά νεκρά ματάκια τού παιδιοῦ του άργά-άργά...

"Ο δύστυχος πατέρας και σύζυγος δέν μπόρεσε ν' άνθέξῃ στή μεγάλη λύπη και σέ λίγο πήγε νά συναντήσῃ τὰ δυὸ άγαπημένα του πρόσωπα πού από μία κακή σύμπτωσι εῡδολοφόνησε.

ΓΚΡΑΤΣΙΑ ΝΤΕΛΕΝΤΑ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΝΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΡΙΟΥ 10 ΕΞ ΑΠΕΙ ΣΑΡΕΝΤΕΣ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Τήν παρηκολούθῃ, τήν είδα νά κατεβαίνει από ένα αυτοκίνητο σέ μακρινή δόδ...

σε σώση αυτήν την ώρα ἔστω καὶ ἂν σὲ βοηθοῦσα νὰ σηκώῃς καὶ νὰ σοὺ ἔβαζα στὸ χέρι τὸ ὄπλο σου. Δὲν θὰ εἶχα μεγάλη δυσκολία, οὐτε πολὺ ἀξία νὰ σὲ στείλω στὴν ἄλλη ζωή.

Ὁ κωδωνοκρούστης ἄφησε νὰ τοῦ διαφύγῃ ὑπόκωφος θαγγασμός ὀργῆς, διότι ἦτο ἀνίκανος νὰ υπερασπισθῇ.

—Ήσυχασε, εἶπε ὁ στρατιώτης, δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ σὲ δολοφονήσω ὅπως δὲν ἠθέλησα νὰ σὲ προσβάλω καὶ ἐγὼ ὅταν τώρα ἦσουν πιασμένοι μετὸν Ριγκομπέρ, τὸν Λαριέλ, τὸν Βανταγιού καὶ τὸν Βάσκο, τέσσερα γερὰ παλληκάρια, μὰ τὴν πίστι μου.

Τὴν στιγμή αὐτὴ μοῦ ἦταν εὐκολο εἶτε νὰ σοὺ στείλω μιά σφαῖρα στὴν πλάτη εἶτε νὰ σὲ πετοκόψω μ' αὐτό.

Ὁ ἀγνωστος εἶχε ἐξουλοκῆσει καὶ ἔκανε ν' ἀστράπητῃ ἡ λεπίς.

—Δὲν ἠθέλησα νὰ σὲ σκοτώσω γιὰ δυὸ λόγους: ὁ πρῶτος εἶνε, γιατί ἀποστρεφόμενος τοὺς ἀντιπάλους σου, βλέποντας ὅτι τοὺς ἔσπελνες στὴν κόλασι. Ὁ δεύτερος καὶ ἰσχυρότερος εἶνε ὅτι σὲ εἶχα ἀναγνωρίσει!

Ὅσον καὶ ἂν ἐξουσίαζε τὸν ἐαυτὸ τοῦ ὁ κωδωνοκρούστης, δὲν μπορούσε νὰ συγκρατήσῃ μιά φωνὴ ἐκπλήξεως.

—Ναί, εἶπε ὁ ἀγνωστος, σὲ εἶχα γνωρίσει ἀπὸ τὴν οὐλὴ πού εἶχες στὸ μάγουλο καὶ στὸ μέτωπο. Τὸ φεγγάρι ἐφώτιζε ὅλο σου τὸ πρόσωπο καὶ σ' αὐτὸ χρεωστεῖς πού ζῆς ἀκόμη!

»Ἐπειδὴ λοιπὸν σὲ ἀνεγνώρισα, ὑποσχέθηκα στὸν ἐαυτὸ μου νὰ μὴ σὲ ἐνοχλήσω στὴ νόστιμὴ δουλειά πού εἶχες, καὶ ὅταν ὁ Πεισματάρχης ὑπόσχεται κάτι, τὸ κρατεῖ πρό πάντων ὅταν κἀνὴ τὴν ὑπόσχεσι στὸν ἐαυτὸ τοῦ.

—Πεισματάρχης! εἶπε ὁ κωδωνοκρούστης μὲ τρέμουσα φωνή, φανερώνοντας τὴ δυσάρεστον ἐντύπωσι, τὴν ὁποία ἔκαμε σ' αὐτὸν ἡ λέξις.

—Ναί, ἀπὸ δῶ καὶ χρόνια μὲ εἶπαν πεισματάρη καὶ λησμόνησα τὸ ἀληθινὸ ὄνομά μου. Ἀλλὰ τί σ' ἐνδιαφέρει ἂν μὲ λένε Γιάννη, Πέτρο ἢ Παῦλο. Τὸ σπουδαῖο εἶνε ὅτι ἔζω πράγματα πού δὲν θὰ λυπηθῇς νὰ τὰ μάθης. Ἀλλὰ, εἶπε ὁ Πεισματάρχης, δὲν θέλω νὰ σὲ ἀφήσω νὰ χάσης ἔτσι ὅλο σου τὸ αἷμα, γιατί ἔχεις ἀνάγκη νὰ διατηρήσης ἀρκετὸ στὶς φλέβες σου γιὰ τὴ δύσκολη δουλειά πού ἔχεις νὰ κάνης, ἂν θέλῃς νὰ ξεφύγῃς ἀπὸ τοὺς κινδύνους πού σὲ ἀπειλοῦν.

—Ποιοὶ εἶνε αὐτοὶ οἱ κινδύνοι; ρώτησε ὁ πληγωμένος γιὰ πρώτη φορὰ στὸν Πεισματάρη.

—Ἄν σοὺ τοὺς ἀριθμῶσω ὅλους, θὰ σ' ἐπῆνε συγκοτῇ καὶ θὰ ἦμουν ὑποχρεωμένος νὰ σὲ πάρω στὰ χέρια, νὰ σὲ θάλω ἅπ' ἐδῶ.

—Ὅτι σκέπτομαι νὰ σοὺ πῶ μὲ τὸν μόνον σκοπὸ νὰ σοὺ δείξω τὴν καλὴ μου θέλησι εἶνε ὅτι θέλω νὰ σ' εὐχαριστήσω.

—Κοροϊδεύετε, κύριε!

Ἐπιμένω νὰ πῶ ὅτι θέλω ν' ἀναγνωρίσω προσφέροντας καὶ ἐγὼ ὑπηρεσία σ' ἐσέ. Μοῦ ἔκανες μιά πολὺ εὐχαρίστησι. Ἐλευθερώνοντας τὸν λόχο μᾶς τῶν φρουρῶν τοῦ καρδινάλιου ἀπὸ τέσσερουν στρατιώτας πολὺ ἐνοχλητικούς.

Εἰς τὸν ὑπαινιγμὸ αὐτό, ὁ ὁποῖος τοῦ ὑπενθύμιζε τὴν τρομερὴ ἀνάγκη τὴν ὁποία εὐρέθη, νὰ μεταχειρισθῇ Γάλλους ὡς ἐχθρούς, ὁ πληγωμένος συνωφρυνόθη.

—Δὲν ἔλεις ἀστεία, βλέπω, εἶπε ὁ Πεισματάρχης. Λοιπὸν θὰ σοὺ μιλήσω γιὰ τὸν κίνδυνον. Θὰ σοὺ πῶ ὅτι ἕνας ἰσχυρὸς ἐχθρὸς σοὺ ἐτοιμάζει ἐκπλήξι. Δὲν εἶνε ζωντανὸ μετὸν τροχὸ στὴν πλατεία τῆς Γρέβας μετὸ πρόσωπο κατὰ τὸν οὐρανὸ καὶ ἀφοῦ σὲ περάσουν πρώτα ἀπὸ τὴν ἀνάκρισι. Ἀρχίζεις νὰ καταλαβαίνης γιατί σοὺ ἔλεγα πρό μῆος στιγμῆς ὅτι τὸ σύνθημά σου θὰ ἐχάνατο καὶ δὲν θὰ ἀπαντοῦσαν σ' αὐτό. Σὲ βλέπω πολὺ ἀδύνατο γιὰ νὰ σ' ἀφήσω νὰ δένεσαι ἀπὸ ἀνυπομονήσια καὶ θέλω νὰ σοὺ δώσω ἀμέσως ἐξηγήσεις, πού δὲν θὰ ἔλειπες νὰ

μοῦ ζητήσης. Κατὰ πρῶτο ὁ θαρκάρης ἀπὸ τὸ πέραμα ἔχει φύγει.

—Ἀπὸ ποῦτε; εἶπε ὁ κωδωνοκρούστης, ὅστις ἠσθάνετο τὴν στιγμή αὐτὴ μιά εὐχαρίστησι.

—Μόλις πρὶν ἀπὸ λίγες ὥρες!

Ὁ πληγωμένος εἶχε κατορθώσει νὰ σηκωθῇ κατὰ τὸ ἥμισυ. Παρετήρει καλὰ στὸ πρόσωπο τὸν συνομιλήτῃ του.

Ὁ Πεισματάρχης ἦτο ἀνθρωπινὸς ὑψηλός, εὐρωστος καὶ ἐφαίνετο σχεδὸν συνομήλικος μετὸν κωδωνοκρούστη. Ἡ μορφή του ἦτο ἀξιοσημείωτος γιὰ τὴν εὐκίνησιν.

Ἡ πρώτη ἐντύπωσις τὴν ὁποία ἠσθάνθη ὁ κωδωνοκρούστης θὰ ἦτο δυσάρεστη.

Ὁ Πεισματάρχης τὸ ἐκατάλαβε γιατί ἀμέσως ἐχάλασε τὴν ἐκφρασι τοῦ προσώπου του καὶ εἶπε:

—Μπορεῖς νὰ πιστέψης ὅτι σοὺ λέγω τὴν ἀλήθειαν. Ἀλλωστε ἔχω πληροφορηθῇ ὅτι ἔδωσες διαταγὴ νὰ ἀντικαταστήσουν τὸν παλῶν θαρκάρη μετ' ἄλλον.

—Ποιὸς λοιπὸν ἔδωσαν τὴν διαταγὴ αὐτή; εἶπε δυνατὰ ὁ κωδωνοκρούστης.

—Ὁ Καρδινάλιος! Ὁ Μαζαρίνος!

Ναί, ὁ Καρδινάλιος, ὑπουργὸς εἶνε ἕνας ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους πού φροντίζουν καὶ γιὰ τίς μικρότερες λεπτομέρειες, εἶνε ἀπὸ ἐκείνους πού σκέπτονται γιὰ ὅλα καὶ θεοβαίνουν οἱ ἴδιοι ὅτι τίποτα ἀπόρροπον δὲν θὰ πειράξῃ τὰ σχέδιά τους. Ἄν λοιπὸν ἔδωσες διαταγὴ, πού φαίνεται ὅτι σὲ κάνει νὰ ἀπορήσῃ, τὸ ἔκαμε γιατί ἔθεροῦσε ἀπαραίτητο γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ σκοπὸ τοῦ.

—Ποῖο σκοπὸ;

—Νὰ θάλῃ νὰ σὲ πιάσουν τὴ στιγμή πού θὰ ἦσουν στὴ θάρκα.

Ὁ Πεισματάρχης σταμάτησε γιὰ νὰ ἀπολαύσῃ τὸν τρόμο πού εἶχε κάμει στὸν κωδωνοκρούστη.

Ἐπειτα εἶπε μὲ ὕφος εἰλικρινείας: Αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ σὲ κἀνὴ νὰ ἀπορήσῃ, γιατί ἀπὸ πολὺ καιρὸ ὁ καρδινάλιος ἔχει τὰ χαρακτηριστικὰ σου καὶ τὰ ἔκαμε γνωστὰ σὲ ὅλους τοὺς φρουροὺς τοῦ, ἐπίσης καὶ εἰς τοὺς ἀστυνόμους. Ἔως τώρα θάσιμα εἶνε πῶς ἐγλύτωσες. Σήμερα, ἂν δὲν εἶχα φθάσει γρήγορα θὰ σ' ἐπῆναν στὴ θάρκα σάν ποντικὸ μέσα στὴν παγίδα.

Βλέπεις ὅτι εἶμαι γιὰ σὲ ἕνας καλὸς ἄγγελος καὶ χρεωστεῖς νὰ μοῦ ἀνάψῃς ἕνα μεγάλο κερί.

Ὁ κωδωνοκρούστης ἔδινε σημεία ἀνυπομονησίας.

—Βλέπεις, εἶπε ὁ Πεισματάρχης, πῶς μοῦ χρεωστεῖς κάποια εὐγνωμοσύνη. Θὰ κάμωμε τὸ ἄθροισμα σὲ λίγο καὶ θὰ σοὺ ἀποδώσω ὅτι δὲν εἶμαι ἐχθρὸς σου.

Οἱ λόγοι αὐτοὶ καθυστάσαν τὸν κωδωνοκρούστη. Ἐπερίμενε τὰ πάντα ἐκ μέρους ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἦσαν στὴν ὑπηρεσία τοῦ καρδινάλιου. Εἶχε ὕψος σοβαρὸ σάν ἀνθρώπου πού ὑποπτεύεται προδοσία.

—Πῶς! ἐφώνασε ὁ Πεισματάρχης, ὅστις ἐγίνετο περισσότερο ὀμιλητικὸς, πῶς δὲν πηδᾷς ἀπὸ χαρὰ, δὲν χορεύεις ἀπὸ εὐχαρίστησι;

»Καὶ ἀνακεφαλαιώνω. Ἡμποροῦσα νὰ σὲ σκοτώσω, νὰ τὸ πρῶτο πού ἐκέρδιδες. Γι' αὐτό, καλὲ μου, εἶπε ὁ Πεισματάρχης, θὰ μοῦ ἔφθανε νὰ φωνάξω τὸ θαρκάρη, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ ζητοῦσε καλλίτερο παρά νὰ μὲ βοηθήσῃ σ' αὐτὴ τὴν περίστασι, γιατί, καθὼς σοὺ τὸ εἶπα, αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος εἶνε πλάσμα τοῦ Μαζαρίνου.

Ἐπίτο, ἂν παραδεχθῶμε ὅτι θὰ θελήσω νὰ φανῶ μεγαλόψυχος ἀπέναντί σου, ἀφοῦ ἐξάπλωσες χάμω τέσσαρους φρουρούς, πού εἶχαν τὴν ἀξίωσι νὰ μοῦ δώσουν προδοσιασμό, θὰ μπορούσα νὰ σ' ἀφήσω μονάχῃ καὶ ἀφοῦ καθάλινα ἐξέσω ἕνα ἀπὸ τὰ ἄλογα, νὰ τὸ στρίψω γιὰ τὸ Παρίσι.

»Σ' αὐτὴ τὴν περίστασι δὲν θὰ εἶχα παρα νὰ σ' ἀφήσω νὰ πεθάνῃς χωρίς βοήθεια.

μέτωπό τοῦ ἔχανε ὀλίγο κατ' ὀλίγο τίς πτυχές του.

—Λοιπὸν, εἶπε ὁ Πεισματάρχης μὲ δυνατὴ φωνή, ἀπὸ ὅλα αὐτὰ γιὰ ἀντάλλαγμα ζητῶ νὰ σὲ βοηθῶ νὰ θγῇς ἀπὸ τὴ στενωχώρα πού ἔχω.

—Μὲ τί σκοπὸ; ρώτησε ὁ πληγωμένος.

—Ἀ! ἂ! νὰ πού θ' ἀρχίσωμε νὰ μιλοῦμε σοβαρά. Τόσο τὸ καλλίτερο γιατί ἂν με σοβαρά. Τόσο τὸ καλλίτερο γιατί ἂν θέλῃς, ὑπάρχει λόγος νὰ φαντασθῶμε ὅτι θὰ συνεννοηθῶμε στὸ τέλος σάν κλέφτες στὴν ἀγορὰ τοῦ πανηγυρίου.

Αὐτὴ ἡ λέξις ἔκαμε κακὴ ἐντύπωσι στὸν κωδωνοκρούστη, ἐν τούτοις ἐκρατήθη καὶ δὲν ἀπάντησε.

—Ἐχετε λοιπὸν κανένα λόγο γιὰ νὰ μὲ ὑπηρετήσετε;

—Ἐχω δύο! Μὴ πηδᾷς ἔτσι, ἔζρω καλὰ πῶς ἔχεις ἀνυπομονήσια, ἀλλὰ τίποτα, δὲν σὲ θιάζει αὐτὸ πού θὰ σοὺ πῶ.

Ἀξίζει νὰ δώσης προσοχή. Ἐχω δύο σκοποὺς συνεταυριζόμενος μετ' ἐσένα. Ὁ πρῶτος εἶνε νὰ κάμω περιουσία μετ' ἐσὲν πετύχῃς τὰς ἐπιχειρήσεις σου. Ὁ! ἔζρω τί θέλεις καὶ ὁ Καρδινάλιος τὸ ξέρει! Ἀλλὰ γι' αὐτὸ θὰ μιλήσουμε ἀργότερα! Ἐκάθησε κοντὰ στὸν κωδωνοκρούστη καὶ εἶπε.

—Ὁ δεύτερός μου σκοπὸς εἶνε εὐγενέστερος ἀπὸ τὸν πρῶτο. Δὲν πρόκειται γιὰ τίποτα, ἀλλὰ γιὰ νὰ σώσω τὴν ψυχὴ μου.

—Τί σημαίνει;

—Αὐτὸ σημαίνει πῶς ἡ συνειδήσί μου δὲν εἶνε ἥσυχη ἀπὸ πολὺ καιρὸ.

—Τότε ὁ κωδωνοκρούστης εἶπε: πρέπει νὰ πᾶς σὲ πνευματικὸ!

—Ναί, ἀργότερα, ὅταν θὰ κάμω μεγάλο ταξεῖδι, ἀπὸ τὸ ὁποῖο δὲν γυρίζουμε ποτέ. Ἀλλὰ πρέπει ὅσο εἶμαι ζωντανὸς νὰ ἐπανορθώσω τὸ κακὸ πού ἔκαμα ἢ ἐβοήθησα νὰ κάμω.

—Ἐξηγηθῆτε τότε!

—Αὐτὸ ἀκριβῶς θὰ ἔκανα ἀπὸ πολλὴν ὥρα ἂν δὲν με σταμάτουσε.

Ὁ Πεισματάρχης ἔλαβε ὕψος σκεπτικὸ σάν νὰ ἤθελε νὰ συγκεντρώσῃ παλαιὰς ἀναμνήσεις.

ΗΤΑΝ ΤΟ 1638

—Ἦταν τὸ 1638, εἶπε ὁ Πεισματάρχης. Ἐνα μεγάλο γεγονὸς συνέβαινε στὸ θασιλικὸ πύργο τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ, στὸ περίπτερο τοῦ Ἑρρίκου Δ'.

»Ἡ βασίλισσα Ἄννα ἡ Αὐστριακὴ, ἔφερε στὸν κόσμον ἐκείνον, ὁ ὁποῖος θὰ ἀνέβαινε στὸ θρόνον τῶν Βεαρνῶν.

Ὁ κωδωνοκρούστης εἶπε μὲ δυνατὴ φωνή.

—Ἀκριβῶς! μπορὼ νὰ θεβαινώσω γιὰ τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἡμουν στὴν ὑπηρεσία τοῦ καρδινάλιου. Ἐγὼ ἔμαθα πρῶτος τὴ γένεσι τοῦ παιδιοῦ, τὸ ὁποῖον θὰ ἐβασίλευε μετ' ὀνόμα Λουδοβίκος ΙΔ'.

Ὁ πληγωμένος ἐπρόσεχε πολὺ στὴ διήγησι αὐτὴ.

Ὁ πεισματάρχης ἐσκέφθη νὰ ἐξακολουθήσῃ, παίρνοντας τόνον μυστηριώδη καὶ χαμηλώνοντας τὴ φωνὴν σάν νὰ φοβότανε μήπως τὸν ἀκούσῃ κανένας ἄλλος ἐκτὸς τοῦ κωδωνοκρούστη.

—Ἐνῶ περπατοῦσα στὸ δωμάτιο, εἶδα ξάφνου νὰ περνᾷ μιά σκιά. Μοῦ ἐφάνη ὅτι ἔκρυβε κατὰ ἀπὸ κάτω τίς διπλές τοῦ φελονίου του, ἀλλὰ δὲν εἶχα καιρὸ νὰ θεβαινωθῶ. Ἡ Αὐτοῦ Ἐξοχότης εἶχε μὴ γρήγορα στὸ γραφεῖο του καὶ ἐκλείσε τὴν πόρτα μετ' ὀνόμα.

Ὁ κωδωνοκρούστης ἐσκούπισε τὸν ἱδρώτα πού εἶχε στὸ μέτωπό του. Ἦταν φανερό ὅτι ἄκουε μὲ συγκίνησι.

—Μὰ τὴν πίστι μου, εἶπε ὁ Πεισματάρχης, δὲν θὰ σοὺ κρύψω πῶς εἶμαι περίεργος, εἶνε ἕνα μικρὸ ἐλάττωμα πού εἶχα ἀπὸ μικρός. Ἐπλησίασα λοιπὸν σιγὰ καὶ ἐκδύλησα τὰ μάτια μου στὴν πόρτα τῆς κλειδαριᾶς, ἀλλ' ὁ καρδινάλιος εἶχε λάθει τὰς προφυλάξεις του.

—Δὲν μπορέσατε νὰ ἰδῆτε τίποτα;

—Ὅχι, ἀλλ' ἄκουσα.

—Τί;

—Ἐνα θόρυβον, διάβολο!

οἱ μου, αὐτὸ ἔμοιαζε σάν φῶνὲς λιγακι... στὴν ἀρχὴ πρὸ πάντων.

—Στὴν ἀρχὴ, λέτε;

—Ναί, γιατί σιγὰ-σιγὰ ὁ θόρυβος ἐχάανετο, ἔπειτα ἔπαυσε. Ἀλλωστε περπατοῦσα σιγὰ σάν νὰ μὴ συνέδη τίποτα, γιατί ἐγύριζαν σιγὰ τὸ κλειδὶ στὴν κλειδαριά.

—Ἦταν ὁ Ρισελιέ;

—Ναί, ὁ καρδινάλιος ἐγύρισε, ἀλλὰ αὐτὴ τὴ φορὰ εἶδα καλὰ πῶς κατὰ ἐκρυβε. Ἐπροχώρησε γρήγορα καὶ μὲ ἐφώνασε μετ' ὀνόμα μου: «Θὰ πάρῃς αὐτὸ τὸ πράγμα καὶ θὰ πᾶς νὰ τὸ θάψῃς στὸ πάγκο».

Ὁ κωδωνοκρούστης ἄφησε νὰ τοῦ διαφύγῃ μιά φωνή.

—Ἦσυχασε, εἶπε ὁ Πεισματάρχης, ὁ καρδινάλιος δὲν ἔμεινε πολὺ καιρὸ ν' ἀλλάξῃ γνώμη, διότι σὲ λιγώτερο ἀπὸ ἕνα δευτερόλεπτο, μὲ διέταξε νὰ φύγω ἀπὸ τὸν πύργο καὶ νὰ κρύψω κάτω ἀπὸ τὴν μανδύα μου τὸ πρᾶγμα πού μοῦ ἔδινε.

Καὶ θυμᾶμαι καλὰ αὐτὰ τὰ ἴδια λόγια.

«Θὰ τραβήξῃς κατὰ τὸ Σηκουάνα καὶ θὰ ρίξῃς αὐτό».

Ἐνῶ ἔπηγα στὸν ποταμό, ἐκύτταξα μὲ τὴν ἀκρὴ τοῦ ματιοῦ. Ὁ καρδινάλιος ἦτο κρυμμένος πίσω ἀπὸ τὸ παράθυρο. Αὐτὸ μὲ ἔδραλε σὲ περιέργεια.

—Ἀνοίξατε τὸ δέμα; εἶπε ὁ κωδωνοκρούστης;

—Ὅχι, ἐγέλασε ὑποκριτικῶς ὁ Πεισματάρχης.

Καὶ ἐπρόσθεσε χαμηλώνοντας ἡ φωνή.

—Ἐσχία μιά γωνιά, ἀπὸ τὸ χαρτί. Τὰ δάκτυλά μου εὐρήκαν πανί καὶ ἀπὸ κάτω ἦταν κρέας.

—Ἦταν ἕνα παιδί, ἐφώνασε ὁ κωδωνοκρούστης.

—Πῶς τὸ ξέρετε; εἶπε ὁ Πεισματάρχης στὸν κωδωνοκρούστη. Ἀλλὰ αὐτὸς δὲν ἀπάντησε. Ὁ Πεισματάρχης ἐπανελάβε:

—Ἦταν σκοτεινὰ, τὸ πάγκο ἔρημο, ἐτοιμαζόμενοι νὰ λύσω τὸ δέμα ἀλλὰ ἕνας θόρυβος ἀπὸ τροχοῦς μὲ σταμάτησε. Ἐτρεῖα γρήγορα στὸ ποταμὸ σκέφθηκα νὰ ρίξω τὸ δέμα τὸ ὁποῖο κατὰ τὴ γνώμη μου δὲν εἶχε παρὰ ἕνα μικρὸ πτώμα.

Ἐξάφνα εὐρέθηκα ἐμπρὸς σ' ἕνα ἀμάξι σταματισμένο καὶ κοντὰ σ' αὐτὸ ἦταν ἕνας ἄνθρωπος.

Ἡ σκέψις πού μοῦ ἦρθε τότε εἶπε ὁ Πεισματάρχης, θὰ μοῦ λογαριασθῇ θέβαια στὸν οὐρανὸ. Ἐκύτταξα τὸν ἄνθρωπον πού μοῦ ἐφάνη πῶς ἦταν ἕνας ξυλοκόπος, ὁ ὁποῖος ἐγύριζε ἀφοῦ πούλησε τὰ δεμάτια του. Ἀρχισα νὰ μιλοῦ μαζὶ τὸν καὶ ἐπωφελήθην ἀπὸ τὸ ὅτι ἦταν ἀπασχολημένος νὰ σιᾷ τὰ λουριά τοῦ ζώου του, ἔβαλα τὸ δέμα στὸ ἀμάξι. Δὲν εἶχε καταλάβει τίποτα, ὅταν ἐξέκρινε, τὸν παρηκολούθησα μὲ τὸ μάτι ἕως ὅτου ἐχάθηκε πίσω ἀπὸ κατὰ δένδρα. Ὑστερα ἐγύρισα στὸ πύργο γιὰ νὰ ἐξαναρχίσω τὴ φρουρά μου στὴν κάμαρα. Ὁ καρδινάλιος εὐρίσκειτο ἐκεῖ, μὲ ἐπερίμενε καὶ ἀπὸ τὸ πρόσωπό του κατάλαβα πῶς εἶχε δοκιμάσει κάποια ζωερὴ ἀνησυχία. Ἀμέσως ὅμως ἔκαμε τὸν χαρούμενον, ὅπως ἔκανε ὅταν ἤθελε ν' ἀπατᾷ τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ μοῦ εἶπε:

«Νὰ ἔνα δεκάφραγκο γιὰ τὸν κόπο πού ἔκαμες νὰ ρίξῃς στὸν ποταμὸ παλῶ-χαρτα πού ἐγέμισαν τὸ τραπέζι μου».

—Ὁ ἀθλιος! ἐφώνασε ὁ κωδωνοκρούστης.

Ὁ Πεισματάρχης τὸν ἐκύτταξε πρὶν ἐκαναλάρῃ τὴ διήγησί του.

—Αὐτὸ θὰ σὰς κάμῃ νὰ ἀπορήσετε, εἶπε, ἀλλὰ δὲν ἔβγαλε τσιμουδιά, ἂν καὶ ὁ καρδινάλιος ὑποπνέγῃ μὲ ἐκύτταξε μὲ ἕνα τρόπο πού θὰ μ' ἔκανε νὰ τὰ χάσω.

Ἀλλὰ ἔζρω νὰ μένω σοβαρὸς ὅταν πρέπη.

Ἡ Αὐτοῦ Ἐξοχότης μοῦ εἶχε δώσει ἕνα δεκάφραγκο, ἀλλὰ εἶπε ὅτι θὰ ἐφρόντιζε γιὰ μένα. Ἀ! ναί, λογαριάστε σ' αὐτὲς τίς ὑποσχέσεις! Ἐφρόντισε πραγματικῶς γιὰ μένα, ἀλλὰ ἡ φροντί-

τα κοντὰ τοῦ!... Ἦμουν ὁ φυλακισμένος τοῦ!...

Ὁ Πεισματάρχης μιλοῦσε τώρα μὲ ζωηρότητα.

—Ναί, φώνασε, στὰ χαμένα περιμένα ἕνα θαμνὸ ἢ καμιά ἄλλη ἀμοιβή γιὰ πολλὰ χρόνια. Μπόρεσα νὰ καταλάβω ἔ-Ρισελιέ, τὸν ὁποῖον ἔλεγαν γενναῖοψυχο.

πὶ τέλους τὸν ἐγώισμό τοῦ καρδινάλιου.

—Γιατί δὲν ἐφύγατε ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία;

—Γιατὶ φοβήθηκα μὴ μὲ κάμουν νὰ ἐξαφανισθῶ ὅπως ἔκαμαν νὰ ἐξαφανισθοῦν τόσοι ἄλλους πού γινώριζαν λιγώτερα ἀπὸ μένα!

Ὅταν ὁ καρδινάλιος Μαζαρίνος δέχτηκε τὸν μακαρίτη ὑπουργό, μ' εὐρήκε σκοπὸ στὴν ἀντικάμαρα. Ἀνεγνώρισε ὅτι κατὰ ἀξίαν καὶ μὲ κράτησε στὴν ὑπηρεσία του.

Ὁ Πεισματάρχης χαμογέλασε.

—Ἀλλὰ τὸ ἴδιο, ὅπως καὶ ὁ ἄλλος, ἐπίσης καὶ ὁ Μαζαρίνος, μοῦ ὑποσχέθηκε πολλά γιὰ τίς ὑπηρεσίες πού τοῦ ἔκανα, ἀλλὰ ἀκόμη δὲν ἐκράτησε τίποτα.

Ὅταν λοιπὸν σὰς ἐγνώρισα, εἶπα μόνον μοῦ ὅτι θὰ εἰσθε ὁ ἄνθρωπος στὴν τύχη τοῦ ὁποῖου θὰ ἐπροσκολλώμουν.

Ὁ κωδωνοκρούστης δὲν ἀπάντησε ἀμέσως. Ὑποπτεύετο ὅτι ὁ φρουρὸς ἔπαιζε κάποιον ρόλο μελετημένο προκαταβολικῶς.

Ἀκολούθως ἔδωσε ἄλλη τροπὴ στὴ συνομιλία.

—Πράγματι, εἶπε ἀποτόμως, γιατί μοῦ διηγηθήκατε αὐτὴ τὴν ἱστορία;

»Δὲν βλέπω σὲ τί μπορούσα νὰ σὰς βοηθήσω, γιὰ νὰ ἀνακουφίσετε τὴ συνείδησί σας καὶ νὰ σώσετε τὴν ψυχὴ σας.

—Ἀπὸ τὴ νύχτα πού ἐτοπτοῦν τὸ δέμα στὸ ἀμάξι, θασανί!

ἕνα ἔλεγχω, μοῦ φαίνεται ὅτι ἐπρεπε νὰ θεβαινωθ

ΑΛΛΗΛΩΝ
 ΑΛΛΗΛΩΝ
 ΑΛΛΗΛΩΝ

1) Ε. Τζάμος και Π. Τζάμος παρά τον Λευκόν Πόργον της Θεσσαλονίκης. 2) Έκδρομή στον "Αγ. Ανδρέα" (άποστ. "Απ. Μπουγιούρη). — 3) Ε. Θεοδωρίδης στα μπάνια του Καθ. Κιόι στην Κωνσταντινούπολη. — 4) Στα Έλληνοαμερικά σύνορα (άποστ. "Απ. Μπουγιούρη"). — 5) Ο κ. Νικολόπουλος στην Κύπρον. — 6) Αποστολή Εγγυήσεως Μανουσέλη. — 7) Έκδρομή εις Μύκονοι (άποστ. "Απ. Μπουγιούρη"). — 8) Στο νησί των Δωδεκάνησων. — 9) Ο κ. Νικολόπουλος στην Κύπρον. — 10) Ο κ. Νικολόπουλος στην Κύπρον. — 11) Ο κ. Νικολόπουλος στην Κύπρον. — 12) Ο κ. Νικολόπουλος στην Κύπρον. — 13) Ο κ. Νικολόπουλος στην Κύπρον. — 14) Ο κ. Νικολόπουλος στην Κύπρον. — 15) Ο κ. Νικολόπουλος στην Κύπρον. — 16) Ο κ. Νικολόπουλος στην Κύπρον. — 17) Ο κ. Νικολόπουλος στην Κύπρον. — 18) Η Γ' τάξις του Γυμνασίου του Μεσολογγίου (άποστ. Καφαλλίδης). — 19) Έκδρομή εις Βάρκιζαν. Ζεύγος Παπαδοπούλου κ. και εις Κασσάνην. — 20) Ο κ. Νικολόπουλος στην Κύπρον. — 21) Μπαλέτο Καλλιτεχνικού "Ομίλου" "Απόλλων" Κασσάνης. (άποστ. "Απ. Μπουγιούρη").

Είχε δίκη ο άνθρωπος !...

Εύθυμο διήγημα

Μιά δουλειά του σε κάποιο υπουργείο και μία συνάντησι στο σαλόνι ενός κοινού φίλου, ήταν τα δυο κύρια... συστατικά, στα οποία όφειλω — ανέξοδη όφειλη — τη γνωριμία του κ. Πιέρ Περδικόστηθου.

— Πολύ καλός και ευγενής κύριος, μου είπε πριν από τη σύστασι ο κοινός φίλος, θά το θεωρούσα και δική μου υποχρέωσι αν φρόντιζες για τη δουλειά του. Περνάει από το χέρι σου, έ;

— Ναι.
Τη θεθαίωσι μου επηκολούθησε η γνωριμία. Ο κοινός φίλος επρόφερε τα δνόματα και ήμουν έτοιμος να σερβίρω το περίφημο «χάρηκα πολύ», όταν μιά περίεργη χειρονομία του νέου γνωρίμου μου μ' έκανε να χάσω τα λόγια μου. Ο λαίπρος αυτός άνθρωπος, μετά την εκφώνησι των δνομάτων, έσπευσε να κουμπώσει με βία το σακκάκι του και συγχρόνως να φέρη το δεξί χέρι του στην έσωτερική τσέπη του σακκακιού του για να θεβαιωθεί προφανέστατα αν το πορτοφόλι του θρισκόταν εκεί!

— Νά περάσω αύριο από το γραφείο σας ; με ρώτησε ο κ. Περδικόστηθος, με ήρεμο ύφος, που έδειχνε πως δεν είχε καταλάβει ούτε την ταραχή μου, ούτε τί είχε κάνει προηγουμένως.

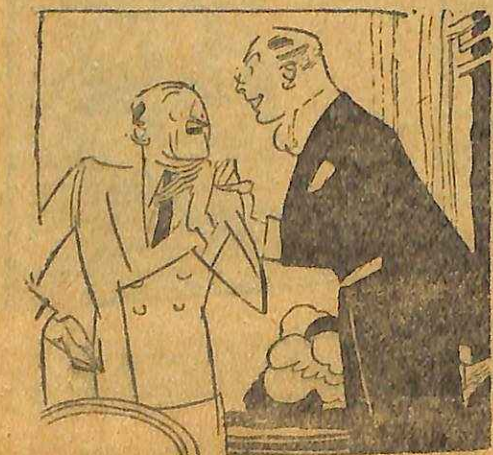
Ασυναίσθητα κούνησα καταφατικά το κεφάλι μου και θρισκοντας μιά πρόχειρη δικαιολογία, έφυγα από το σπίτι του φίλου μου, έλεινολογώντας τον για την άφέλειά του να θεωρή καλούς κει ευγενείς ανθρώπους σαν τον Περδικόστηθο. Σκεπτόμουν μάλιστα, ότι ο άνθρωπος αυτός θά ήταν ακόμη χυδαιότερος προς τον άλλον κόσμο, αφού σε μένα, από τον όποιο στο κάτω - κάτω γύρευε και μιά εξυπηρέτησι, φέρθηκε με αυτό τον τόσο ανάρμοστο τρόπο...

*

Την άλλη μέρα, κατά τις 11 το πρωί, ο κλητήρας με ειδοποίησε πως κάποιος κύριος ήθελε να με δει. Ήταν ο Περδικόστηθος. Ήθελε να με δει. Σκέφθηκα στην αρχή να τον διώξω, αλλά με συνεκράτησε η σκέψις, ότι αυτό θά δισαρεστούσε το φίλο μου, που είχε την γνωστή ψευδαίσθησι για το ποιόν του Περδικόστηθου. Ο πωσδήποτε τον έδεχθηκα. Πρόγμα παράξενο! ο έπισκέπτης μου είχε ένα ύφος, που όχι μόνο δεν έδειχνε πόσο ήταν θρασυάτος, αλλά αντίθετα στοιχημάτιζε κανείς πως είχε ανατροφή πριγκηπική. Έξηγήσα όμως το φαινόμενο άμέσως:

— Ίησουϊτισμός. Υποκρισία...

Μετά τον τυπικό χαιρετισμό — αυτή τη φορά δεν εκούμπωσε το σακκάκι του γιατί ήταν κουμπωμένο — τον ρώτησα για

τη δουλειά του, αφού με λίγο απότομο τρόπο τον παρεκάλεσα να είναι σύντομος γιατί «δεν είχα πολύ καιρό διαθεσίμο».

— Πριν σάς έκθεσω τὰ της δουλειάς μου, μου είπε τότε ο Περδικόστηθος, όφειλω να σάς δώσω μερικές εξηγήσεις.

— Εξηγήσεις ;

— Μάλιστα. Έξηγήσεις, τις οποίες είμαι υποχρεωμένος να δίνω σε κάθε άνθρωπο την έπομένη της γνωριμίας μας. Πρόκειται περί της χειρονομίας, η οποία τόσο σάς ετάραξε χθές.

— Άλλά 'γώ δεν...

— Επιτρέψτε μου να σάς διακόψω, μου είπε ο κ. Περδικόστηθος, για να μπορέσω να συμμορφωθώ με την επιθυμία σας να είμαι σύντομος. Λοιπόν, αγαπητέ μου κύριε, η χειρονομία μου εκείνη δεν είχε άπρ- τέλεσμα ούτε ελλείψως ανατροφής για μένα, ούτε βέβαια ακόμη περισσότερο ελλείψως έμπιστοσύνης προς το άτομόν σας. Πρόκειται για μιά τρομερή συνήθεια, κληροδότημα ενός δυστυχίματος που μου συνέβη προ δύο έτων. Η έταιρεία στην οποία εργαζόμουν, μου ανέθεσε μιά έμπιστευτική αποστολή στο Παρίσι. Επρόκειτο να διαπραγματευθώ την αγορά μιάς μεγάλης ποσότητας μεταξωτών και είχα μαζί μου ένα τσέκ διακοσίων χιλιάδων φράγκων για τις προκαταβολές. Δεν ξέρω τι έμπνευσι είχα να κατεβώ με τον ηλεκτρικό στον Πειραιά, από όπου θά έπαιρνα το πλοίο για την Μασσαλία. Αυτή η έμπνευσι μου, όπως θά δείτε πάρα κάτω, μου έστοίχισε υπερβολικά.

Ο κ. Περδικόστηθος σταμάτησε για λίγο και αφού άναψε ένα τσιγάρο, συνέχισε :

— Μόλις κατέβηκα στο σταθμό του ηλεκτρικού, συναντήθηκα με κάποιον κύριο ο οποίος με χαιρέτησε φιλικώτατα. Φαινόνταν να με ξέρη καλά ενώ εγώ δεν τον θυμόμουν καθόλου. Ήμουν μάλιστα έτοιμος να τον ρωτήσω που είχαμε γνωρισθί, όταν πέρασε από κοντά μου κάποιος άλλος κύριος. Ο άγνωστος γνωστός μου τον χαιρέτησε και αφού μου τον συνέστησε, έφυγε δικαιολογούμενος ότι θυμήθηκε μιά θιαστική του δουλειά. Μπήκαμε στο τραίνο με τον κύριο που μου σύστησε, μέσα δε βρήκαμε έναν γνωστό του και επηκολούθησε νέα σύστασις. Ο πρώτος κύριος βγήκε στο Μοναστηράκι, αφήνοντάς με με τον νέο γνώριμό μου.

Στο Μοναστηράκι μπήκε στο βαγόνι μας και κάποιος άλλος φίλος του συνταξιδιού μου, τον όποιον ο τελευταίος έφρόντισε να μου συστήση. Ο προτελευταίος συσταθείς κατέθηκε στο Θησείο και ο τελευταίος στο Φάληρο. Έτσι έζηκολούθησε το ταξίδι μου στον Πειραιά, χωρίς κανένα... γνωστόν. Όταν όμως έταμάσθηκα να κατεβώ, είδα ότι η βαλίτσα μου είχε κάμει φτερά. Με τον ίδιο τρόπο έζηκρίθωσα ότι είχε εξαφανισθί το πορτοφόλι μου — μέσα στο όποιο υπήρχε και το τσέκ των διακοσίων χιλιάδων φράγκων, το ρολόι μου και διάφορα άλλα πράγματα. Πήγα κατ' ευθείαν στην αστυνομία, όπου με έπληροφόρησαν ότι είχα πέσει θύμα μιάς επικινδύνου σπείρας άπατεώνων - λωποδυτών, η όποία «έδρα έκ

τοθ άσφαλούς διά της μεθόδου των συστάσεων». Την ώρα που έδινε κανείς το χέρι του για να πη το «χαίρω πολύ» ο άλλος έφρόντιζε να τον εξαφρώση καταλλήλως. Είπε περιττό να σάς πώ, ότι έχασα τη θέσι μου και ότι έπάλεθα χρόνια δολέκληρα με τὰ δικαστήρια, τὰ όποια στο τέλος με άθώωσαν. Έννοείται όμως, ότι είχα χάσει το μέλλον μου, τὰ πάντα. Το δυστύχημα αυτό μου άφισε και το έ-

ρά που με συνιστούν σε κάποιον. Έλπίζω, αγαπητέ κύριε, ότι έπειτα από αυτά, θά θελήσετε να μου συγχωρήσετε τη χθελή σινή μου άπρέπεια...

*

Είπε περιττό να σάς προσθέσω, πως τώρα είμαστε με τον κ. Περδικόστηθο οι καλλίτεροι φίλοι. Μονάχα που η ιστορία του με έπηρέασε τόσο, ώστε να βλέπω καθόλου κάθε άνθρωπο που μου συνιστούν. Και σε κάθε τέτοια στιγμή θυμώμαι τις παλινές θεωρίες μου περί ευγενείας και την ιστορία του Περδικόστηθου και σκέπτομαι:

— Είχε δίκη ο άνθρωπος...

Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

Χιούμορ

ΚΑΛΑ ΠΟΥ ΤΟΥ ΤΟ ΕΙΠΕ

Μιά ηλικιωμένη κυρία σ' ένα φωτογραφείο της, αγγλικής πρωτεύουσας.

— Θέλω, λέγει του φωτογράφου, να με γενθύνετε αυτή τη φωτογραφία του μακαρίτη του συζύγου μου. Θά προτιμούσα όμως στην μεγένθυσι να είναι δίχως τί καπέλλο του.

Ο φωτογράφος πήρε από την πελάτισσα την φωτογραφία κι' άρχισε να την εξετάζει προσεκτικά.

— Ωραία! της είπε, σε λίγο. Θά την κάνω δίχως καπέλλο. Δεν μου λένε όμως, πως χτένιζε τὰ μαλλιά του ο μακαρίτης;

Η κυρία τον κύτταξε περιεργα.

— Ά! Αυτή την λεπτομέρεια δεν την θυμάμαι, του άπάντησε. Το χτένισμά όμως μπορείτε κάλλιστα να το όητε μολις του θγάλετε το καπέλλο!

ΒΑΣΤΑ ΦΡΕΝΟ!

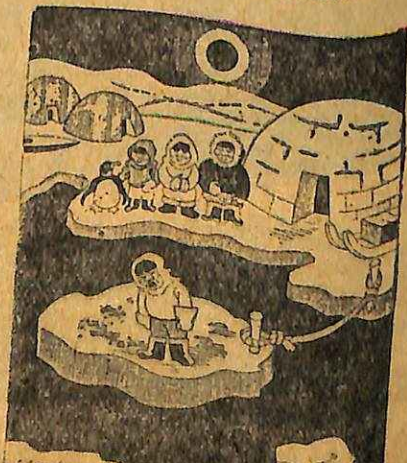
Θά πάτε μακριά; ρώτησε ο φλόαρος Σίμκινς τον μόνον συνεπιβάτη του που θρισκόταν στο σιδηροδρομικό βαγόνι.

— Στην Σκωτία, του άπάντησε ο άλλος ξερά. Ήταν σοδαρός, άπασχολημένος στο διάβασμα της έφημερίδας του και δεν το άρεσαν οι συζητήσεις.

— Ά! στη Σκωτία; συνέχισεν άτάραχος ο Σίμκινς. Κι' εγώ στη Σκωτία πηγαίνω. Νά σάς συστηθώ : Ονομάζομαι Σίμκινς, παντρεμένος, πλασιέ, ηλικίας 40 χρονών, παντρεμένος, έχω ένα παιδί 18 χρονών... εργαζέται στο Λονδίνο σ' ένα κατάστημα άποικιακών... έχω και μιά άνεψιά με κόκκινα μαλλιά... τ' όνομα της σπιτονοικοκυράς μου είναι Ρούθ Ρόμπινσον, και...

— Στάσου, στάσου! τον διέκοψε ο άλλος με άγανάκτησι. Δεν μου λένε: Τι λάθος θά έχεις στη γλώσσα σου;

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

Ερωτικά κόλπα

Ο έρωας μιås δακτυλογράφου

Η Λοϋ είχε ένα χαριτωμένο φτωχό κορίτσι και εργαζέται ως δακτυλογράφος σ' ένα ύπουργείο.

Μιά μέρα ο τμηματάρχης την φώναξε στο γραφείο και της είπε πως είχε τρελά έρωτευμένος μαζί της και η Λοϋ τον πιστέψε και του χάρισε την καρδόυλα της χωρίς έπιφυλάξεις. Σ' ένα μήνα πάλι ο τμηματάρχης εξαφάνισε τη Λοϋ και της είπε, φροντίζοντας τὰ λόγια του να νάνε γλυκά και χωρίς κακία.

— Δις Λοϋ, είσθε ένα πολύ καλό κορίτσι, αλλά μεταξύ μας δεν μπορεί να διατηρηθί ένας τέτοιος δεσμός, γιατί αυτό σε έκθέτει στους συναδέλφους σου και έμποδίζει το μέλλον σου, την άποκατάστασί σου... Για το καλό σου, Λοϋ, θέλω να ξεκαρτίσουμε και θά γίνουμε πάλι δυο καλοί φίλοι, που ο ένας θά ύποστηρίξη τον άλλον.

Η Λοϋ δεν μίλησε, δεν έκλαψε, αλλά με χαμόγελο έδωσε το χέρι στον τμηματάρχη κι' έφυγε...

«Θά δούμε», μονολογούσε καθώς πήγαινε στο γραφείο της, «ποιός άπ' τους δυο μας θά βγη κερδισμένος».

Πέρασαν δυο μήνες και η Λοϋ έδλεπε τον τμηματάρχη της σαν ένα καλό φίλο.

Μιά μέρα πήγε στο ύπουργείο με τὰ μάτια κατακόκκινα άπ' τὰ δάκρυα.

— Τι έχεις, Λοϋ; την ρώτησε στοργικά.

— Είμαι πολύ δυστυχισμένη, Πιέρ, οι γονείς μου θέλουν να με παντρεύουν μ' ένα δάσκαλο χωριάτη κι' εγώ δεν μπορώ να τον ύποφέρω, δεν τον αγαπώ. Έτσι μου βρχειται να πάω να πέσω στο Σηκουάνα, για να γλυτώσω άπ' αυτή τη ζωή.

— Μή μιλάς έτσι, Λοϋ. Έσύ είσαι ένα πολύ λογικό κορίτσι. Προσπάθησε να βρής ένα μέσον να το ξεφύγης και μη σκέπτεσαι τέτοια πράγματα.

Τὰ δάκρυα τρέχαν ποτάμι άπ' τὰ μάτια της Λοϋ και ο τμηματάρχης της την κύτταξε με συμπάθεια.

Σηκώθηκε και γύρισε το κλειδί στην πόρτα και ζήτησε να παρηγορήση με χάδια και φιλία την μικρή Λοϋ.

Έκείνη σηκώθηκε θυμωμένη, σήκωσε το χέρι της και του έδωσε ένα δυνατό μπάτσι.

— Μοϋ φαίνεται πως είχαμε πη να μείνωμε φίλοι και όχι να μου ρίχνεσαι σ' όταν θελήσης.

Έκείνος εξαφνιάστηκε, μὰ σε λίγο ώμολόγησε και στη Λοϋ ακόμη πως είχε δίκη, αφού αυτή ήταν η συμφωνία τους. Ένοιωσε όμως την επιθυμία πιδ δυνατή να την άγκαλιάση και να την γεμίση φιλία, του φάνηκε τόσο όμορφη μέσα στη λύπη της. Κρατήθηκε όμως και δεν έκκαμε ούτε βήμα από το κάθισμα.

— Κι' όμως μπορούσες, αν ήθελες, να με βοηθήσης, του είπε, κυττάζοντάς τον στὰ μάτια.

— Είμαι πρόθυμος, της είπε. Ό,τι θέλεις. Άρκει να μην κλαίς. Δεν μπορώ να σε βλέπω.

— Θέλω, είπεν εκείνη, τονίζοντας τὰ λόγια της ένα ένα, να ρθής σπίτι και να με ζητήσεις άπ' τους γονείς μου, ότι θέλεις να με παντρευθής.

— Τρελλάθηκες; της είπε ειρωνικά. Δεν φαντάζομαι να όνειρεύεσαι να γίνης γυναίκα μου;

— Καθόλου, είπε η Λοϋ με άπάθεια. Θέλω μονάχα να ρθής να πής πως θά με πάρης. Οι γονείς μου, φυσικά, θά προτιμήσουν έσένα και θά διώξουν το δάσκαλο και σε μιά όδομάδα σου ύπόσχομαι εγώ να σου δώσω την έλευθερία σου. Θά πώ πως δεν συμφωνούμε και θά σε διώξω. Λέγεσαι...

— Μή μου μιλάς, Λοϋ, πια για χωρισμό. Σ' αγαπώ και θέλω να παντρευόυμε. Είνε τόσο όωραία η οικογενειακή ζωή.

Μιά άστραπη ίκανοποίησε περάσε άπ' τὰ μάτια της, άλλ' άμέσως συγκρατήθηκε.

— Δεν είναι καιρός για άστεία, του είπε θυμωμένη.

Έκείνη τη στιγμή περνούσαν οι γονείς της και πριν προφτάση ο Πιέρ να την έμποδίση, τους τὰ είπε όλα.

— Πρέπει να συγχωρήσετε τη Λοϋ, για την έλαφρότητα που έδειξε. Είσθε όμως έλεύθερος άπ' αυτή τη στιγμή να φύγετε.

— Μά θέλω να την παντρευτώ πραγματικά, είπε τρομαγμένος ο Πιέρ. Αύριο κιόλας, αν θέλετε, είμαι στις διαταγές σας.

Όταν τέλειωσε και η τελετή του γάμου η μητέρα της Λοϋ της είπε στ' αυτή, χωρίς κανέναν να την άκούση :

— Βλέπεις, παιδί μου, πως πέτυχε το κόλπο που κάναμε, για να τυλίξωμε τον τμηματάρχη. Ποτέ να μη βασίζεσαι σε αίσθηματολογίες, γιατί δεν φέρνουν κανένα άποτέλεσμα.

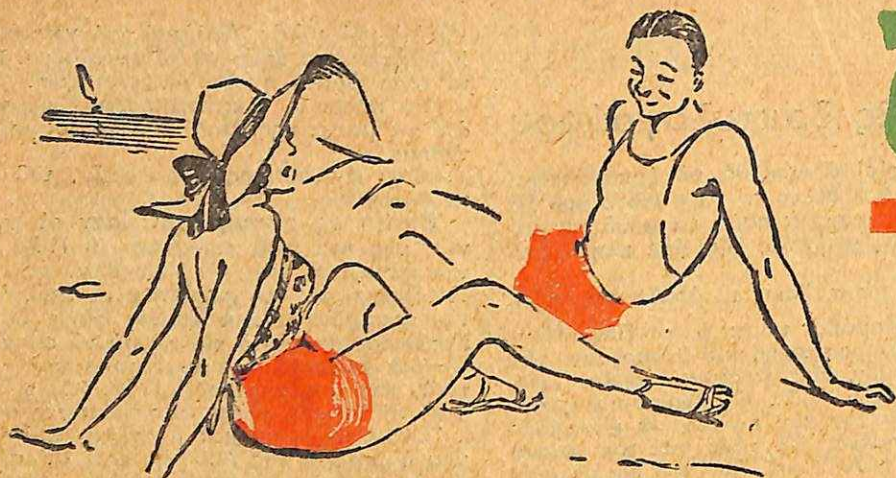
ΜΑΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Πνεϋμα

Ένας Άγγλος έμπορος είχε την έμπνευσι να δημιουργήση, έπειτα από μελέτη πολλών έτών, μιά στατιστική για την χρησιμοποίησι των... κουμπιών. Σύμφωνα με τὰ «πορίσματα» της πρωτοτύπου αυτής στατιστικής, ένα κουμπί γυναικειό, ίσοδυναμεί με τέσσαρα ανδρικά κουμπιά. Αυτό βέβαια δεν είναι και τόσο δύσκολο να το καταλάβη κανείς, όταν κινή ένα πρόχειρο συγκριτικό μέτρημα των κουμπιών.

Γι' αυτόν άκριβώς τον λόγο σοδαρώτερα θεωρήθηκαν τὰ πορίσματα του Άγγλου έμπόρου, για το χάσιμο των κουμπιών. Σύμφωνα με τὰ πορίσματα αυτά, αν μιά ύπανδρευμένη γυναίκα χάση ένα κουμπί κατά μέσον όρον, τότε μιά άνδρ- πανδρή χάνει έπτά, ένας παντρεμένος δέκα και ένας άνύπανδρος... περισσότερα από διακόσια! Δυστυχώς — πράγμα που θά μιάς ενδιέφερε και... έθνολογικώς — ο έμπορος δεν μιάς λείει τίποτε σχετικώς με τὰ... κουμπιά της Άλέξιανας!

Ζάμπανια

Στά Έλληνικά άκρογιάλια

«Ο Σαρωνικός έχει τευνώσει τὸ ἀτλάζι του μέχρι διαρραγῆς... Τί ζέστη! Ούτε μιὰ ρυτίδα, οὔτε ἓνα κυματάκι, οὔτε καὶ ἡ πιὸ ἀνεπαίσθητη σπηλιάδα δὲν ταραῖζει τὴν ἀκύμαντη καὶ ἀστραφτερή του ἐπιφάνεια. Ἡ γαλάζια θεντάλια τοῦ οὐρανοῦ εἶναι κι' αὐτὴ ἀκίνητη καὶ τὰ μεγάλα φτερά τῶν σύννεφων πού ἀνέμιζαν τὸ πρῶτο μῖαν ὑποψία μπάτη ἔχουν χαθῇ, ἐξατμισθῇ στὸν ὀρίζοντα. Εἶναι μεσημέρι, μακαριότης καὶ ἀκίνησια. «Ὅλα τὰ πράγματα ἔχουν σταματήσει, ἀφανισμένα ἀπὸ τὸ φῶς καὶ ἀπὸ τὸ λιοπύρι. Οἱ ψαροπούλες νομίζεις πὼς ἔχουν καρφώσει τὰ πανιά τους στὴ θάλασσα πού ἔχει πνίξει, καὶ στὰ ἀπίθανά καφεενδάκια τῆς παραλίας, πέρα στὸ Καλαμάκι οἱ πελάτες λαγοκοιμούνται, ὥσάν νὰ ἦσαν βαρὺ κενιζικὸ ὄπιο. Ἀκόμη καὶ τὸ γραμμόφωνο τοῦ πλανοδίου ὀργανοπαίκτητος θουβάθηκε καὶ τὸ τεράστιο χωνὶ του πού ἀντικρύζει τὸ πέλαγος μοιάζει σὸν τηλεθόσας ναυαγῶν πού ἀπευθύνει θουβές ἱκεσίες πρὸς ἀοράτους δυνάμεις:

— Ἀμάν! λίγη δροσιά!...
 «Ἄλλ' ἀπὸ τὸ πέλαγος δὲν ἔρχεται καμμιὰ ἀπόκρισις. Ὁ ὀρίζων εἶναι φοῦρνος. Μιὰ πυκνὴ καὶ ἀποπνικτικὴ ἀνάσα, ἔρχεται ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Κουλουριῆς καὶ ἡ Αἴγινα, μοιάζει σάν γαλοπούλα ροδοψημένη, πού ἀναμένει ἀγνώστους λουκούλους, ἐπάνω στὸν ἀρξάτὸ δίσκο τῆς θαλάσσης.

*

«Ὅλα φαίνονται νερκωμένα... Ἀλλὰ ἐκεῖ πέρα στὴν ἀκτὴ τῆς Βουλιαγμένης, ὁποία μεταβόλῃ εἰς τὴν σκηνογραφίαν αὐτῆς τοῦ ἀθηναϊκοῦ Ἰουλίου! Ἐν πρώτοις στὴν εἴσοδο τῆς πλάζ ἔχει ἀνοίξει ἔκθεσις ἀεραδυναμικῶν μυστηρίων. Μακρὺς ὀλόστιλινες, πακάρ, μπουτί, πακάρ, κοῦρσες τῆς τελευταίας εἰσαγωγῆς, μετὰ παράξενα ρύγχη των πού καταβροχθίζουν τὰ χιλιόμετρα τῶν ἀτελειῶν ἀσφαλτοστρωμένων δρόμων, εἶναι παρατεταγμένες γύρω ἀπὸ τὶς μπανιέρες, ζῶα παράδοξα καὶ χαλύβδινα, βγαλμένα ἀπὸ συστηματοποιημένα ἐργοστάσια καὶ πού ἔχουν μεταφέρει ἐδῶ τὰ ἄλλα ζῶα, πού ἔχουν κατασκευάσει τὰ ἐργοστάσια τῆς μῦδας καὶ τῆς συνομπρίας: Γυναίκες ἡμίγυνες, σοκολατένιες, μετὰ ἁλλὰ ὀλίγων ἑκατοστομέτρων, κυρίως κοιμῶν, ἀθλητικούς, ἡλιοψημένους, μετὰ ὕψος ἐλαφρῶς κουρασμένο, πού κυττάζουν τίς ντάμες τους μετὰ τὸ ἴδιο θαρρεστημένο καὶ πληκτικὸ ὕφος, πού θὰ ἐκύτταζε ὁ Ἀδάμ τὴν Εὐά, ἔαν εἶχε διαπράξει χίλιες φορές τὸ προπατορικὸ ἀμάρτημα.

Αὐτὸς ὁ κόσμος εἶναι τῆς ἀριστοκρατίας, διὰ τὸν ὁποῖον ἡ Βουλιαγμένη, τὰ μπαιν μίετ, τὸ κοκτέιγ μετὰ τὸ μπάνιο, τὸ ταγκὸ μετὰ τὴν περιβολὴ τοῦ μπανιεροῦ ἔχουν καταντήσει συνηθισμένη ὑπόθεσις. Ἐρχονται, βουτοῦν στὴ θάλασσα, πίνουν καὶ χορεύουν καὶ ὅλες τους οἱ κινήσεις σὰς λ' ἔχουν:

— Δὲν εἶχαμε σήμερα πού ἄλλοι νὰ πληξωμε καὶ ἡρθαμε ἐδῶ. Ἡ ζωὴ εἶναι ἀφορητὴς μονότονος.

μελαψά, ὑπάρχει καὶ ὁ ἄλλος, ὁ παρδάλος, ὁ ἀνακατεμένος, ὁ πανσπερμικός, πού προέρχεται ἀπὸ ὅλες τίς τάξεις, ἀπὸ ὅλες τίς συνοικίες, ἀπὸ ὅλες τίς ποιότητες καὶ πού ἔρχεται εἰς τὴν Βουλιαγμένη γιὰ νὰ πάρῃ τὴν κοσμικὴν καθιέρωσιν. Εἶναι ὁ κόσμος πού θέλει νὰ εἶναι ἀριστοκράτης, πού θέλει νὰ ἐπιδειχθῇ, πού θέλει νὰ ὑποστήσῃ αὐτὴν τὴν ὁράσια αὐταπάτη, πού ὑφίστανται ὅλοι οἱ θαμῶνες τῶν κοσμικῶν κέντρων ὅταν σκέπτονται:

— «Ὅλοι αὐτοί, ἐκτὸς ἀπὸ ἑμένα, ἀνήκουν στὸν καλὸν κόσμον.

Πρόκειται περὶ ἀποπαρηγορίας. Ἰδοὺ! Ἡ Λουλοῦ εἶναι ἓνα ἀπλούστατο μοδιστῶν καὶ ὁ Ντίνος ἓνας ὑπάλληλος 2.500 δραχμῶν. Ἡ δημοκρατικὴ ὁμῶς ἀμείψις τοῦ μαγιὸ συντελεῖ εἰς τὸ νὰ μὴ διακρίνονται κατὰ τίποτε ἀπὸ τοὺς πατρικίους. Ἡ Λουλοῦ μάλιστα προκαλεῖ τὸν γενικὸν θαυμασμόν. Φορεῖ ἓνα μαγιὸ μετὰ ἄπειρα παραθωράκια, πόρτες καὶ φεγγίτες, προκλητικὸ, χαριτωμένο, θαυματικόν, μετὰ τὸ ὅποιον φλερτάρουν ἀγρίως ὅλοι οἱ νέοι καὶ τὰ γεροντοπαλλήκαρα τῆς ἀκρογιαλίας. Ὁ Ντίνος ἐξ ἄλλου ἔχει τὸ ὕψος πλουσίου κληρονόμου. Τὸ ἀθλητικὸν του παρῶστημα θέλγει καὶ τὰ γυμνάσματα πού κάμνει στὴν ἄμμου προσελκύουν θαυμαστρίδας.

Ἀλλὰ μήπως εἶναι μόνον ἡ Λουλοῦ καὶ ὁ Ντίνος; Στὴν ἄμμουδιὰ, πού ἔχει μεταβληθῇ σὲ ἓνα ἀπέραντο ντιβάνι κοινῆς διοικησίας, παίρνουν τὰ ἡλ' ὀλουτρώ τους τὰ πλέον ἐτερόκλητα πλάσματα τοῦ κόσμου, ἀπὸ ἀπόψεως καταγωγῆς, θέσεως καὶ ταπείνης. Ἀλλὰ τὸ μαγιὸ ἐξαφανίζει τὰς διακρίσεις καὶ ἐπιτρέπει τὴν συνδιαλλαγὴν τῶν τάξεων. Ἐπειτα τὸ κύμα ἔρχεται, νὰ ὀλοκληρώσῃ αὐτὴν τὴν ὁράσια καταργήσιν τῶν κοινωνικῶν ἀποστάσεων.

Τί παιγνίδια, πού γίνονται ἐκεῖ! Ἀπειρα σκουφάκια, πολύχρωμα, πού σκεπάζουν ἱσάριθμα τρελλὰ κεφαλάρια θρυτοῦν στὸ κύμα, μπράτσα ἀπλώνονται μετὰ λαχτάρια ἀνυπομόνων ἐραστῶν γιὰ ν' ἀγκαλιάσουν τὴ θάλασσα, ποδαράκια κτυποῦν πεισματάρικα τὸ νερὸ καὶ συντρίβονται σμαράγδια του σὲ ἄπειρα ἀφρισμένα καὶ ἱριδοχρόμα κρόσια. Ὁρατοὶ κολυμβηταὶ παίρνουν μακρυὰς βουτιές, χάνονται, ξαναφαίνονται, προκαλοῦν ἀφάνταστο πανικὸ μετὰ τῶν κοριτσιῶν, πού γελοῦν σὲ ὅλους τοὺς τόνους, πού ξεφωνίζουν, φωνάζουν, βοήθεια, ἢ πιάνουν γνωριμίες:

— Μὲ τρομάξατε.
 — Θέλετε νὰ πάμε σ' ἀνοιχτὰ;
 — Θὰ προτιμοῦσα νὰ με καλοῦσατε σ' ἓνα χορὸ.

Μουσικεμένοι, ἀκόμα ἀπὸ τὴ θάλασσα, ξαναμένουν ἀπὸ τὸ κολλῶν, οἱ δύο νέοι λικνίζονται σὲ λίγο, ἀγκαλιασμένοι στὴν χορευτικὴ πίστα. Τὰ μάτια ἐκείνης προσθέτουν μερικὸς ἀκόμη στὴν θερμότητα. Τὸ ἀσάφωτο ξεψυχᾷ ἀπὸ τὴν ζέση.

μιοῦνται στὴ φλογερὴ ἀτμόσφαιρα καὶ ἀργοῦν νὰ πέσουν. Ἀλλὰ ζεύγη διπλά χορεύουν. Στὰ τραπεζάκια συντροφίες μετὰ μαγιό, πίνουν, τρώγουν, χορεύουν φλερτάρουν, καπνίζουν, κοσμοπολεύουν. Στὴν ἄμμουδιὰ συνεχίζονται τὰ παιγνίδια, στὴν ἀκρογιαλὴ τὰ πολύχρωμα μαγιὸ χαλοῦν κόσμος...

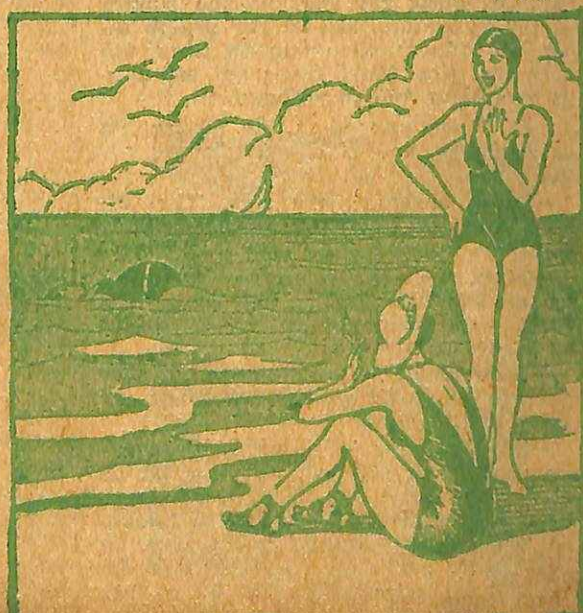
Εἶναι ἡ Βουλιαγμένη, τὸ μεσημέρι. Εἶναι ἡ καλοκαιρινὴ Ἀθήνα, εἶναι ὁ ἀνακατεμένος κόσμος τῆς, ὁ καλὸς καὶ ὁ κακὸς, ὁ κείνος πού θαρρέθηκε αὐτὴν τὴν ματαιότητὰ τῆς κοσμικῆς ζωῆς, καὶ ὁ ἄλλος, πού ζηλεύει τὸν πρῶτο, πού θέλει νὰ τὸν φθάσῃ, νὰ νοιώσῃ τὴν ματαιότητα αὐτὴν καὶ νὰ θαρρεθῇ καὶ ἐκεῖνος.

Ἐνα ζευγαράκι μόνον φαίνεται νὰ μὴ δίνη πεντάρα γιὰ ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα. Ἐνα ζευγαράκι λιγάκι ντεμοντέ, λιγάκι ἐκτὸς τῆς ἐποχῆς του, ἀφοῦ ἀντὶ νὰ γίνῃ μιὰ νότα τοῦ πολυθρόνου κόσμου καὶ νὰ ἀνακατευθῇ στὴν χοάνη τῆς κοσμικῆς ἀλχημείας, ἔχει δραπετεύσει καὶ ἀγκυροβόλησεν κάτω ἀπὸ τὴν σμαράγδινη ὀμπρέλλα ἑνὸς πεύκου, πού κάθεται ὀνο σ' ἓνα ὑψωμάκι, ἄλ' οὐ σκεπτικό.

Εἶναι ὄρες πού βλέπω τοὺς δύο νέους ἀκίνητους. Ἐκείνη ἔχει βυθισμένο τὸ βλέμμα τῆς τὸ ὀνυροπόλο στὸ πέλαγος καὶ ἐκείνος σπάνει νευρικὰ ἱερικὰ ξερά θελόνια τοῦ πεύκου. Αὐτοὶ δὲν κάμνουν χλιομετρικὸν ἔρωτα, πού ἀρχίζει καὶ τελειώνει αὐτοστιγμὴ μετὰ τὴν Βάρκιζας καὶ Βαρυμπόμπης. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἔχουν ἀρχίσει ἀπὸ καιρὸ, ὅτι πλέκουν ρωμάντο μετὰ τὴν δειλία τους, τὰ κυτποκάρδια τους, τὰ δνειρὰ τους, καὶ πιστεύουν πὼς δὲν θὰ τελειώσουν ποτέ.

Ἀλλὰ μέσα σ' αὐτὴν τὴν πολυκοσμὴ πλάζ εἶναι οἱ μόνον. Καὶ φαντάζουν σὰν κτυπητὴ ἀνορθογραφία στὸ κοσμοπολικὸ καὶ μοντέρνο ρωμάντο τῆς Βουλιαγμένης.

Μ. ΚΙΟΣ

Ἀγαπῇ πού σκολύνει

ΤΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ ΤΗΣ ΜΟΝΤΕΡΝΑΣ ΖΩΗΣ

ὑΠΟ ΛΟΝΤΣΙΑΝΑΣ ΠΕΒΕΡΕΛΛΗ

(Συνέχεια ἀπ' τὸ προηγούμενο)

Ἦταν κι' αὐτὲς ἓνα ἀστέρι κινηματογραφικὸ τῆς Ἀμερικῆς, ἓνας νέος πού μοιάζε τρομερὰ μετὰ τὸ Μάρς.

Κατὰ τὸ δεῖπνο, ὁ νέος αὐτὸς ἔρριξε ἱκετὲς ματιές πάνω στὴ Σίλλη, πρᾶγμα πού τὴν ἐπαρηγόρησε κάπως ἡ τὴν ἀπογοήτευσιν, ὅταν ἔμαθε ὅτι δὲν ἦταν ὁ διάσημος ἡθοποιός.

Στὸν κινηματογράφον τὴν περίμενε ὁ Μάρκελος, ντυμένος μετὰ τὸν θαρραλὸν του κοστούμι, πάντοτε κομψός, μετὰ ὅ,τι κι' ἂν φορούσε στὴν κατάλληλῃ ὥρᾳ του.

Καὶ μολοντί ἡ Σίλλη ἤξερε πόσο ἦσαν ἐπιπόλαιοι, σνόμπ, καὶ ἐλαφροί, ἐντούτοις ζήτησε παρηγορίαν σ' αὐτόν.

— Εἶσαι χαριτωμένη ἀπόψε, Σίλλη! Σάν καντράκι. Ἐχῶ κάτι νὰ σοῦ πῶ...

καὶ τὸ ὑπέροχο.

Μιὰ υπερδεμένη ἐπιθυμία ἔκανε τὴν καρδιά τῆς Σίλλης νὰ χτυπήσῃ. Ἐχῶν σταματήσει μπροστὰ στὰ χρωματιστὰ προγράμματα, πού ἀνῆγγειλαν καὶ ρεκλαμαρίζαν τὰ διάφορα φιλμ καὶ ἀπεικονίζαν τεράστια κεφάλια τῆς Γκρέτα Γκάρμπο.

Ὁ Μάρκελος τὴν κρατοῦσε ἐλαφρὰ ἀπὸ τὸν ἄγκωνα.

— Ἦ Ἐλενα μ' ἀγαπᾷ, εἶμαι βέβαιος. Μοῦ ἔγραψε ἓνα ὑπέροχο γράμμα, μέσα σὸ ὁποῖο προσπαθεῖ νὰ με πείσῃ ὅτι ἡ ἀγάπη μας εἶναι ἐπιπόλαιη. Ἀλλὰ τὰ γράφει μετὰ τόση χάρι, πού διαβλέπεις μέσα σὲ κάθε γραμμὴ τὸ αἶσθημά της. Θὰ σοῦ τὸ διαβάσω καὶ θὰ δῇς.

Τὸ ἴδιο συναίσθημα μελαγχολίας πού εἶχε πιάσει κάποτε τὴ Σίλλη στὴ Βενετία, τὴν ἐξανάπιεσε τώρα.

Ὁ Μάρκελος ἐξακολουθοῦσε πάντοτε ἐπιπόλαιοι, ἐλαφρὰ, ἐγωιστικά.

— Θὰ μείνῃς κοντὰ μου ἀπόψε, δὲν εἶναι ἔτσι; Θὰ κρατῶ τὸ χεράκι σου! Εἶμαι τόσο εὐτυχῆς σάν νὰ νοιώθω διπλά μου τὸ ἄρωμά σου.

Ὁ κόσμος ἔκανε πολὺ θόρυβο τὸ βράδυ ἐκεῖνο.

Ἡ Σίλλη δὲν καταλάβαινε τίποτα, γιὰ τὸ μυαλὸ τῆς γύριζε σὲ χίλια δυὸ μικροπραγματάκια θλιβερὰ. Πράγματα τοῦ παρελθόντος πού χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ἀνασκόλευε ἡ μνήμη της.

Τὰ μάτια τῆς συνάντησαν τὰ λαμπερά, ζωηρὰ ματιὰ τοῦ σωσία τοῦ Φρέντερικ Μάρς.

Τὰ μάτια τοῦ νέου λαγγέθανε σὲ μιὰ ἐκφρασί συμπαθείας, μετὰ μιὰ ἀπεριόριστη γλυκύτητα, πού ἦρθε καὶ κύλισε μέχρι τὴν καρδιά τῆς ἀνίσχυρης νέας.

Ἐνα ἀστέρι ἐξέφυγε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, τρῶντας πίσω του μιὰ οὐρὰ φωτεινῆς.

Ἡ Σίλλη τὸ εἶδε καὶ ἐπρόφερε: «Ἄν μ' ἀγαποῦσε».

ΥΙΙ

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτ' ἐξύπνησε μετὰ πρετὸ.

Πῶς; Μήπως θὰ ἔπρεπε νὰ μείνῃ στὸ κρεβάτι;

Ἐτοί λοιπὸν θὰ ἔχανε μιὰ δολόκληρη

τῆτα μιὰς νέας κατακτήσεως, ἑνὸς νέου ἔρωτος;

Δὲν εἶπε λοιπὸν τίποτα στὴ Νέρα καὶ κατέβηκε στὴν πλάζ.

Ἐνοίωθε τὸν ἑαυτὸ τῆς κουρασμένο, τσακισμένο. Ἰσως νὰ κρύωσε τὴν προηγούμενη νύχτα.

Ἐμείναι ἀρκετὴ ὥρα ξαπλωμένη στὸν ἥλιο. Δὲν πῆγε νὰ δουτῇ στὴ θάλασσα. Ἐάφνου θυμῆθηκε ὅτι ὁ Κάρλο τῆς εἶχε πῇ κάποτε ὅτι ἀρρώστειες τέτοιου εἶδους νικῶνται μετὰ τὸ αἰνόνπνευμα.

Ἀποφασισμένη λοιπὸν νὰ μείνῃ ἔξω ἔστα καὶ μετὰ σαράντα πυρετὸ, πρὶν νὰ πάῃ γιὰ πρόγευμα ἡ Σίλλη, ἀνέβηκε σὸ μπάρ νὰ πῇ ἓνα κοκτέιγ.

Μιὰ περίεργη ζεστασία κυκλοφόρησε μέσα στὶς φλέβες τῆς καὶ μιὰ ἐλαφρὴ εὐθυμία ἐξοήκωσε τὸ πνεῦμα τῆς.

Ἐνῶ περνοῦσε τὸ μεγάλο χῶλ γιὰ νὰ κατέβῃ στὴν ταβέρνα, εἶδε τὸν Ἀμερικανὸ ἡθοποιό, πού τῆς εἶχε ταραῖξει ὅλη τὴ νύχτα τὰ δνειρὰ τῆς, νὰ κουθεντιάξῃ μετὰ μιὰ παρέα.

Ἐκανε πὼς ἐνδιαφερότανε γιὰ κάτι κομμοτεχνήματα πού θρῖσκόντουσαν σὲ μιὰ βιτρίνα, κι' ἐπέρασε μπροστὰ του τρεῖς φορές, καμαρώνοντας μετὰ τὴ φανελλένια τῆς πυτζάμα, τὰ κοντὰ παντελονάκια.

Φαινομενικὰ ἀδιάφορη, ἀλλὰ σ' ἀλήθεια πλημμυρισμένη ἀπὸ ἀγωνία.

Ἐπὶ τέλους, τὰ ὀρασιότατα μάτια τοῦ ἡθοποιοῦ γύρισαν καὶ τὴν κύτταξαν μετὰ τὴν ἴδια συμπαθητικὴ ἐκφρασί ὅπως καὶ τὸ προηγούμενο βράδυ.

Ἐκείνη κρύφτηκε πίσω ἀπὸ μιὰ κολῶνα, μετὰ τὸν τρόπο, πού νὰ μπόρῃ νὰ τὴ βλέπῃ μονάχα ἐκεῖνος.

Τῆς φάνηκε πὺς μεγάλος, πὺς ἡλικιωμένος καὶ λιγώτερο ὁμορφος.

Ἐκείνος, παραβλέποντας τὰ προσχήματα, σήκωσε τὸ χερί του καὶ τῆς ἐγένεψε, χαιρετώντας τὴν.

Ἐκείνη κολακεύτηκε, ἐνθουσιαστικὴ ἀπ' αὐτὴ τὴ χειρονομία καὶ τσαπνίτικα ἔφερε τὰ δαχτυλά της σὸ στόμα καὶ τοῦ ἔσπειρε ἓνα φιλὶ.

Φαίνεται ὅτι ἡ συνταγὴ τοῦ Κάρλο ἐναντίον τοῦ πυρετοῦ ἦταν ἀποτελεσματικὴ.

Τὸ πρόγευμα καὶ ἄλλα τέσσερα κοκτέιγ ἀπέδωξαν τὸν πυρετὸ.

Ἡ Σίλλη τοῦναντίον ἐνοίωθε τὸν ἑαυτὸ τῆς πολὺ καλά. Κι' ἐνῶ ἀλλάζε καὶ φοροῦσε τὴν θαρραλὴν τουαλέττα τῆς, ἓνα φόρεμα ἀπὸ λινὸ τοῦ λιν, λεπτὸ, αἰθέριο, θυμῆθηκε τὰ λόγια πού τῆς τηλεφώνησε ὁ ἀγνωστος φίλος τῆς ἓνα βράδυ: «Μοιάζετε μετὰ τὸ φόρεμά πού φοροῦσατε, σάν ἀρραβωνιαστικὰ τοῦ θανάτου, τῆς ἀγάπης τοῦ Ὑπερέραν».

Ὅταν ὁμῶς ἐτοιμάσθηκε πρὸς ἐντελῶς, ἄρχισε νὰ νοιώθῃ κοῦρασι καὶ κομάρ.

— Θὰ πᾶς στὸν κινηματογράφον ἀπόψε; Σὲ βλέπω σάν κουρασμένη! Εἶπε ἡ Νέρα, φορώντας ἓνα φόρεμα μπλε σκούρο, πού δὲν εἶχε ἀλλάξει τώρα καὶ τρεῖς μέρες. Θὰ μποροῦσαμε κι' ἓνα βράδυ νὰ πάμε γιὰ ὕπνο στὶς δέκα.

— Εἶσαι τρελλή! φώναξε ἡ Σίλλη, πού σκίρτοῦσε ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ ξαναδῇ τὴν καινούργια τῆς ἀγάπη. Θέλω νὰ διασκεδάσω ἀπόψε, νὰ χορέψω πολὺ, πολὺ, μέχρι τὴν αὐγὴ. Θέλω νὰ δῶ τὸν ἥλιο νὰ προσβάλῃ μέσᾳ ἀπὸ τὴ θάλασσα.

ὅποιοι καὶ ὁ σκηνοθέτης ἦσαν ἀγνωστοί.

Καὶ ὁμῶς, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὸ φιλμ αὐτὸ κατέκτησε τὸ κοινὸ.

Ἐνας οὐζυγος καὶ μιὰ σύζυγος, ἓνας ἄντρας καὶ μιὰ γυναίκα. Ὁ ἄντρας ψυχρὸς, μεθοδικός, σχεδὸν μηχανικός καὶ δίχως δνειρά. Ἡ γυναίκα, ἓνα ὑπέροχο πλάσμα, μετὰ μεγάλα ἀνήσυχτα μάτια, μετὰ θλιβερὰ ταραγμένα, πού ὑπόφευγε ἀπὸ τὴ μοναξιά τῆς, ἀναζητώντας νὰ βρῇ κάτι νὰ τῆς γεμίσῃ τὴ ζωὴ.

Ὅλα αὐτὰ εἶχαν ἀποδοθῇ σύντομα σὲ μιὰ σκηνή. Ἐπειτα ἀμέσως, μιὰ ταρατὰ ἑνὸς κοσμικοῦ κέντρου, ἑνὸς καφεῖνου. Ζευγαριά, νέοι χορεύανε σὸ γλυκὸ ἦχο μιὰς ὀρχήστρας μάγουλο μετὰ μάγουλο, μάτια στὰ μάτια. Καὶ ἡ γυναίκα ἀκίνητη κάθεται διπλὰ σὸ σύζυγο, πού διαβάσει ἐφημερίδα μετὰ μάτια θλιμμένα, ἀνήσυχτα, περιέργα.

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ἀφρημένη ἡ Σίλλη σκεπτότανε τὰ περασμένα πού μετὰ τὴν ἱδία ἀνησυχία καὶ ἀνία, ὅταν ὁ πατέρας τῆς τὴ συνώδεε, κοριτσάκι ἀκόμα, σὲ χορευτικὰ κέντρα κι' ἐκείνη ἐκύτταζε ἡ μάλλον εἶχε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἐκτύταζε γύρω τῆς, παντοῦ νὰ βρῇ τὸν ἔρωτα.

Στὸ φιλμ, ἡ πρωταγωνίστρια ἀπυθνησμένη ἀπὸ τὴ ζωὴ αὐτῆς, ξαναγυρίζει σὸ πατρικὸ τῆς σπιτί, ὅπου τὴν ὑποδέχεται χωρὶς ἐνθουσιασμό ὁ πατέρας τῆς, ἓνας γαιοκτήμων πού ἔτρεφε πολλὰ ἄλογα.

Μέχρι τὴ στιγμὴ ἐκείνη οἱ ἡθοποιοὶ εἶχαν ἀνταλλάξει μόλις λίγα λόγια. Τὸ φιλμ εἶχε περισσότερο μουσικὴ ὑπόκρουσι.

Εἶναι ἓνα μαγευτικὸ πρῶτ. Ἡ πρωταγωνίστρια βρίσκειται σ' ἓνα ὑπέροχο δάσος, καὶ τρέχει πάνω σ' ἓνα ἄλλο.

Μοναχὴ μέσα στὰ μονοπάτια τρέχει ἀναζητώντας κάποια ἐλευθερία.

Σταματᾷ κοντὰ σὲ μιὰ λίμνη. Κατεβαίνει, γδύνεται καὶ ὀλόγυμνη πέφτει σὸ νερὸ.

Τ' ἄλλογο βρίσκοντας μακριὰ μιὰ φορὰ, τρέχει κοντὰ τῆς καὶ παίρνει μαζί του καὶ τὰ ροῦχα τῆς γυναίκας.

Ἡ γυναίκα τρέχει ὀλόγυμνη πίσω ἀπὸ τὸ ἄλλογο νὰ τὸ σταματήσῃ γιὰ νὰ πάρῃ τὰ ροῦχα τῆς. Ἐάφνου παρουσιάζεται ἓνας ἄντρας, ὁ ὁποῖος τῆς φράζει τὸ δρόμο.

Εἶναι ἓνας νέος δυνατός, μετὰ καθαρή ἀγνὴ ματιά. Ἐνας μηχανικός πού ἐργάζεται γιὰ τὴν κατασκευὴ ἑνὸς δρόμου μέσα σὸ δάσος.

Ἡ Σίλλη, μετὰ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα, τὰ χεῖλη σφιγμένα, νοιώθει κάποιο παράξενο συναίσθημα, καὶ τὴ στιγμὴ ἐκείνη θυμᾶται τὸ Τζοβάννι Μπαρόν, κι' αὐτὸ ἐπαύξησε τὴν ἡδυπάθειά της.

Εὐα, ἡ πρωταγωνίστρια, ἀφοῦ στὴν ἀρχὴ προσπάθησε νὰ ἐξέφυγῃ, τέλος πῆρε τὰ ροῦχα τῆς, ντύθηκε πίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους καὶ τέλος κάθησε σιωπηλὴ σὲ μιὰ σκιά διπλὰ σὸ νεὸ.

Μουσικὴ, καὶ μόνον μουσικὴ.

Τί ὀραία! Ἡ Σίλλη νόμισε γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅτι ἐνοίωσε τὴ μυρωδιὰ τῆς γῆς. Τί ὀραία πού τρέχανε τὰ σύννεφα στὸν οὐρανὸ τὸ ἓνα πίσω ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Καὶ τὰ ἄλλογο πού κυνηγόντουσαν ἐρωτιάρικα μέσα στὸν κάμπο.

Ἐνα αἰσθημα θαυδ' ζωῆς καὶ ἀνθρωπισμοῦ ὅπῃρξε μέσα στὴν ἀπλή αὐτῆς σκηνή. Ὁ κόσμος παρακολουθοῦσε μετὰ ρίγη

Κάθε εικόνα που αναπαρίστανε τη γη ή το μισάνοιχτο στόμα της Εύας ή τα ρουθούνια τ' αλόγου που τρεμουλιάζανε, φαινόταν να εκφράζει την επιβλητική, υπερτάτη θεία ανάγκη του έρωτος που βρίσκεται μέσα στη φύση, στον κόσμο, μιά δύναμη θαθεία και μουσική της ζωής.

Η Σίλλη με το κεφάλι αναποδογυρισμένο πίσω στην πολυθρόνα, ένοιωθε μίαν έντονη ήδονα μέσα στο κορμί της, στην ψυχή, παντού, που το ένοιωθε έτσι για πρώτη φορά.

Είχε τολμήσει να αποκαλέσει έρωτα τα επιπόλαια φλέτς στα όποια ούτε η καρδιά, ούτε τα νεύρα, ούτε τίποτα άλλο μέρος του κορμιού λαβαίνουν μέρος.

Ω, χίλιες φορές καλλίτερα μιά ολοκληρωθείσα έρωτος, μονάχα μία.

Αλλά με ποιόν να τη ζήσει;

Ένας άντρας μόνο είναι για κάθε ζωή γυναίκας εκείνος που μπορεί να της δώσει την έκσταση.

Καί όταν η γυναίκα δεν τον συναντά, ή ζωή της είναι ανώφελη, χαλασμένη.

Χοντρά δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια της Σίλλης. Ένας πόνος την κατέλαβε, ένας πόνος. Ο πόνος της ήδονης.

Είχε σηκωθεί ένας δυνατός άερας από τη θάλασσα, αλλά κανείς δεν τον κατάλαβε. Ο κόσμος καρφωμένος στις πολυθρόνες του είχε ρίξει όλη την άφοβισή του πάνω στο φίλμ.

Το φίλμ προχωρούσε άλματικά, από σκηνή σε σκηνή γινότανε πιο τολμηρό, πιο έρωτικό.

Εύα η πρωταγωνίστρια, όταν γύρισε σπίτι μετά την συνάντησή εκείνη, στο δάσος, δεν μπόρεσε ν' απολυθερωθεί από τη νοσητεία της όνειρώδους στιγμής.

Ανήσυχη, γεμάτη θέρμη, δεν εύρισκε ήσυχια πουθενά.

Μιά θύελλα ξέσπασε με θροντές και άστραπές.

Η ατμόσφαιρα είχε γίνει αποπνιχτική για τα ταραγμένα νεύρα.

Η Εύα είχε καθήσει το πιάνο και με τα ταραγμένα δάχτυλά της έπαιζε κάποιο έρωτικό τραγούδι. Μονάχα έρωτικό.

Ξάφνου, σάν φρενιασμένη, σηκώνεται και φεύγει από το σπίτι.

Χλωμή, με τα μάτια όρθάνοιχτα, έπηγαινε πάνω στον άνεμο καί' ευθείαν προς το σπίτι του νέου που φώτιζε από μακριά, σάν μιά μαγική πρόσκληση.

Φίλμ χωρίς λόγια. Φίλμ μονάχα με μουσική. Μιά μουσική έκφραστική, υπό-κωφη.

Η Εύα άνοιξε την πόρτα. Οι δύο νέοι κυττάχθηκαν για μιά στιγμή ο ένας απέναντι στον άλλο, θουβοί, σιωπηλοί κι' έπειτα εκείνη χωρίς να προφέρει τίποτα, έπεσε στην αγκαλιά του.

Η δύσκολη εκείνη έρωτική σκηνή αναπαριστάθηκε από το σκηνοθέτη με μεγάλη δεξιοτεχνία.

Ως στοιχείο έκφραστικό δεν πήρε τίποτ' άλλο παρά μονάχα το ήδονικότατο στην έκφραση κεφάλι της πρωταγωνίστριας που ήταν αναποδογυρισμένη στο κρεβάτι κι' ένα χέρι στο στόμα.

Αυτό που συνέβη θέβαια στο φίλμ και συμβόλιζε το ήθικό μέρος, ή Σίλλη δεν το κατάλαβε.

Η έρωτική σκηνή την ετάραξε. Όμως με τέτοιο βαθμό, που πλημμύρισε το μυαλό της από φαντασία, που δεν κατώρθωσε πιά να δει τίποτ' άλλο.

Συνήλθε μονάχα από τα χειροκροτήματα του κόσμου, που όρθιος ξεσπούσε με άκράτητο ένθουσιασμό.

Η ψυχρή φωνή της Νέρα είπε δίπλα της.

—Αίσχος, προστρέχουν σε τέτοια έλκυστικά μέσα για να κάνουν να πετύχη ένα φίλμ.

Η Σίλλη αγρίεψε. Δεν μπορούσε να μη διαμαρτυρηθεί για την δυσμορφία εκείνη της φύσεως που είχαν εκδηλωθεί ανάμεσα σε δυο κορμιά.

—Μά, δεν σε καταλαβαίνω, διαρκώς θέλεις να καταστρέφεις κάθε τι το ω-στό.

—Όχι, δεν επηρεάζομαι εγώ όπως οι άλλοι. Και μισώ τα φαινόμενα. Πάμε τώρα να κοιμηθούμε γιατί είναι άργα.

Όχι. Θέλω να ξαγρυπνήσω. Θέλω να διασκεδάσω. Θέλω να χορέψω. Θέλω να περάσω ευχάριστα τις τελευταίες θραυές που μ'ας απομένουν. Στο ξανάπα.

—Κάνε όπως καταλαβαίνεις. Έγώ θα πάω να ξαπλώσω γιατί είμαι κουρασμένη.

—Καί εγώ θα μείνω μόνη;

—Πήγαινε στο τραπέζακι των Ρατζάρ. Θά σου κρατήσουν συντροφιά.

Οι Ρατζάρα ήσαν τα παιδιά ενός γνωστού βιβλιοπώλη από τη Ρώμη, που ή Σίλλη είχε γνωρίσει πέρσι στο θουνό.

Αδελφός και αδελφή νεώτατοι. Η νέα περήφανη για τα ωραία ξανθά μακριά της μαλλιά, πίσω από τα όποια τρέχανε όλοι οι νέοι της πλάζ. Εκείνος ένα άσχη-μόπαιδο.

Η Σίλλη πήγε να τους βρει, αλλά ή μικρή φίλη της της είπε:

—Εμείς θα πάμε να πλαγιάσουμε. Η μαμά άρκετά έσκανδαλίσθη από το φίλμ που είδαμε.

Ωστε... έπρεπε κι' αυτή λοιπόν να υποταχθεί και ν' άνεβη στο δωμάτιό της; Νά κλειστή μεσα στο δωμάτιο με εκείνη την ταραχή των νεύρων που είχε;

Χοντρές σταγόνες βροχής έκαναν τον κόσμο να πάη προς την αίθουσα του «Μεταξύ μας» που τα όργανα της τζάζ ξεφώνωναν ούρλιαχτά για να μαζέψουν κόσμο.

Εκεί μέσα κατέφυγε και ή Σίλλη για να μη θραχή. Δεν είχε ακόμα περάσει το κατ'όφι και τα μάτια της αντίκρυσαν τον Αμερικανό ήθοιο.

Εκείνος μόλις τον είδε αναστατώθηκε.

(Η συνέχεια στο επόμενο)

και ήρθε να την προυπαντήσει.

Εκείνη σταμάτησε σάν απολιθωμένη στην πόρτα. Σαστισμένη, τρομαγμένη, χωρίς να ξέρη τι ήθελε και τί έπρεπε να κάνει.

Τι κουτή που ήτανε! Μονάχα ένα χορό!

Η όρχήστρα τώρα έπαιζε τον τελευταίο υπέροχο χορό «κουκαράτσα» και ό νέος την πήρε στην αγκαλιά του και την έσφιξε, προχωρώντας στη μέση του μεγάλου σαλονιού.

Ήταν τόσο ψηλός, που εκείνη μόλις έφτανε στο στήθος του.

Έσκυψε, την εκύτταξε και χαμογέλασε.

—Θά επιθυμούσα πολύ να μάθω το όνομά σας! είπε ή Σίλλη.

—Est-ce que vous parlez français?

—Δεν καταλαβαίνω!

Γελάσανε κι' οι δυο τους και ό νέος έσφιξε τη Σίλλη στην αγκαλιά του με τόσο όρμη, που εκείνη μισοτραβήχτηκε.

—Με πονέσατε!

—What?

Ήταν πολύ δύσκολο να συνεννοηθώ.

Με μεγάλο κόπο ή Σίλλη γύρεψε να συγκεντρώσει όλες τις λίγες γνώσεις της των αγγλικών που είχε μάθει από το σχολείο. Αλλά είτε από την έξαψη είτε από το πολύ ούισκου που ήπιε, στη γλώσσα της δεν ήρθαν παρά μονάχα μερικές λέξεις γερμανικές.

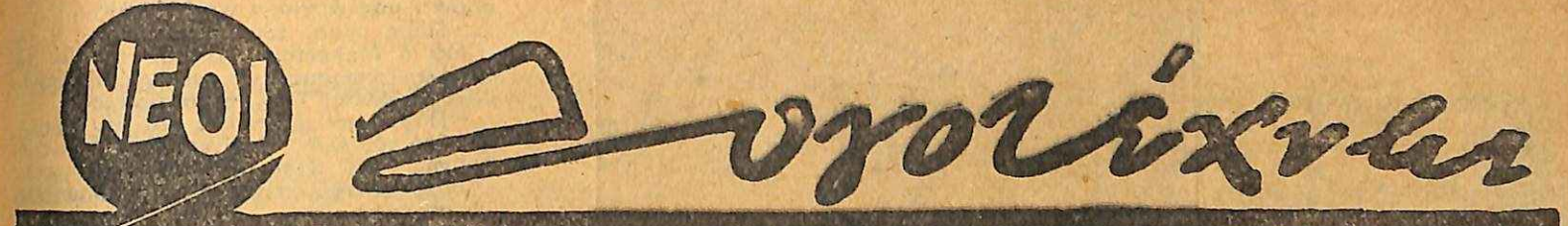
—What?

Την άλλη ημέρα εκείνος ή μάση τη νέα του ψυχή, μ' ένα μπουκέτο ρόδα και κρίνα, που τόσο αγαπούσε εκείνη, της τ' προσέφερε στην τελευταία της κατοικία, προφέροντας τα μόνα λόγια που μπόρεσε να πει:

Η αγάπη μας πάντα θα μένη...

Η αγάπη μας πάντα θα ή...

ΒΛΑΣ Σ Η Σ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Η αγάπη μας...

Ο ήλιος έγερνε προς τη δύση και ή σκοτεινή νύχτα πρόσαλλε. Ένας ψηλός ήλιοκαμμένος νέος με μαύρα μαλλιά κατέβαινε ένα μονοπάτι χαρούμενος. Σ' ένα δάσος έμπαινε σάν κύριο όρμη για την πόλη. Αλλά που νάβρε πώς τώρα θα του άνοιγαν τον δρόμο αληθινός δρόμος προς τη ζωή, προς τον έρωτα... Σ' ή μιά στροφή από το μονοπάτι έρέ-θηκαν απέναντί. Η φανταχτερή όμορφή εκείνης τον θάμπωσε. Ήταν είκοσι χρονών κοπέλα μ' ό-λάθανα μαλλιά, με μεγάλα μάτια παθητικά. Το μικρό κουκιστικό της στόμα κινήθηκε και έδγαλε μιά φωνή χαρούμενης εκπλήξεως. «Αγαπήθηκαν... Αγαπήθηκαν πραγματικά, όχι σάν τις συνηθισμένες ψεύτικ' αγάπες. Μίλησε ή ίδια ή καρδιά κι' όχι τα ψευδοκαμμένα χείλη. Πέρασαν από τότε χρόνια... Σ' ήλιο καιρό θα ξεπελάιζαν τον πόθο της αγάπης τους. Όμως... Ένα δειλί σάν κι' εκείνο που συναντήθηκαν, εκείνη του έδωσε τον ύστερο άσπα-σμά...

Ο Χάρος φθονερός, άσπαισος, ήρθε έσθονο να κόψει την αρμονία των δυο αγαπημένων υπέρθεων... Την άλλη ημέρα εκείνος ή μάση τη νέα του ψυχή, μ' ένα μπουκέτο ρόδα και κρίνα, που τόσο αγαπούσε εκείνη, της τ' προσέφερε στην τελευταία της κατοικία, προφέροντας τα μόνα λόγια που μπόρεσε να πει:

Η αγάπη μας πάντα θα μένη...

Η αγάπη μας πάντα θα ή...

ΒΛΑΣ Σ Η Σ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

—«Ο»—

Το σάλι

Πάλι τσακισμένη, σέρνεται στη γη, αμόλυνη καρδιά (μου), της σκληρής σου μοίρας (μου), έρμαιο, κουρέλι κι' ό θαδής σου πόνος μέσ' στο σω- (θικά μου) σάν θλιμμένη λύρα (πάει) σ' ατυχικό λυράρη, νεκρικές μπαλάντες, άπαλοσκορ- (πάει) που θα γείρης πάλι (ξέσπασε) μέσ' στην τρικυμία, που τα κύματά της γύρω σου (ξέσπασε) που στην παραχάλη; (ξέσπασε) Μή θρηνης καρδιά μου, κάπου εκεί μακριά κάτι (ξέσπασε) που θα σύρη κάτω (ξέσπασε) όλα σου τα θέσανα όχι! το θέλω να είν' το μαύ- (ρο) του γλυκού θανάτου!...

ΔΗΜ. Κ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

—«Ο»—

Για μιά στιγμή μόνο

Ζούσα με μιά κρυφή έλπίδα, ζούσα μ' ένα μόνο όνειρο για να σε κάνω δική μου. Σ' αγάπησα με τέτοια αγάπη που δεν θα ξαναβρεθεί στον ψεύτικο αυτό κόσμο.

Και σύ; Τι έκανες σύ; Γελοῦσες, γελοῦσες παί- ζοντας με τον αθάνατο μεγάλο πόνο μου, σάν τη τίγρη που ευχαριστείται να παιδεύη το θύμα της, πριν το φάη.

Πήρα τα μάτια μου και χάθηκαν, φεύγοντας για τα ξένα, μεθώντας για να σε ξεχάσω. Του κόπου όμως...

Ίσως να υπάρχουν άνθρωποι που ν' άπρανώνονται τό γάλα της μάνας των, αλλά κανείς, σου λέγω, κανείς δεν ξεχνά την πρώτη του αγάπη.

Κάτι, άθελα με τράβηξε στο χωριό. Έσο έλει- πες και σε περίμενα καρτερικά νάβρης, άδικα ζη- τώντας νάβρω θάλασμο παρηγοριάς στην πονεμένη μου καρδιά.

Ήρδες... Κόλλιο μ'ην είχες 'ρφή. Ό έρχομός σου μου στέρησε και την τελευταία μου έλπίδα, την έλπίδα της αγάπης σου.

Γιατί π'νω, γιατί μεθώ; Γιατί γυρίζω σάν την ήλικα κατάρρα τις νύχτες, γιατί δρίσκομαι, πολλές φορές, καταμεσής του δρόμου πτώμα από το με- πρσι.

Γιατί θέλω να σε ξεχάσω, μα δεν μπορώ.

ΚΙΤΣΟΣ Ι. ΟΡΦΑΝΟΣ

—«Ο»—

Τα μάτια σου

Τα μάτια σου τα γαλανά με της πλανεύτρας θάλασσας μοιάζουν τ' απλάζι μ'ι ποτηριά του Σατανά

Με δυο άστέρια φωτεινά και με το χρώμα τ' ουρανού όταν γλυκοχαράζει.

Λουλούδι κρυφό στην καρδιά μου ό πόνος. μαζί με δυο ρίμες ή αγάπη μου ή και δέ με φοβίζει ό λγος ό χρόνος τραγούδια κι' αγάπες να σούση μαζί!

Σ' άπέραστα παλάτια ή αγάπη μου φτάνει, που δεν τη σιμώνουν του κόσμου καύμοι! μ' ή ψυχή μου, αγάπη, ποτέ δε σε χάνει, μ'ά σένα προσμένει την κάθε στιγμή...

Μ'ά οι μέρες θαρρώ πώς περνάνε και π'άνε... κι' εγώ τη ζωή δε μπορώ να χαρώ!

Κι' αν ό πόθος μου άρχίζουν κι' αυτοί να γερνάνε, άλλο γόρσιμα χρόνου προσμένο να έρω.

Και σάν θάρρη για μένα μιάν αβγή μυροφόρα, θά της δώσω τα χέρια πονεμένα ως θ'ανά, ή ζωή μου θ' αρχίζει ζωή ειρηνοφόρα!

Κι' όλα γύρω για αγάπη θά μου τραγουδάνε... πάντα δε να ζώη.

Πόσο καλή μου έπόθησα

Καίκια π'άνε κι' έρχονται μέσ' του πελάου τα θάθη μέρα και νύχτα αδιάκοπα νοσταλγικά περνούν με συντροφιάν άκούραστη τους ράθυμους τους γλά- (ρους) σε κάποιες ώρες άχαρες που οι Μοίρες τους κερνούν.

Βαρκοῦλες πέρα χαρωπά ναζάρικα γλυστράνε μέσ' της εκοκέττας τους άφρους, σε μάγα δειλινά ενώ τα κάτασπρα πανιά—τρελλοπαίδα του Μπάτη— φέρνουν ξανά στην θύμησι βραδάκια μακρινά.

Καράβια που όλο ίχνογραφούν στα κύματα, διαβαί- (νουν) θάλασσες μύριες κι' έρχονται σ' ανήσυχες στεριές που κόσμοι νέοι και πλούσιοι, πανώρησι ξεπροβαί- (νουν) μέσα στα φώτα αλλόκοτοι σε νύχτες ξωτικές...

Πόσο, καλή μου, έπόθησα κάποιον καράβι νάρρη ένα θαμπό απόδραβο να φύγουμε μαζί σε χώρα ξένη, μακρινή να νοιώσουμε τη νεότητη πιστοί πάντα στο έμορφο πόναν κανείς να ήξη.

Π. ΛΑΓΚΟΥ Σ Η Σ

—«Ο»—

Μιά συμβουλή

Μάταια προσπαθείς, μάταια κοπιάζεις, με τα θερ- μά και τρυφερά σου λόγια να ζυγνήσης την νε- κρωμένη πεία καρδιά μου.

Η θερμή καρδιά σου δεν θα μπόρεση να μετα- δώσει στην παγωμένη πεία δικιά μου τους γλυκούς παλμούς της αγάπης σου. Είπε καιρός πολὺς που κι' εκείνη κάποτε σάν τώρα ή δικιά σου—ένιωσε για πρώτη φορά τους θείους παλμούς, το γλυκό μεθύσι να την πλημμυρά. Γεμάτη τρυφερότητα πα- ραδόθηκε σ' Εκείνη που με τα γλυκά λόγια της της άνοιξε την μουσική πόρτα που οδηγεί στον λουλουδέσιο παράδεισο της ζωής. Όνειρευτηκε μιά ευτυχία μεγάλη, μιά χαρά ανέλιπτη και φαντάσθη- κε για μιά στιγμή πως μόνο στην αγάπη Εκείνης θάδλεπε ζωντανευμένο κάθε ιδανικό της. Πλάνη! δ,τι νόμισε για ρόδα ήταν άγκάθια φαρμακερά. Ότι νόμισε για πραγματικότητα ήταν ένα φευγα- λείο όνειρο, μιά χίμαιρα. Η περιπέτεια της ψυχής δεν ήταν τίποτα άλλο παρά ένα τρελό των αίσθη- σεων παραλήρημα.

Τα μαγικά και μεγαλόπρεπα παλάτια της ευτυ- χίας που έκτισε με τα όνειρά της τα τρυφερά, γκρεμίστηκαν με μιά σκαπάνιά, και στα έρειπιά τους θάψανε δεινρά κι' έλπίδες και μαζί μ' αυτά και την φωτειή μου καρδιά.

Μή θέλεις λοιπόν κι' εσύ, ζητώντας μιά χίμαιρα, να ιδής τα όνειρά σου νεκρωμένα, τις έλπίδες σου κουρελιασμένες και όλο το είνε σου σάν άθλιο συν- τρίμμι.

Σώσου όσο είναι ακόμη καιρός απ' τον όλοσηρό καθήφορο απ' το άπύθμενο έσραβρο που φέρσαι με την φλογερή αγάπη σου. Σ' έ λυπόμαι γιατί σε Σ' ένα όρισμο τον ίσιο τον έαυτό μου. Ξαναζώ για λίγες στιγμές στην περασμένη ζωή μου. Είπε τόσο π'άνες, τόσο γλυκές, μ' αλλοίμονο! και τόσο σύντομες οι στιγμές της αγάπης. Μή ζητήσης ποτέ απ' την έγγελάστρα ζωή πολλά πράγματα. Είπε το- σο φειδολό το χέρι της. Ζήτησε μέσα στην ψευτιά και στην επιπόλαιότητα την χαρά και θά την εύρης πολύ πιο εύκολα. Είπε αυτά ή συμβουλή κάποιου που πόνεσε πολύ, μ'ά πάρα πολύ, για την χαμένη αγάπη του.

ΒΑΣΟΣ ΓΟΓΟΛΗΣ

Απαντοχή

—«Ο»—

Λουλούδι κρυφό στην καρδιά μου ό πόνος. μαζί με δυο ρίμες ή αγάπη μου ή και δέ με φοβίζει ό λγος ό χρόνος τραγούδια κι' αγάπες να σούση μαζί!

Σ' άπέραστα παλάτια ή αγάπη μου φτάνει, που δεν τη σιμώνουν του κόσμου καύμοι! μ' ή ψυχή μου, αγάπη, ποτέ δε σε χάνει, μ'ά σένα προσμένει την κάθε στιγμή...

Μ'ά οι μέρες θαρρώ πώς περνάνε και π'άνε... κι' εγώ τη ζωή δε μπορώ να χαρώ!

Κι' αν ό πόθος μου άρχίζουν κι' αυτοί να γερνάνε, άλλο γόρσιμα χρόνου προσμένο να έρω.

Και σάν θάρρη για μένα μιάν αβγή μυροφόρα, θά της δώσω τα χέρια πονεμένα ως θ'ανά, ή ζωή μου θ' αρχίζει ζωή ειρηνοφόρα!

Κι' όλα γύρω για αγάπη θά μου τραγουδάνε... πάντα δε να ζώη.

Τα τρελλά μας θράβια

δσα κι' αν περάσουν χρόνια διαβάτριά μην θαρρείς πώς σεούν;

Στου σκληρού του χρόνου το γοργό το διάδα τα τρελλά μας θράβια πάντα δε να ζώη.

Τα τρελλά μας θράβια

δσα κι' αν περάσουν χρόνια διαβάτριά μην θαρρείς πώς σεούν;

Στου σκληρού του χρόνου το γοργό το διάδα τα τρελλά μας θράβια πάντα δε να ζώη.

Τα τρελλά μας θράβια

δσα κι' αν περάσουν χρόνια διαβάτριά μην θαρρείς πώς σεούν;

Στου σκληρού του χρόνου το γοργό το διάδα τα τρελλά μας θράβια πάντα δε να ζώη.

Τα τρελλά μας θράβια

δσα κι' αν περάσουν χρόνια διαβάτριά μην θαρρείς πώς σεούν;

Ωδή

Ώ, νεαρές χάριτες! Σε σ'ας χάριτες, σε σ'ας κόρες της Αφροδίτης, που τα χαρίσματά σας έ- χουνε τραγουδήσει όλοι οι ποιητές. Σε σ'ας κρινό- κορμες, χρυσομαλλούσες και χαμηλοβελούσες, σάν παλαιϊκές έσρες προσέφερα θυσίες με μέλι, γάλα και άλικα τριαντάφυλλα. Καί σ'ας παρακαλώ, ό, ροδοστεφανώτες κόρες της Κύπριδας, να τις δε- χθίτε.

Σ'είς που σκόρπατε μιά γλυκειάν αρμονία στους ανθρώπους, την ευτυχία. Ώ, τα μελιστόλαχτα χα- μογέλα σ'ας, που χαρίζετε στους άξιους στρατοκό- πους της ζωής, ποσο τάνοισα. Ήτανε για μένα ό κόσμος δάκρυας. Μαζί μ' αυτά μου δώσατε τη χαρά να μπορώ να σ'ας αφιερώνω, σάν τους πα- ληούς έρωτευμένους, ώδες.

Με τη λύρα στα χέρια, στεφανωμένος από δα- φνες, σάν άλλος Όρφεας, τραγουδού τα κάλλη σας, λιγερόκορμες και λυσοκόρες χάριτες. Καί το τρα- γούδι μου, τραγουδί του πόνου, γιατί σ'ας αγαπού και τις τρεις, δεν ντρέπομαι γι' αυτό, θ'αίνει απ' τα πικραμένα χείλη μου σάν το τραγούδι του άγα- πημένου σας πουλιού, του Κύνκου. Τραγουδί που είνε το προμνητεμια του θανάτου. Καί ή μουσική καθώς θ'αίνει απ' τη χρυσοστόλιστη, θαρειδάκη λύρα μου, ήχολογεί σάν νεκρικό σημάντρο.

Ώ, σεις μαρμαρόπτες χάριτες παρηγοήτρες των δυστυχισμένων παιδιών της γης, των άτυχων έρωτευμένων, παρηγοήστε και μένα. Αγαπά μιά κόρη που έχει τα χαρίσματά σας. Αχ, ναί, την α- γάπη τρελλά!

Ώ, κρινώγερές χάριτες, ό, το γλυκοανάθλεμμά σας, σωστό αναφεύρασμα της γεμμένης μου ψυ- χής. Σ'είς που μονάχα στους δυστυχούς ποιητές χα- ρίζετε τη χαρά, διά μέσου των ωραίων γυναικών. Αυτή είνε ή ζωή και ή χαρά για μένα. Αχ, ή ζων- τανή αδελφή σας!

ΑΝΔΡΕΑΣ Ν. ΝΟΜΙΚΟΣ

—«Ο»—

Δυο τραγούδια

Νανά, χωρίσαμε γιατί είμαστε δυο διαφορετικοί άνθρωποι, δυο διαφορετικά τραγούδια.

Σ'ό είσαι ένα τραγούδι εξωτικό, όμορφο, συνθέ- της του είνε ή ναρά, στιχογράφος ό προσκαρτός έ- ρωτας και μαέστρος του ή αστάθεια, ή ειρωνεία.

Εγώ όμως, είμαι ένα ατυχό τραγούδι, πονεμένο κι' όχι όμορφο, γλυκό, σ' άκουσμά του δακρύζει, νοιώθεις να πλημμυρίζει ή καρδιά σου από λύπη. Συνθέτης του είνε ό ασύστος πόνος, στιχογράφος ή λαχτάρα με το καμύ, μαέστρος παντοδύναμος ή χαμένη αλλά παντοτεινή αγάπη. Βλέπεις λοιπόν, Νανά, πως δεν ταιριάζουμε, γι' αυτό μ' άφες και γι' αυτό και πονώ λιγότερο. Το δικό σου τραγούδι είνε στα στόματα όλων των σημερινών ανθρώπων, ενώ το δικό μου όχι σ' όλους κι' όχι στα στόματα στις ροδάλες τις κοπελλίες με χείλια κοραλλένια.

Είνε τους. Γι' αυτό χωρίσαμε, Νανά, γιατί δεν ταιριάζουμε, τώρα το καταλαβαίνω.

Τ. ΛΕΙΒΑΔΙΤΗΣ

—«Ο»—

Ηλιοβασίλελα

Απ' της δουλειάς τον κάματο σχολάζουνε οι έρ- (γάτες) κι' αράδρια διαδίδουνε τον καθημερινό τους δρόμο και πίσω-πίσω ακολουθούν οι κοπελλίες οι άφρατες με τα ασημοδρέπανα στο λγέρο τους ώμο

Κι' ό ήλιος πέρα γέρνοντας δλόχρυσος στη δύση, —που όι άχτίδες του τα σύννεφα έσφουνε πορφύ- (ρένια)—

είνα ύστερνό χαιρετισμό θέλει κι' αυτός ν' αφήση στις ροδάλες τις κοπελλίες με χείλια κοραλλένια.

Κι' έτσι ως καταβείτε άργατες τραγουδώντας σε πατηνέρι εγώ θαρρώ πώς πάτε, ό προκομείς παθ' πίσω σας ακολουθούν οι νείες χοροπηδώντας

Ώ, άγνοί δουλευτές της γής νεοί, νείες και γα (ρασμένοι).

ΜΑΝΩΛΗΣ ΒΛΑΧΟΣ

—«Ο»—

Δέν σβούν

Τα τρελλά μας θράβια

δσα κι' αν περάσουν χρόνια διαβάτριά μην θαρρείς πώς σεούν;

Στου σκληρού του χρόνου το γοργό το διάδα τα τρελλά μας θράβια πάντα δε να ζώη.

Τα τρελλά μας θράβια

δσα κι' αν περάσουν χρόνια διαβάτριά μην θαρρείς πώς σεούν;

Στου σκληρού του χρόνου το γοργό το διάδα τα τρελλά μας θράβια πάντα δε να ζώη.

Τα τρελλά μας θράβια

δσα κι' αν περάσουν χρόνια διαβάτριά μην θαρρείς πώς σεούν;

Στου σκληρού του χρόνου το γοργό το διάδα τα τρελλά μας θράβια πάντα δε να ζώη.

Οι νέοι της παρέας κρυφογέλοσαν εις βάρος της κυρίας που διηγόταν μία παράδοξη ιστορία τηλεπαθείας που της επέτρεψε να ξαναβρῇ κάποιο χαμένο της κόσμημα μὰ ὁ ταγματάχης Χάτιγκτον κούνησε ἐπιδοκιμαστικά τὸ κεφάλι:

«Κί' ὅμως, εἶπε, μοῦ ἔτυχε κάποτε νὰ δῶ μὲ τὰ μάτια μου μιά ἱστορία πού ἔσως σὰς φαῖν ἀπίστευτη, μὰ πού δὲν παύει γι' αὐτό, νὰ εἶνε ἀληθινή».

«Ἦταν στὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου. Βρυσκόμαστε μὲ τὸ σύνταγμα μου στὴ Φλάνδρα καὶ θὰ θυμάστε ἴσως ὅλοι τις αἱματηρὲς μάχες πού ἔγιναν σ' ἐκείνην τὴν περὶοχὴ».

Μαζί μου ὑπηρετοῦσε ὁ λοχαγὸς Μπλέττον, ἓνα γενναῖο παλληκάρι καλὸ καρδὸ, πού οὔτε στὶς δυσκολώτερες στιγμὲς δὲν ἔλειπε ἀπὸ τὰ χεῖλη του τὸ χαμόγελο. Τὸν ἀγαπούσαμε ὅλοι καὶ ἕνα αὐτὸ μὰς φάνηκε παράξενο ὅταν ἕνα πρωῒνὸν τὸν εἶδαμε ἄκεφο καὶ συλλογισμένο.

Ζήτησαμε νὰ μάθουμε τὴν ἀφορμὴ τῆς μελαγχολίας του κί' ἐκεῖνος μὰς εἶπε, προσπαθώντας νὰ ἀστειεύσῃ, πὼς ἦταν ἡ τελευταία μέρα πού περνοῦσε μαζί μας.

—Μετατίθεσαι; τὸν ρωτήσαμε.

—Ναί, διὰ παντός... στὸν ἄλλο κόσμον. Μοῦ τὸ εἶπε ἡ ἀδελφὴ μου.

Τὸν κυττάξαμε ἐκπληκτοί, χωρὶς νὰ καταλάβουμε τί ἐννοοῦσε μ' αὐτὰ τὰ λόγια. Ὁ Μπλέττον ἄναψε ἕνα σιγάρο κί' ἄρχισε νὰ μὰς διηγῆται:

—Ἦμουν αἰδύμος μὲ μιά ἀδελφή, τὴ Ρόζα, κί' εἰμαστε πάντοτε ἀχώριστοι. Ὅταν γίναμε δεκατεσσάρων χρονῶν, ἀρρώστησα ἀπὸ τύφο καὶ δύο μέρες ἀργότερα — ἂν καὶ τὴν εἶχαν στείλῃ σ' ἄλλο σπῖτι — ἀρρώστησε κί' ἡ ἀδελφὴ μου.

νομιζοντας πὼς ἐρχόταν νὰ μοῦ κρατήσῃ συντροφιά. Ὑστερὰ ἔμαθα ἀπὸ τοὺς ἄλλους ὅτι τὴ μέρα ἐκείνη ἡ Ρόζα εἶχε πεθάνει.

Ἀπὸ τότε βλέπω συχνὰ στὸν ὕπνο μου τὴν ἀδελφὴ μου νὰ μοῦ προλέγῃ ὅτι: πρόκειται νὰ συμβῇ. Ὅταν ἦσαν μαθητὴς, θυμοῦμαι ὅτι τακτικά μοῦ ἔλεγε τὰ ἔμαθα τῶν ἐξετάσεων, χωρὶς ποτὲ νὰ ἀθευθῇ. Τώρα ἀκόμη μοῦδε προεῖπει τὴν κήρυξί τοῦ πολέμου, καθὼς καὶ τὴν τελευταία μου μετάθεσι.

Τὴν περασμένην ἑβδομάδα ἀκόμη μοῦ εἰς προεῖπει τὴ διαταγὴ τῆς προελάσεως καὶ σήμερα τὸ θράδυ ἡ Ρόζα ἦρθε νὰ μοῦ πῇ πὼς εἶνε ἡ τελευταία μου ἡμέρα τῆ γῆ.

—Δίδεις προσοχὴ στὰ ὄνειρα; διαμαρτυρήθαμε ὅλοι μὲ μιά φωνή.

—Ὅχι σ' ὅλα. Μὰ ὅ,τι μοῦ εἶπε ὡς τώρα ἡ Ρόζα, ἦταν πάντοτε ἀληθινόν.

Προσπαθήσαμε νὰ τοῦ διαλύσουμε τὴν ἐντύπωσιν αὐτὴ καὶ νὰ τὸν πείσουμε πὼς ἦταν ἀνοησία νὰ προσέχῃ τὰ ὄνειρα.

Μὰ ἐκεῖνος — ὅσο κί' ἂν προσπαθοῦσε νὰ γελάσῃ, νὰ φαῖν ἀμέριμνος — ἦταν φανερό πὼς εἶχε ἐπηρεασθῇ ἀπὸ τὴ νυκτερινὴ αὐτὴ προφητεία.

Ἡ προσπάθεισίς του αὐτὴ ἄρχισε νὰ ἐπιρρεάσῃ καὶ ἐμὰς καὶ εἴχαμε συμφωνήσει μεταξὺ μας νὰ μὴν τὸν ἀφήσουμε οὔτε νὰ ἐκτεθῇ, οὔτε νὰ ἐκτελέσῃ καμμιά ὑπηρεσία.

Τὸ πρωῒνὸν πέρασε ἡρεμα. Σ' ὅλο τὸν τομέα μὰς ἐπικρατοῦσε ἀπόλυτὴ ἡσυχία. Τὸ ἀπόγευμα ἤμασθε ὅλοι μαζεμένοι σ', ἕνα μεγάλο στερεὸ ἀμπρί καὶ μὴ ἔχοντας νὰ κάμουμε τίποτε καλύτερο, παίζαμε χαρτιά.

Ἐνας μακρινὸς βόμβος ἀεροπλάνου ἀκούσθηκε καὶ μὴ ἐξοντάσας ἀκόμη ἂν ἦταν δικὸς μας ἢ ξένου, προχώρησα πρὸς τὴν εἴσοδον τοῦ ἀμπρί γιὰ νὰ τὸ ἐξακριβώσω. Λίγο πρὶς πῶς μου βρισκόταν ὁ Μπλέττον. Μὰ πῶς εἶχε σταματήσει νὰ κινῆται. Ἐκεῖνος ἦταν ἀκίνητος, ὡς ἂν ἦταν νεκρός.

πορικά μας ἄρχισαν νὰ βάλλουν.

—Πάμε μέσα, τοῦ εἶπα.

Μὰ ὁ Μπλέττον, μπρούμυτα, μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένο στὰ χέρια, φαινόταν νὰ θλέπῃ ἔξω, πέρα μακριά.

—Πάμε! τοῦ ξαναεἶπα καὶ τὸν ἔσπρωξα ἀπὸ τὸν ὄμο. Ἐκεῖνος ὅμως ἔμεινε ἀδρανὴς καὶ μὲ τὸ σπρώξιμό τὸ κεφάλι γλύστρησε ἀπὸ τὰ χέρια καὶ κτύπησε θάρυ στὸ πάτωμα.

Καὶ τότε παρατήρησα ἐκπληκτος ὅτι ὁ Μπλέττον — πού δὲν εἶχε ξεπροβάλλει κἀν ἀπὸ τ' ἀμπρί καὶ πού θρισκόταν μάλιστα πρὶς πῶς ἀπὸ μένα — ἦταν... νεκρός.

Καὶ τότε παρατήρησα ἐκπληκτος ὅτι ὁ Μπλέττον — πού δὲν εἶχε ξεπροβάλλει κἀν ἀπὸ τ' ἀμπρί καὶ πού θρισκόταν μάλιστα πρὶς πῶς ἀπὸ μένα — ἦταν... νεκρός.

Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε ἴσως μοναδικόν, μὰ εἶνε ἀρκετὰ σπάνιον στὰ χρονικά τοῦ πολέμου.

Κί' ἔτσι ἡ τηλεπαθεία του εἶχε ἐπαλῇ θεύσει ἀνέλπιστα καὶ ἀπροσδόκητα.

ΡΟΜΠΕΡΤ ΝΤΟΥΛΥ

Γιὰ νὰ μαθαίνετε

ΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΗΧΟΥΣ ΤΟΥ ΤΑΜ-ΤΑΜ

Γύρω τριγύρω ἀπλώνεται πυκνὰ τὸ σκοτάδι καὶ μόνον πού ξεχωρίζουν εἶνε οἱ βαρεῖες σκιὲς τῶν δέντρων σάν γιγαντώσους ἡρώες μέσα στὸ διάπλατο πέπλο τῆς νύχτας.

Ὅλα τριγύρω σιωποῦνε καὶ τίποτα δὲν προχωρεῖ οὔτε θαδίζει μέσα στὴ σιγῇ.

Κάτω ἀπὸ τὸ Φατόν, τὸ ἱερὸ θουνὸ τῆς φωτιάς ἐξάφνου ξεχωρίζει μιά μικρὴ λάμψη, λίγο φῶς.

Εἶνε τὸ φεγγάρι πού ξεπροβάλλει σιγὰ-σιγὰ πάνω ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ ἡφαιστείου.

Μεγαλόπρεπε, φωτεινὸ προχωρεῖ στὸν οὐρανὸν κί' ἀρχίζει νὰ χρυσίζει τις ἀπάνω κορφές τῶν δέντρων.

Ἐνας ψίθυρος, μιά ἀνάσα πῆραν ὅλα ξαφνικά.

Ἀνάπνεε ἡ φάσις πού γλύτωνε ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ σκοταδιοῦ.

Πατήματα, ποδοβολητά, καὶ ξαφνικά μέσα στὴν ἀπόλυτη σιωπὴ ἀκούσθηκε ὁ πρῶτος ἡχος τοῦ Ταμ-τάμ.

Ἐνα οὐρλιαχτό, μιά κραυγὴ χαρᾶς ἀκούσθηκε πέρα ὡς πέρα, μακριὰ πέρα ἀπὸ τοὺς λόγγους.

Κοπάδια οἱ μαῦροι μέσα ἀπὸ τις καλύβες ξεχυθῆκαν, μέσα ἀπὸ τὰ πυκνὰ τὰ δέντρα καὶ τρέχανε γύρω τριγύρω ἀπὸ τὸ ταμ-τάμ.

Ἡ φύσις γιόρταζε τὸ φῶς, γιόρταζε τὸ ὀρθόγιομο φεγγάρι.

Ἐνα, ἄ...χα-χα... ἀκουγότανε καὶ πηδηχτὰ στριφογυρίζανε οἱ Βίζοι, γύρω ἀπὸ τὸ καλεσθὲ τῆς χαρᾶς.

«Ποῖος θὰ μπορέσῃ τὴ χαρὰ μας νὰ τὴν πῇ».

»Σάν ξεπροβάλλει τὸ φεγγάρι μέσ τὴ νύχτα.

Ἐνας χορὸς γρήγορος, θιαστικός, πού ἔπαρνε σιγὰ-σιγὰ καὶ γινότανε ὅσο πῆγαινε πρὶς ἀπάλος, πρὶς νωθὸς ἀπὸ τὴν κούρασι καὶ τὸ λαχνάρισμα.

Τὰ πέπλα τῶν κόριτσιδων ἀνεμίζουν στὸ στριφογύρισμα.

Καὶ τὰ ἀδρά ἀντρίκια κορμιά λυγοῦν πάνω ἀπὸ τις κοπέλλες.

«Ποῖος θὰ μπορέσῃ τὴ χαρὰ μας νὰ τὴν πῇ».

»Ἡ νύχτα εἶνε ὅλη δική μας», ξεφωνίζον τὰ παλληκάρια καὶ οἱ νεῖες θγάλουν οὐρλιαχτὸ χαρᾶς.

Καὶ μέχρι τὴν αὐγὴ ὡς πού νὰ ἐβῇ τὸ πρωῒ, καὶ ρύγει πάλι τὸ φεγγάρι τότε μονάχα τὸ ταμ-τάμ θὰ σταματήσῃ νὰ ξεγυμνωθοῦν οἱ κάμποι.

Ο ΙΑΤΡΟΣ

Ἐνα γιγάντιο ἀνάγνωσμα πάθους, αἵματος καὶ φρίκης

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Λέγοντας αὐτὰ ὁ Γιάννης ἔκανε μιά κίνηση, σὰ νὰ τραβοῦσε τὸ ἀνύπαρχτο μαχαίρι του γιὰ νὰ χτυπήσῃ τοὺς ἐχθροὺς του:

—Ἐλάτε τώρα, ἄτιμοι, φώναξε. Μπορὼ νὰ σὰς σκοτώσω ὅλους... Μοῦ δέσατε τὰ πόδια, ἔ;... Ξεχάσατε ὅμως καὶ τὰ χέρια, ὀχεντρες...

Ἐπρεπε νὰ τὸ εἰπῇ καὶ δεύτερη φορὰ τὸ τελευταῖο αὐτὸ γιὰ νὰ καταλάβῃ ὁ Φλανκάρ ὅτι ὁ τρελλὸς σταμάτησε πιστεύοντας ἀπὸ αὐθυποβολὴ ὅτι τοῦ εἶχαν δέσει τὰ πόδια.

Μιά φορὰ, σκέφθηκε ὁ Φλανκάρ, ὅπως καὶ νὰ ἔχη τὸ πρᾶγμα, εἶνε εὐχάριστο ὅτι χάρις στὰ φαντάσματα τοῦ τρελλοῦ αὐτοῦ μπόρεσα νὰ ξεκουρασθῶ λίγο. Τί σημαίνουν ὅμως τὰ λόγια του αὐτά; Γιὰ τοὺς ἐχθροὺς του νὰ μιλά ἄρα γει;

Ὁ ἀστυνόμος ἀναγκάσθηκε νὰ διακόψῃ ἐδῶ τις σκέψεις του, γιὰτὶ ὁ Μῶρ... λυθεῖς κατὰ τὸν τρόπο πού εἶχε δεθῇ, προχώρησε καὶ μὴκερ στὸ δάσος. Ὁ Φλανκάρ τὸν ἄφησε νὰ προχωρήσῃ λίγο καὶ ἄρχισε πάλι νὰ τὸν παρακολουθεῖ ἀπὸ ἀπὸστασι πενήντα μέτρων. Ἐξάφνα ἐκεῖ πού ἐπήγαινε ἡσυχὰ καὶ καλὰ, ὁ Γιάννης τὸ ἔβαλε στὰ πόδια.

—Ἀμ' δὲν θὰ μοῦ ξεφύγῃς, μούγγρισε καὶ τὸν ἀκολουθῆσε τρέχοντας ἀνάμεσα στοὺς θάμνους. Δὲν πέρασε πολὺ καὶ νῆξ ἐκπληξῆς παρουσιάσθηκε γιὰ τὸν ἀστυνομικόν. Ὁ Μῶρ ἐκεῖ πού ἔτρεχε, γύρισε ἀπτόμα καὶ μὲ κινήσεις πιθόχου σκαρφάλωσε στὴν κορυφὴ ἐνὸς μεγάλου δένδρου.

Ἄλλο πάλι αὐτό! ἐμονολόγησε ὁ δυστυχὴς Φλανκάρ, ὁ ὁποῖος εἶχε κουρασθῇ ἐξαιρετικά καὶ πεινοῦσε συγχρόνως τρομερά. Μήπως ὁ τρελλὸς αὐτὸς μὲ ἀντελήφθῃ ἡ διασκεδάσει μὲ τὸ νὰ ἀνεβαίνει στὰ δένδρα; Ἐχε γοῦστο νὰ θέλῃ νὰ περάσῃ τὴ νύχτα του ἐκεῖ ἑπάνω...

Εὐτυχῶς ὁ Θεὸς λυπήθηκε τὸν Φλανκάρ καὶ ὁ Μῶρ δὲν ἄργησε νὰ κατεβῇ ἀπὸ τὸ δένδρο καὶ νὰ κατευθυνθῇ κανονικὰ πρὸς τὸ Φουσερόλ. Σὲ ὅλη τὴν διαδρομὴ ἀπὸ τὴ Ραμπουγιέ μέχρι τὸ Φουσερόλ, ὁ Μῶρ δὲν ἐγύρισε οὔτε μιά φορὰ τὸ κεφάλι του πρὸς τὰ πίσω καὶ ἐπομένως ὁ Φλανκάρ ἦταν ἀπολύτως σίγουρος πὼς ὁ τρελλὸς δὲν τὸν εἶδε.

Λίγα μέτρα πρὶν ἀπὸ τὸ ὑποστατικὸ ὁ Φλανκάρ σταμάτησε. Ὁ Γιάννης Μῶρ ἐμπήκε μέσα καὶ προχώρησε πρὸς τὸ σπῖτι του. Τὴν ὥρα ἐκείνη στὸ ὑποστατικὸ θρισκόνταν μιά χωρική πού τὴν ἔλεγαν Λουίζέττα καὶ δυὸ ἐργάτες.

Κυττάζετε, εἶπε ἔξαφνα φοβισμένα ἡ Λουίζέττα δειχνοντας τὸν Μῶρ πού ἐρχόταν ἀπὸ μακριά. Ἐρχεται τὸ ἀφεντικό μας!

Ἡ ἀναγγελία ἔκανε τοὺς δυὸ ἐργάτες νὰ γυρίσουν ἐντρομὸι τὰ κεφάλια τους πρὸς τὰ ἐκεῖ. Φαίνονταν καὶ οἱ τρεῖς ἐξαιρετικὰ ταραγμένοι καὶ ἡ ταραχὴ τους αὐτὴ δὲν ἦταν δυσεξηγήτη, γιὰτὶ εἶχαν καταθέσει καὶ οἱ δυὸ ἐναντίον τοῦ Γιάννη Μῶρ καὶ εἶχαν συντελέσει πολὺ στὴν προφυλάκισίς του.

Καὶ τώρα, ἀντὶο δουλειὰ καὶ ψωμί, εἶπε θυμωμένα ὁ ἕνας ἐργάτης. Ὁ Μῶρ θὰ μὰς δώξῃ καὶ θὰ ψοφήσωμε τῆς πείνας. Κί' αὐτὸ χάρις στὴ φλυαρία σου,

ΡΟΣΚΩΦ

Ὑπὸ Ἰουλίου Μαρῦ

κολουθοῦν συνεχῶς τὸν ἐπιστάτη, χωρὶς βέβαια, νὰ προκαλέσουν καμμιά ἐντύπωσιν, ἀφοῦ ἡ δουλειὰ τους ἦταν ἐκεῖ μέσα. Μόνον πού δὲν θάπρεπε νὰ τοὺς τὸ ζητήσῃ ὁ ἴδιος. Δὲν τοὺς ἤξερε καθόλου καὶ ἴσως νὰ τοὺς δημιουργοῦσε καμμιά ὑπόνοια. Σκέφθηκε ὅμως ἀμέσως τὸν Καραντέκ.

—Αὐτὸς πρέπει νὰ τοὺς μιλήσῃ, σκέφθηκε ὁ ἀστυνόμος καὶ προχώρησε πρὸς τὸ χωριό.

Σὲ λίγο ὁ Καραντέκ, εἰδοποιηθεὶς ἀπὸ τὸν Φλανκάρ, πλησίαζε τοὺς δυὸ ἐργάτες.

—Γεῖά σας, παιδιά, τοὺς φώναξε ἀδιάφορα.

—Καλησπέρα, κ. Καραντέκ.

—Μὰ δὲν δουλεύετε σήμερα; Κυριακὴ δὲν εἶνε. Μπα, κί' ἔχουμε καμμιά γιορτὴ πού τὴν ἔχω ξεχάσει;

—Ὅχι. Δὲν δουλεύουμε, γιὰτὶ τὸ ὑποστατικὸ μετὰ τὸ δυστύχημα ἔχει γίνεῖ ἀνω-κάτω. Τώρα ὅμως πού γύρισε ὁ ἐπιστάτης...

—Γύρισε ὁ ἐπιστάτης; ρώτησε ὁ Καραντέκ, προσποιοῦμενος πὼς δὲν ἤξερε τίποτε.

—Βέβαια. Μόλις πρὸ μῆς ὥρας.

—Ἐτσι, ἔ; Μὲ τὸ γυρίσμά του μοῦ φαίνεται δὲν εἶνε καὶ τόσο καλὸ γιὰ σὰς. Ἡ ὄχι;

—Ἐτσι εἶνε δυστυχῶς. Ὁ ἐπιστάτης σίγουρα θὰ μὰς δώξῃ ὕστερα ἀπὸ ὅσα εἶπαμε στὴν ἀνάκρισι γι' αὐτόν.

—Ὅστε ἀντιμετωπίζετε ζήτημα ἀναδουλειᾶς; ρώτησε πάλι ὁ Καραντέκ.

—Βέβαια, εἶπε ὁ Λεναάρ. Καὶ κοντὰ σ' αὐτὸ θὰ ἔχουμε καὶ τὴν περιφρόνησι τοῦ κόσμου πού θὰ μὰς πάρῃ γιὰ ψευδές, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀπόλυσι τοῦ Γιάννη Μῶρ. Καὶ ὅμως, ἐδῶ πού τὰ λέμε, μπορὼ καὶ αὐτὴ τὴ στιγμή νὰ ὀρκισθῶ πὼς ὅσα εἶπαμε στὴν ἀνάκρισι ἦσαν ἀληθινὰ. Πῶς νὰ τὸν ἀπόλυσαν ἄραγε;

—Ποῖος ἔξερε, εἶπε ὁ Καραντέκ. Μιά φορὰ ἐκεῖνο πού σὰς ἐνδιαφέρει αὐτὴ τὴ στιγμή εἶνε τὸ ζήτημα τῆς δουλειᾶς. Λοιπόν, ἐγὼ θὰ σὰς δώσω μιά καλὴ δουλειά;

—Ἀλήθεια, κ. Καραντέκ; ρώτησαν καὶ οἱ δυὸ ἐργάτες συγχρόνως. Μὰ ἔτσι γίνεστε σωτήρας μας!...

—Ὅχι δά. Δὲν εἶνε σωτήρας ἐκεῖνος πού δίνει δουλειὰ. Λοιπόν, θὰ δουλέψετε γιὰ λογαριασμὸ μου.

—Θὰ φτιάσετε κανένα σπῖτι;

—Ὅχι. Θὰ δουλέψετε πάλι στὸ ὑποστατικόν, ἀλλὰ γιὰ λογαριασμὸ μου, καθὼς σὰς εἶπα. Ἡ δουλειὰ σας θὰ εἶνε ἀπλὴ ἀλλὰ καὶ μυστικὴ συγχρόνως. Μὲ δυὸ λόγια νὰ τὴ θὰ κάνετε: Θὰ μείνετε στὸ ὑποστατικόν καὶ θὰ γυρέψετε συγγνώμην ἀπὸ τὸν Γιάννη Μῶρ. Εἶνε κατὰ βάθος πολὺ ἀγαθὸς ἄνθρωπος καὶ πιστεύω πὼς θὰ σὰς κρατήσῃ ἀπὸ τὸν παρακαλέσετε πολὺ. Κί' ὅταν γίνῃ αὐτό, θὰ ἀναλάβετε νὰ τὸν παρακολουθεῖτε μέρα καὶ νύχτα καὶ νὰ μοῦ λέτε ταχτικά τί κάνει. Δὲν πρέπει νὰ σὰς ξεφύγῃ καμμιά κίνησιν του, καμμιά πράξις του. Κατὰ λάθος;

—Μάλιστα.

—Καὶ τώρα στὸ... ψητό. Πόσα παίρνατε ἐδῶ τὴν ἡμέρα;

—Δυόμισι φράγκα, τὸ φαί μας καὶ τὸ ρακί.

—Πολὺ καλὰ. Ἐγὼ θὰ σὰς δίνω ἀπὸ

Λεναάρ καὶ στὴν κουταμάρα τῆς Λουίζέττας.

—Ὅχι δά, διεμαρτυρήθῃ ὁ Λεναάρ. Μοῦ φαίνεται πὼς ἐσὺ φταῖς περισσότερο. Ἐσὺ δὲν μὰς εἶπες νὰ ποῦμε, ὅτι εἶπαμε;

—Ἐμένα μοῦ φαίνεται πὼς οἱ δυὸ σας φταῖτε περισσότερο, εἶπε ζωηρὰ ὁ Λεναάρ. Ἀνοίξατε σάν κουτάβια τὸ στόμα σας καὶ εἶπατε ἕνα σωρὸ ἀηδίες...

—Εἶσαι κακοῦλης, ὅταν ἰσχυρίζεσαι τέτοια πράγματα, φώναξε ὁ ἄλλος ἐργάτης.

—Κακοῦλης; Αὐτὸ πάει πολὺ, μοῦ φαίνεται, μούγγρισε ὁ Λεναάρ. Πῆρες φόρα, σύντροφε...

—Ἐκεῖνο πού σοῦ λέω, ἐπέμεινε ὁ ἄλλος. Καὶ εἶσαι πολὺ δειλός, θέλοντας νὰ μὰς φορτώσῃς εὐθύνες γιὰ τις ὁποῖες εἶσαι ἀπόλυτα ὑπεύθυνος...

Μὲ τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια, ὁ ἐκνευρισμὸς τοῦ Λεναάρ ἔφτασε στὸ ἀπρόχωρητο καὶ δὲν ἄργησε νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τοῦ συντρόφου του. Ἡ συμπλοκὴ ἦταν ἀρκετὰ γερή, ὥστε νὰ κἀν τὴν Λουίζέττα... νὰ τραπῇ σὲ φυγὴ ἀπὸ τὸ φόβος της.

Ὁ Γιάννης Μῶρ, περπατώντας σάν αὐτόματο, ἔφτασε κοντὰ στοὺς ἐργάτες, οἱ ὁποῖοι ἀναγκάσθηκαν νὰ σταματήσουν τὸν καυγὰ τους. Ὅσο ὁ ἐπιστάτης φαίνονταν πὼς δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ τίποτα. Χωρὶς νὰ ρίξῃ οὔτε μιά ματιά στοὺς δυὸ ὑφισταμένους του, τράβηξε γραμμὴ γιὰ τὴν κατοικία του καὶ σωριάστηκε ἑπάνω στὸ κρεβάτι του. Σὲ λίγο κοιμήταν βαρεῖα σάν νεκρός...

Οἱ δυὸ ἐργάτες, ἀφοῦ περίμεναν λίγο μὴπως ἐγγὺ ἀπὸ τὸ σπῖτι τοῦ ἐπιστάτης, βλέποντας ὅτι δὲν ἐγίνονταν αὐτό, πῆραν τὴν ἀπόφασιν νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν. Στὸ ἐυγενικὸ αὐτὸ διάθεμα δὲν τοὺς ἔσπρωξε, βέβαια, ἡ καλωσύνη, ἀλλὰ ἡ διάθεσις νὰ ἐξυμνητήσουν κάπως τὸν ἐπιστάτη, ἐλπίζοντας ἔτσι νὰ κατορθώσουν νὰ τὸν καταφέρουν νὰ τοὺς κρατήσῃ στὴ δουλειὰ.

Μήπως λοιπόν, στὸ σπῖτι καὶ ὄρθαν ἐξοπλωμένο τὸν Γιάννη Μῶρ. Καμμιά ἐπικλινὴ καὶ κανένα σκούνημα δὲν στάθηκε δυνατὸ νὰ τὸν ἐξηγήσῃ. Φαίνονταν ἐντελῶς ἀναίσθητος. Ὁ Λεναάρ ἔπιασε τὸ μέτωπο τοῦ ἐπιστάτης.

—Αὐτὸ καίει σάν κοκκινισμένη πυροστιά εἶπε στὸν σύντροφό του. Τὸν ἔπιασε πάλι γιὰ καλὰ ὁ πυρετός.

—Ἦταν τύχηρὸς μας, φαίνεται, αὐτὸ γιὰ νὰ μὴ μὰς δώξῃ σήμερα.

—Δὲν θαυμάσαι! Θὰ μὰς δώξῃ αὔριο ἢ μεθαύριο πού θὰ ἐξηγήσῃ. Μὲ ἕνα ἢ δυὸ μεροκάματα δὲν πρόκειται νὰ κερδίσουμε τίποτα...

—Δὲν ἔχεις ἀδικο, εἶπε σκεπτικὰ ὁ ἄλλος. Πάμε τώρα...

Καὶ προχώρησαν πρὸς τὸ δάσος. Ὁ Φλανκάρ, πού εἶχε παρακολουθεῖ ἀπὸ μακριὰ τὴν σκηνὴ τοῦ τσακωμοῦ τους καθὼς καὶ τὴν εἰσοδὸν τους στὸ σπῖτι τοῦ Μῶρ, σκέφθηκε πὼς θὰ μπορούσε νὰ χρησιμοποιοῦν τοὺς δυὸ αὐτοὺς ἐργάτες γιὰ τὴ δουλειὰ του.

Αὐτοὶ οἱ δυὸ θὰ μπορούσαν νὰ παρα-

δέκα φράγκα την ημέρα. Είστε ευχαριστημένοι;

—Και με τὸ παραπάνω, κ. Καραντέκ. "Αν όμως αντίθετα ἀπὸ ὅσα μᾶς εἶπατε δὲν θελήσῃ νὰ μᾶς δεχθῇ ὁ Γιάννης Μῶρ στὸ ὑποστατικό, τότε τί θὰ κάνουμε;

—Θὰ τὸν παρακολουθῆτε καὶ πάλι. Μόνον τὸ πράγμα θὰ εἶνε λίγο πιὸ δύσκολο, γιατί πρέπει νὰ μὴ σᾶς καταλάβῃ κανείς. Κάθε μεσημέρι θὰ ἔρχεται ἕνας ἀπὸ σᾶς στὸν κῆπο νὰ μὲ βλέπῃ καὶ νὰ παίρνῃ διαταγές μου. Καὶ τώρα πάρτε τὸ σημερινὸ σας εικοσόφραγκο καὶ προσοχὴ στὴ δουλειά σας.

Καὶ ὁ Καραντέκ ἀπομακρύνθηκε, ἀφήνοντας τοὺς δυὸ ἐργάτες ἐνθουσιασμένους ἀπὸ τὴν τύχη ποὺ ἔβρισκαν. Πιάστηκαν ἀγκαλιὰ καὶ κατέδωκαν στὸ σπίτι τοῦ Γιάννη Μῶρ. Ὁ ἐπιστάτης κοιμῶταν ἀκόμη. Ὁ Λεναὶρ τὸν κούνησε ἀρκετὲς φορές, χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ τὸν ξυπνήσῃ. "Εξάφνα, ἐκεῖ ποὺ οἱ δυὸ ἐργάτες εἶχαν καθίσει σὲ μιὰ γωνιά τοῦ δωματίου καὶ μιλοῦσαν σιγά-σιγά, ὁ Γιάννης Μῶρ ξύπνησε ἀπὸτομα, ἀνακάθησε ἀγριεμμένος στὸ κρεβάτι του καὶ κυττάζοντας μὲ τρομερὸ θλέμμα τοὺς δυὸ ἐργάτες του, φώναξε:

—Νὰ τοὺς πάλι! "Α! τοὺς ἀχρεῖους, τοὺς ἀτιμούς!...

—Μαζί μας τάχει, ψιθύρισε ἔντρομος ὁ Λεναὶρ. Θὰ μᾶς διώξῃ...

Ὁ Μῶρ ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια, ξαναπέσε πάλι ἀπὸτομα στὸ λήθαργό του. "Ήταν φανερό πὼς τὰ λόγια ἐκείνα δὲν ἀποτεινόνταν στοὺς ἐργάτες ἀλλὰ στοὺς ἀοράτους ἐχθρούς του. Ὅπως οἱ ποῦ ἀπὸ τὸν ἐπιστάτην κατελήφθη ξανά ἀπὸ τὸν ἀπαίσιο πυρετό του. Οἱ δυὸ ἐργάτες βγήκαν καὶ κάθησαν στὸ πεζοῦλι τοῦ σπιτιοῦ, φυλάγοντας σὰν Κέρβεροι τὸν ἀρρωστο ἀφέντη τους...

III

Καὶ τὴν ἐπομένη ἡμέρα, ὁ πυρετός δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ἀρρωστημένο κορμὶ τοῦ δυστυχισμένου Μῶρ. Οἱ φύλακες χωρικοί, καθισμένοι στὴν πόρτα, συζητοῦσαν, ὅταν παρουσιάσθηκε ἔμπρός τους ὁ ἱατρός Ροσκῶφ.

—Περιποιεῖσθε τὸν ἐπιστάτη; ρώτησε τοὺς δυὸ ἐργάτες. Εἶνε λοιπὸν ἀλήθεια πὼς βγήκε χθὲς ἀπὸ τὴν φυλακὴ μὲ τὸν τρομερὸ πυρετό του;

—Αλήθεια, μάλιστα.

—Καλὰ. Καὶ τώρα ἀπομακρυνθῆτε γιὰ νὰ τὸν ξετάσω.

—Στε, διαταγές σας, εἶπαν οἱ δυὸ ἐργάτες ὑποκλινόμενοι καὶ ἀπεμακρύνθησαν. Ὁ Ροσκῶφ ἐμπήκε στὸ σπίτι τοῦ ἐπιστάτου καὶ πλησίασε στὸ κρεβάτι του.

—Λοιπὸν, καλὲ μου Γιάννη, τοῦ εἶπε, εἶσαι καλύτερα τώρα;

Ὁ Μῶρ δὲν ἐκινήθη. Ὁ Ροσκῶφ ἔσκυψε, ἔπιασε τὸ χέρι τοῦ ασθενοῦς καὶ ἐξήτασε τὸν σφυγμὸ του.

—Τὸν ἔπιασε πάλι γιὰ καλὰ, μουρμούρισε ὁ Ροσκῶφ. Καὶ τώρα φτάνει νὰ μὴ κἀνῃ κανένα καινούργιο ἐγχείρημα. Ποιὸς ἔρει ἄραγε ποὺ μπορεῖ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ τὸ ἀρρωστημένο μυαλό του; Μήπως...

Ὁ Ροσκῶφ σταμάτησε ἀπὸτομα τοὺς διαλογισμούς του. Ὁ Γιάννης Μῶρ, εἶχε σηκωθῇ ἀπὸτομα καὶ ἐστήριξε τὸ φοβερὸ θλέμμα τὸν διεσταλμένων καὶ κόκκινων ματιῶν του ἐπάνω στὸν ἐπιστάτην του.

—Σεῖς... Σεῖς... Χά, χά, χά..., ἔκανε ὁ Γιάννης Μῶρ, καγχάζοντας φρικῶδως.

—Μὲ ἀναγνωρίζεις, εἶπε ὁ Ροσκῶφ.

—Κυττάξτε, κυττάξτε, φώναξε ὁ ἐπιστάτης. Πάλι μὲ κυνηγοῦν... Θέλουν νὰ μὲ σκοτώσουν μὲ τὸν ἤλεκτρισμό... Πρὸ ὀλίγου ἤθελαν νὰ μὲ πνίξουν... Οἱ σατανάδες αὐτοὶ μοῦ ἔδεσαν καὶ τὰ πόδια... "Εδῶ, νά, ἐδῶ...

Ὁ Γιάννης ἔδειχνε τώρα τὸ φανταστικὸ μέρος ὅπου τὸν ἔδεσαν οἱ ἀόρατοι διώκται του. Ὄστερα σηκώθηκε, ἔκανε τρικλίζοντας μερικά βήματα καὶ ἔπεσε σὲ

ἕνα κάθισμα ἀποκαμῶμένος. "Ερριξε πάλι ἕνα ἐρευνητικὸ θλέμμα ἐπάνω στὸν ἱατρὸ καὶ ἔσκυψε τὸ κεφάλι του. Μιά σκέψις πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό τοῦ Ροσκῶφ, καθὼς ἐκτύταξε τὸν ἐπιστάτη στὴν στάσι ἐκείνη ποὺ τὸν ἔδειχνε σὰν νὰ σκεπτεται:

—Μήπως μπορεῖ νὰ θυμηθῇ τὰ ἐγκλήματα τὰ ἑκκα;

ἤλεκτριζόμενος ἀπὸ τὴν σκέψι αὐτή, πλησίασε πάλι τὸν ἀρρωστο ἐπιστάτη καὶ τοῦ εἶπε στὸ αὐτί:

—Καὶ όμως, Γιάννη Μῶρ, δὲν ἔχεις δικη νὰ λὲς πὼς σὲ κυνηγοῦν. Οἱ ἐχθροὶ σου πέθαναν. Δὲν ὑπάρχει πειὰ ζωντανὸς κανεὶς ἐχθρός σου...

Τὴ φορὰ αὐτὴ ὁ ἐπιστάτης ἐφάνηκε πὼς ἐκατάλαβε. Τὸ πρόσωπό του συσπάσθηκε ἀπὸ ἕνα κατάδηλο αἰσθημα πρωτοφανοῦς μίσους.

—Δὲν πέθαναν ὅλοι, ἀπάντησε στὸν Ροσκῶφ. "Ελεψε ἕνας γέρος καὶ ἕνας νέος καὶ ἔτσι λιγότεψαν κατὰ δύο... "Υπάρχουν κι' ἄλλοι όμως... "Υπάρχουν...

Ποιοὶ εἶνε αὐτοί;

—Νὰ τοὺς! Αὐτὴ τὴ στιγμή μπαίνουν πάλι ἀπὸ τὸ παράθυρο... Δὲν ἐννοοῦν νὰ μ' ἀφήσουν... Θὰ μὲ σκοτώσουν...

Ὁ ἱατρός προσπάθησε νὰ τὸν καθησυχάσῃ.

—Γελιέσαι, Γιάννη Μῶρ, τοῦ εἶπε. Δὲν ὑπάρχει κανένας ἐχθρός σου πιά. Τώρα μπορεῖς νὰ κοιμηθῇς ἥσυχα.

—Γελιέμαι; ἔκανε ὁ Μῶρ. "Οχι, δά!... Τοὺς θλέπω καλὰ ἐγώ... Εἶνε στὸ παράθυρο... Νὰ τοὺς, ἐκεῖ...

Ὁ ἐπιστάτης σηκώθηκε, πήγε στὸ παράθυρο καὶ στήριξε τὸ φλογισμένο του μέτωπο ἐπάνω στὰ τζάμια. "Εμεινε ἀκίνητος στὴ στάσι αὐτὴ πέντε ὀλόκληρα λεπτά καὶ ἔπειτα ὀπισθοχώρησε ἔντρομος πρὸς τὸ θάθος τοῦ δωματίου, ἐκάθησε ἐπάνω στὸ κρεβάτι του.

—Νά, εἶπε, δείχνοντας πρὸς τὸ μέρος τοῦ παραθύρου. Νά, ἐκεῖνος ποὺ μοῦ δίνει πάντα τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια... Αὐτὸς ὁ ἴδιος μὲ ἐμποδίζει καὶ νὰ κοιμηθῶ, ἐνῶ οἱ ἄλλοι μὲ βασανίζουν... "Εκεῖ κάτω κυττάξτε... "Εκεῖ κάτω...

Ὁ Γιάννης Μῶρ διευθύνθηκε πάλι πρὸς τὸ παράθυρο, ἔχοντας τὰ χέρια τοῦ μπροστὰ σὰν νὰ ἦταν ἔτοιμος νὰ στραγγαλίσῃ κανένα. Ἡ σπασμωδικὴ μορφή του ἐνέπνεε φρίκην. Τὰ δόντια του ἔτριζαν. Ὁ Ροσκῶφ τὸν πλησίασε καὶ κύτταξε πρὸς τὸ μέρος ποὺ κατευθύνετο τὸ θλέμμα τοῦ φρενοβλαβοῦς.

Μιά ἀνατριχίλα σ' ὀλόκληρο τὸ σῶμα τοῦ Ροσκῶφ, διεδέχθη τὴν παρατήρησι αὐτή. Ὁ ἱατρός εἶδε πὼς ὁ Μῶρ ἀπειλῶντας ἔτσι, ἐκτύταξε πρὸς τὸν πύργο. "Εκεῖ μέσα θὰ ἔπρεπε νὰ εἶνε ὁ ἐχθρός του. Μὰ ποῖος νὰ ἦταν;

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Μῶρ, ἔγινε ἀκόμη ἀγριώτερος. "Εδειχνε σὰν ἀγρίμι πεινασμένο ποὺ ἔθλεπε κοντὰ του, πολὺ κοντὰ του τὴ λεία του.

—"Εσὺ εἶσαι! φώναξε, θλέποντας σὲ ἕνα ὀρισμένο σημεῖο. "Εσὺ μὲ τυραννεῖς πιὸ πολὺ ἀπὸ τοὺς ἄλλους... Θὰ σὲ σκοτώσω όμως... Δὲν θὰ μοῦ γλυτώσης...

Ὁ Ροσκῶφ στάθηκε ἀκριβῶς πίσω ἀπὸ τὸν ἐπιστάτη γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ παρακολουθῇ πάλι τὸ θλέμμα τοῦ τρελλοῦ. Καὶ παρὰ λίγο θὰ ἐσωριαζόταν χάμω. Εἶχε ἰδῇ τώρα ποῖον ἀπειλοῦσε ὁ Μῶρ! Εἶχε ἰδῇ ἐκεῖ στὸν κῆπο ποῖον ἀπειλοῦσε, μὲ φρικτὸ ἀσφαλῶς θάνατο ὁ ἀπαίσιος τρελλός. Τὸ νέο θῦμα του ἦταν ἡ Λευκὴ! Τὸ παιδί τοῦ Ροσκῶφ, ποὺ γιὰ χάρι του αὐτὸς εἶχε κάνει τόσα φρικτὰ ἐγκλήματα! Αὐτὸ τὸ πλάσμα κυττοῦσε τώρα ἀφρίζοντας ὁ Μῶρ! Κρύος ἰδρὼς εἶχε περιλούσει τὸ σῶμα τοῦ Ροσκῶφ.

—Αὐτὴ; εἶπε τρέμοντας στὸν Μῶρ. Αὐτὴ εἶνε τὸ ἀγιώτερο πλάσμα. "Ακούς; Δὲν μπορεῖ νὰ σὲ θλάψῃ αὐτή...

—Εἶνε κακία, ἐπέμεινε ὁ τρελλός. Τί γις σωστή... "Γαῖνα... Δὲν θὰ μοῦ γλυτώσης όμως... Θὰ τὴν πνίξω...

Ὁ τρόμος τοῦ Ροσκῶφ εἶχε φθάσει στὸ κατακόρυφο. Προσπαθοῦσε τώρα νὰ ἀπομακρύνῃ τὸν ἀπαίσιο ἐκεῖνον τρελλὸ ἀπὸ τὸ παράθυρο. "Αδίκαι, όμως. Ὁ Μῶρ κα-

τῶρθῶνε νὰ τοῦ ξεφεύγῃ καὶ νὰ τρέξῃ πάλι στὸ παράθυρο γιὰ νὰ προσηλωθῇ τὸ φρικαλὲο θλέμμα του ἐπάνω στὸ μελλοντικό του θῦμα.

—Τώρα τί πρέπει νὰ κάμω; σκεπτόταν ὁ Ροσκῶφ. Πῶς θὰ πείσω αὐτὸν τὸν τρελλὸ νὰ πάψῃ νὰ κυνηγᾷ τὴν Λευκὴ;

Μιά ἰδέα πέρασε σὰν ἀστραπή ἀπὸ τὸ μυαλό τοῦ γιατροῦ.

—Νὰ τὸν σκοτώσω!

Μὲ τὸ ἐγγχειρίδιον στὸ χέρι, πλησίασε πράγματι τὸν Μῶρ ποὺ ἐξακολουθοῦσε γονατισμένος ἔμπρός, στὸ παράθυρο νὰ κατατρώγῃ μὲ τὰ θλέμματα τὴν Λευκὴ. Ὁ Ροσκῶφ ἦταν ἔτοιμος νὰ θυβθῇ ὀλόκληρη τὴν λάμα τοῦ ἐγχειριδίου στὸν λαιμὸ τοῦ Μῶρ, ἀλλὰ μιὰ ἄλλη σκέψις τὸν ἀνεχάιτησε.

Πῶς θὰ μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ τὸν φόνο αὐτόν; Οἱ δυὸ ἐργάτες, ποὺ περιμέναν ἔξω, ἤξεραν πὼς ἦταν μόνος μὲ τὸν ἐπιστάτη. Θὰ κατηγορεῖτο λοιπὸν ἀσφαλῶς ὡς δράστης τοῦ φόνου. Καὶ θὰ ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ δικαιολογήσῃ τὴν πράξιν του. Καὶ ὑπῆρχε μιὰ δικαιολογία: Νὰ ὁμολογήσῃ τὸ ἐίδος τῆς τρέλλας τοῦ Γιάννη Μῶρ. "Αν ἔλεγε όμως αὐτὸ τὸ πράγμα, θὰ ἔπρεπε νὰ ἐξηγήσῃ καὶ γιατί δὲν ἀνέφερε τὸ πρᾶγμα καὶ πρὸ τοῦ φόνου τοῦ Κρέβκερ καὶ τοῦ Μαυρικού. Καὶ τότε...

—Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τὸν σκοτώσω, κατέληξε στὴ σκέψι του ὁ Ροσκῶφ. Καὶ όμως πρέπει νὰ προφυλάξω πάση θυσίᾳ τὴν Λευκὴ. "Αν ἀφίσω ἐλεύθερο αὐτὸν τὸν τρελλό, θὰ τὴν σκοτώσῃ ἀσφαλῶς μιὰ μέρα, ὅπως ἔγινε μὲ τὸν Κρέβκερ καὶ τὸν Μαυρικό. Σὲ ποῖον όμως νὰ ἐμπιστευθῶ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, χωρὶς νὰ διατρέχω τὸν κίνδυνο νὰ προδοθῶ;

Τὸ τρομερὸ ἀδιέξοδο, ποὺ εἶχε δημιουργηθῇ, ἔκανε τὸν Ροσκῶφ δειλὸ καὶ ἀδύνατον σὰν παιδί. "Επεσε στὰ πόδια τοῦ Γιάννη Μῶρ καὶ προσπαθοῦσε μὲ ἱκεσίες νὰ φέρῃ κάποιον κατευνασμὸ στὸν ἐγκέφαλο ἐκεῖνον ποὺ τόσο πολὺ εἶχε φροντίσει νὰ διαταράξῃ!

—Γιάννη, φίλε μου, τοῦ ἔλεγε ὁ Ροσκῶφ, ἀκούσε με. "Εγὼ θέλω τὸ καλὸ σου καὶ σοῦ ὀρκίζομαι ὅτι θὰ κάνω ὅτι εἶνε δυνατόν γιὰ νὰ σὲ κάνω καλὰ. Τὸ κοῖται αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ κἀνῃ κακὸ. Εἶνε τὸ ἀγαθώτερο καὶ τὸ ἀγνότερο πλάσμα. Τὸ κορίτσι αὐτὸ σὲ λυπᾶται, ρωτᾶει γιὰ σένα γιὰ τὴν ἀρρώστειά σου...

Μάταια ὅλα αὐτὰ. Ὁ Μῶρ δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἐξακολλήσῃ τὰ βλέμματά του ἀπὸ τὸ παράθυρο.

—"Εσκότωσα δυὸ. "Ενα γέρο καὶ ἕνα παιδί, ἐμούγγριζε συνεχῶς.

Ἡ πονηριὰ καὶ ἡ ὑπουλότης, ποὺ συνήθως ἐδέσποζαν στὴν μορφή τοῦ Ροσκῶφ, εἶχαν ἀφήσει ἐκείνη τὴ στιγμή ὀλόκληρη τὴ θέσι τους στὸ αἰσθημα τῆς ἀπογνώσεως. Χοντρές σταγόνες ἰδρωτός κυλοῦσαν ἀπὸ τὸ μέτωπο τοῦ ἱατροῦ.

Φρικτὰ ὀράματα περνοῦσαν ἔμπρός ἀπὸ τὰ μάτια του. "Εθλεπε τὴν Λευκὴ στὰ χέρια τοῦ κτήνου αὐτοῦ νὰ πεθαίνῃ μὲ τὸν πιὸ ἀγριο, τὸν πιὸ φρικτὸ τρόπο. Καὶ τὸν θάνατο αὐτὸν θὰ τὸν εἶχε παρασκευάσει ὁ ἴδιος! Ἡ τύχη τοῦ ἔπαιξε ἀσφαλῶς ἐκείνη τὴ στιγμή τὸ πιὸ σκληρὸ παίγνιδι.

Καὶ πὼς μποροῦσε νὰ ἀντιδράσῃ; Μέσα στὸ ταραγμένο του μυαλό πέρασε ἡ ἰδέα τῆς θεραπείας τοῦ Γιάννη Μῶρ. Τώρα ὁ Ροσκῶφ δὲν ἤθελε νὰ παρατείνῃ πιά τίς ὥρες τῆς ἀπαισίας τρέλλας τοῦ ἐπιστάτη. Καὶ όμως. "Ὅσο καλὰ ἤξερε τὸ μέσον τοῦ ἐγκεφαλικοῦ ἐρεθισμοῦ τοῦ Γιάννη Μῶρ ἄλλο τόσο ἀγνοοῦσε κάθε μέσον ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ καλλιτερεύσῃ τὴ θέσι του.

"Επρεπε όμως νὰ γίνῃ αὐτὴ ἡ ἀντίδρασις. Γιατὶ ἂν ὁ ἐπιστάτης συναντοῦσε τὴν Λευκὴ, σὲ στιγμὴ παραφροσύνης, ἀσφαλῶς τίποτε δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὴν σώσῃ. Νὰ τὴν ἐδικοποιῶσε πάλι γιὰ τὸν κίνδυνο αὐτὸ δὲν ἦταν δυνατό, γιατί μοιραίως θὰ ἔκανε νὰ δημιουργηθοῦν ἐναντίον του ὀποψίες γιὰ τὸν φόνο τοῦ Κρέβκερ καὶ τοῦ Μαυρικού.

Τέλος, μιὰ σωστότερη ἰδέα ἐπεκράτη-

σε στὴ σκέψι τοῦ Ροσκῶφ. Νὰ θέσῃ τὸν Γιάννη Μῶρ ὑπὸ συνεχῇ ἐπιτήρησι. Δὲν χρειάστηκε μάλιστα νὰ κουράσῃ καθόλου τὸ μυαλό του γιὰ νὰ βρῇ τοὺς φύλακες. Οἱ δυὸ ἐργάται, ποὺ ἐπεριποιοῦν τὸν Γιάννη Μῶρ, θὰ μπορούσαν νὰ τὸν ἐξυπηρετήσουν θαυμάσια.

Σ' αὐτοὺς θὰ μπορούσε νὰ δικαιολογήθῃ γιὰ τὴν δουλειὰ ποὺ θὰ τοὺς ζητοῦσε, λέγοντας πὼς ἡ ἀγρυπνὴ παρακολούθησις εἶνε ἀπαραίτητη, γιατί ὁ Μῶρ ἦταν ἐνδεχόμενο νὰ αυτοκτονήσῃ κατὰ τὴν διάρκειά καμμιᾶς ἀπὸ τὰς κρίσεις του ἢ νὰ ἐλθῇ φωτὰ στὸ ὑποστατικό.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ὁ Ροσκῶφ θὰ μπορούσε νὰ ἐξασφαλισθῇ, πρὸς τὸ παρὸν τοῦλάχιστον. "Επειτα θὰ μπορούσε στὸ μεταξύ νὰ ἐπινοήσῃ κάτι ἄλλο καὶ νὰ πείσῃ τὴν Λευκὴ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ Φουσερόλ. Ὁ χωρισμός αὐτὸς θὰ τὸν ἔκανε βέβαια νὰ ὑποφέρῃ, γιατί ὁ κακοῦργος εἶχε ἐξαιρετικὴ ἀδυναμία στὴν κόρη του, ἀλλὰ θὰ τὸν παρηγοροῦσε ἡ σκέψις πὼς δὲν διέτρεχε κανένα κίνδυνο ἀπολύτως.

"Υστερα ἀπὸ τὴν ἐπινοήσι αὐτὴ ὁ Ροσκῶφ ἐβγήκε γιὰ νὰ βρῇ τοὺς ἐργάτες. Βγαίνοντας ἐκλείδωσε καὶ τὴν πόρτα. Στὸ πρόσωπο τοῦ Ροσκῶφ δὲν ὑπῆρχε ἐκείνη τὴ στιγμή οὔτε ἴχνος ἀνησυχίας. Μόλις τὸν εἶδαν οἱ δυὸ ἐργάτες, ἔσπευσαν νὰ τὸν συναντήσουν.

—Τί κάνει τὸ ἀφεντικό μας, γιατρέ; ρώτησαν.

—"Ασχημα, δυστυχῶς, ἀπάντησεν ὁ Ροσκῶφ. Ὁ πυρετός ἐξακολουθεῖ νὰ τὸν βασανίζῃ τρομερὰ καὶ νὰ τὸν κἀνῃ νὰ παραλογίζεται.

—Τί φοβερὴ ἀρρώστεια...

—Ναί. Καὶ τώρα θὰ σᾶς ζητήσω κάτι. Ὁ Γιάννης Μῶρ ὅταν βρίσκεται στὴν κατάσταση αὐτὴ δὲν ἀποκλείεται νὰ σκοτωθῇ ἢ νὰ καταστρέψῃ μὲ καμμιὰ πυρκαϊὰ τὸ ὑποστατικό. Σᾶς ζητῶ, λοιπὸν, νὰ τὸν παρακολουθῆτε συνεχῶς. Ἡ δουλειὰ αὐτὴ θὰ σᾶς πληρωθῇ, βέβαια...

—Δὲν ἔχουμε ἀντίρρηση, γιατρέ, εἶπεν ὁ Λεναὶρ.

Καὶ σκύβοντας στὸ αὐτί τοῦ συντρόφου του, εἶπε σιγά: Εἶδες; "Άλλος Καραντέκ μᾶς βρῆκε. Θὰ καλοπεράσουμε.

—Καὶ πόσα θέλετε γιὰ τὴν ἀγρυπνὴ παρακολούθησι τοῦ ἐπιστάτη;

—"Οχι, βέβαια, λιγώτερο ἀπὸ δέκα φράγκα τοῦ καθενὸς κάθε μέρα, γιατί ἡ δουλειὰ θὰ εἶνε πολὺ κουραστική.

—Σύμφωνοι, εἶπε ὁ Ροσκῶφ. Καὶ τώρα

πάρτε τὰ εἴκοσι φράγκα σας γιὰ σήμερα. Γεμάτοι χαρὰ οἱ δυὸ ἐργάτες τσέπωσαν τὸ δεύτερο ἀνέλπιστο εικοσόφραγκο, ποὺ τοὺς ἔστειλε ἡ τύχη, ψιθυρίζοντας ἕνα σωρὸ εὐχαριστῶ στὸν γιατρό.

—Καὶ τώρα μιὰ παράκλησι ἀκόμη συνέχισε ὁ Ροσκῶφ. "Ὅταν παρατηρήσετε ὅτι ὁ ἐπιστάτης παθαίνει τὸ παραμικρὸ καὶ ἰδίως ὅταν, εὐρισκόμενος σὲ κατάσταση παραλογισμοῦ, ἀπειλῇ κανένα γνωστὸ σας πρόσωπο, νὰ μὲ εἰδοποιήτε ἀμέσως.

—Σύμφωνοι, εἶπαν πάλι οἱ δυὸ ἐργάται, οἱ ὅποιοι ἄρχισαν νὰ παραξενεύονται λίγο, θλέποντας τὸ πανομοιότυπο τῆς συνομιλίας τῶν μὲ τὸν Καραντέκ καὶ τὸν Ροσκῶφ.

—Ὁραῖα, εἶπε ὁ Ροσκῶφ. Καὶ τώρα ἂς ξαναδοῦμε τὸν ἀρρωστοῦ μας.

Μπήκε πάλι στὸ δωμάτιο τοῦ Μῶρ, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς δυὸ ἐργάτες. Ὁ ἐπιστάτης εἶχε πέσει στὸ κρεβάτι του καὶ κοιμῶταν πάλι βαθεῖα.

—Θὰ μένεται ἐδῶ, δὲν εἶνε ἔτσι; ρώτησε ὁ Ροσκῶφ, τοὺς δυὸ φύλακες.

—Βέβαια. Δὲν θὰ τὸ κουνήσωμε καθόλου.

—Πολὺ καλὰ. Γειά σας λοιπὸν καὶ ὅπως σᾶς εἶπα.

Καὶ ὁ Ροσκῶφ ἔφυγε. Ὁ Λεναὶρ λίγο μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ γιατροῦ, εἶπε στὸν σύντροφό του:

—Αὐτὰ ποὺ μᾶς εἶπε ὁ Ρῶσσος πρέπει νὰ τὰ ποῦμε στὸν Καραντέκ; Λὲς νὰ τὸν ἐνδιαφέρουν;

—Αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ τὸ ξέρω. Ὄστοςο φοβάμαι μήπως μᾶς ἀπαγορεύσῃ ὁ Καραντέκ νὰ ἐξυπηρετήσουμε τὸν γιατρό.

Καὶ τότε, ἀντίο 20 φράγκα!...

—Δὲν ἔχεις ἀδικο, εἶπε ὕστερα ἀπὸ μικρὴ σκέψι ὁ Λεναὶρ. "Επειτα μπορούμε νὰ ἀφήσουμε νὰ περάσουν μερικὲς ἡμέρες νὰ καταλάβωμε τί θέλουν πάνω-κάτω οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἀπὸ μᾶς καὶ νὰ κάνωμε ὅ,τι πρέπει...

"Εταί, χάρις στὴν φιλαργυρία τῶν δυὸ ἐργατῶν, τὸ διάδημα τοῦ Ροσκῶφ ἔμεινε μυστικό.

Ὁ ἱατρός φεύγοντας ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Γιάννη Μῶρ, τράβηξε πρὸς τὸν πύργο, ἔχοντας πάντοτε στὸ μυαλό του τὴν ἰδέα τῆς ὅσων τὸ δυνατόν ταχυτέρας ἀπομακρυνσεως τῆς Λευκῆς ἀπὸ τοῦ Φουσερόλ καὶ συγκεκριμένως ἀπὸ τὸν τρομερὸ κίνδυνο ποὺ τὴν ἀπειλοῦσε.

Ὁ Ροσκῶφ, μπαίνοντας στὸν πύργο, κατευθύνθη ἀμέσως πρὸς τὰ διαμερίσματα τῆς κομῆσης. Τὴν βρῆκε νὰ κάθεται συλλογισμένη στὴν βιβλιοθήκη. Τόσο πολὺ μάλιστα ποὺ δὲν φάνηκε νὰ ἀντελήφθῃ τὴν εἴσοδο τοῦ Ροσκῶφ καὶ αὐτὸς ἀναγκάστηκε νὰ θήξῃ μερικὲς φορές γιὰ νὰ κἀνῃ τὴν παρουσία του ἀντιληπτή. Ἡ κόμησης εὐχάρησε τὸ κεφάλι καὶ θλέποντας τὸν Ροσκῶφ, χαμογέλασε μὲ τέτοια ἀνακούφισι:

—Σεῖς, ἀγαπητέ μου γιατρέ;

Καὶ μόνο ἡ σκηνὴ αὐτὴ ἦταν ἀρκετὴ γιὰ νὰ καταδείξῃ πόση ἐπιρροὴ ἐξασκοῦσε ὁ σατανικός ἐκεῖνος ἄνθρωπος ἀπάνω στὴν κόμησης Μαργαρίτα. Καὶ μόνῃ ἡ παρουσία του τὴν ἔκανε νὰ ξεχνᾷ τὰ τρομερὰ ὀράματα τῶν πτωμάτων τοῦ Κρέβκερ καὶ τοῦ Μαυρικού, ποὺ τὴν περιστοι-

χιζαν διαρκῶς.

Τὸ γεγονός ἦταν πὼς ἡ κόμησης μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Μαυρικού εἶχε καταβληθῇ πολὺ. Στὸν ἀδικο ἐκεῖνον σκοτωμὸ ἔθλεπε νὰ τιμωρηθῇ ἀπὸ τὴν Θεῖα Δίκη, γιὰ τὸ ἐγκλημα τῆς μοιχείας ποὺ εἶχε διαπράξει μὲ τὸν Ροσκῶφ. Τίποτος όμως ἀπὸ ὅλα αὐτὰ δὲν μπορούσε νὰ τὴν κἀνῃ νὰ μείνῃ ἀδιάφορη ἀπέναντι στὸν Ροσκῶφ.

Βέβαια, ἂν εἶχε καὶ τὴν παραμικρὴ ὀψία ἐναντίον του. Ὄστοςο όμως δὲν εἶχε περάσει καθόλου ἀπὸ τὸ μυαλό τῆς Μαργαρίτας μιὰ τέτοια ὀψία. Δὲν ἦταν ποτὲ δυνατόν νὰ πιστέψῃ ποὺ ὁ ἐραστής τῆς ἦταν ὁ δημιουργὸς τῶν δυὸ ἐκείνων φρικαλέων ἐγκλημάτων.

"Επειτα π

Τὰ μυστικά έγγραφα του κράτους

Ο σέρ Φίλιπ Γκράχαμ, πήγαινε κι' έρχοταν συνεχώς μέσα στο πολυτελέστατο γραφείο του σπιτιού του. Στο πρόσωπό του ήταν ζωγραφισμένη μια τρομερή αγωνία και απόγνωση συγχρόνως. Κάθε τόσο ο σέρ Φίλιπ σταματούσε έμπρός στο γραφείο του, για να κυττάξη σχεδόν με έπιμονή ένα πιστόλι με φιλιντισένια λαβή που θρισκόταν επάνω εκεί.

Αρκετές φορές έκανε να πιάση το όπλο, ύστερα όμως σαν να τον συγκρατούσε μια μοιραία δύναμις, γύριζε απότομα και συνέχιζε τον νευρικό του περίπατο. Τέλος, ύστερα από δυο δόκκληρες ώρες ο σέρ Φίλιπ κάθισε έμπρός στο γραφείο του και έπιασε το κεφάλι του με τὰ δυο του χέρια.

—Είμαι χαμένος, μονολόγησε. Δεν μου μένει παρά ή αυτοκτονία... Θά σκοτωθώ... Τό χέρι του σέρ Φίλιπ σύρθηκε για να πάρη το όπλο και από την κίνησι αυτή έπεσε χάμω μια έφημερίδα που θρισκόταν επάνω στο γραφείο.

Ο σέρ Γκράχαμ έσκυψε άσυναίσθητα και εσήκωσε την έφημερίδα, έντελως δε τυχαία το μάτι του έπεσε σε μία μικρή είδησούλα της τελευταίας σελίδας.

«Ο γνωστός ντέτεκτιβ κ. Τόμ Κόξ, έγραφε ή έφημερίδα, επέστρεψε σήμερα από την Οξφόρδη όπου είχε μεταθί από διημέρου».

Μόλις ο σέρ Φίλιπ διάβασε την είδησι αυτή, ένιωσε μία θαυμάτη ανακούφισι.

—Ο Τόμ Κόξ, ψιθύρισε. Δεν τον είχα σκεφθί... Μόνο αυτός θα μπορούσε να με σώση...

Και χωρίς να χάση καιρό, συμβουλευθηκε των τηλεφωνικών καταλόγων και γύρισε σχεδόν χωρίς νευρικότητα τον δίσκο του τηλεφώνου του. Σχεδόν άμέσως έπεκονινούσε με τον διάσημο αστυνομικό.

—Ο κ. Κόξερ ρώτησε ο σέρ Φίλιπ. Έδω, Γκράχαμ, διευθυντής του έμπιστευτικού τμήματος του Υπουργείου Έξωτερικών. Είναι ανάγκη να σέ ιδώ άμέσως. Την στιγμή αυτή παίζονται ή τιμή μου και ή ζωή μου. Θά έλθετε; Εύχαριστώ...

ΤΑ ΑΠΟΡΡΗΤΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

Σε δέκα λεπτά ένα ταξι στάθηκε εμπρός στην πόρτα του μεγάρου του σέρ Φίλιπ Γκράχαμ και δύο κύριοι βγήκαν από μέσα. Ήταν ο Τόμ Κόξ και ο βοηθός του Τζόε. Ποιν χτυπήση ο Κόξ τράβηξε παράμερα τον Τζόε και άρχισε να τον δίνει προκαταρκτικές οδηγίες.

—Σύμφωνα με τις πληροφορίες που έχω για τόν Γκράχαμ, του είπα, ο άνθρωπος αυτός είναι πραγματικά υπόδειγμα. Φαντάζομαι λοιπόν ή μάλλον είμαι σχεδόν βέβαιος πως κάποιο σοβαρό άτύχημα για το οποίο ο ίδιος δεν είναι υπεύθυνος, τον έχει φέρεϊ στην θέσι αυτή, που τον κάνει

να μιλή για τόν τόσο σοβαρό κίνδυνο της τιμής και της ζωής του.

—Δέν μου φαίνεται να πέφτετε έξω. Μπορεί μονάχα να προστεθί πως έκτός από τις ιδιότητες που αναφέρατε, τó άτύχημα του Γκράχαμ είναι και έμπιστευτικής φύσεως, άφου όπως είμαι σέ θέσι να ξέρω, δέν άπυθύνθη καθόλου στην έπίσημη αστυνομία.

—Εχεις δίκιο, Τζόε, είπα σκεπτικός ο Κόξ. Ωστόσο, καλό θά ήταν να σταματήσωμε την... μαντεία στο σημείο αυτό. Έγώ, τώρα θά ιδώ τόν Γκράχαμ και θά ανακρίνω στο γραφείο του όλον τόν κόσμο που μένει μέσα στο μέγαρο, από τόν Γκράχαμ και την γυναίκα του μέχρι τόν τελευταίο υπηρέτη. Κατά τó διάστημα που θά κρατώ τόν κόσμο αυτό στο γραφείο του Γκράχαμ έσθ θά μπορέσης έντελως ανενόχλητα να κάνης ένα καλό ψάξιμο σε όλόκληρο τó σπίτι, άφου έννοείται ακούσης και σθ την ύποθεσι από τόν ίδιον. Σύμφωνοι;

—Όπως πάντα. Ύστερα από την σύντομη συνομιλία ο Κόξ έχτύπησε την πόρτα του μεγάρου και μπήκε συνοδευόμενος από τόν Τζόε. Σε λίγο ένας υπηρέτης με λιβρέα τόν εισήγαγε στο γραφείο του σέρ Γκράχαμ, ο οποίος τόν ύπεδέχθη με άφάνταστη χαρά και συγκίνηση.

—Κύριε Κόξ, του είπα, άφου συστήθηκε και με τόν Τζόε, όπως σάς είπα ήξη τηλεφωνικώς, ή ζωή μου και ή τιμή μου βρίσκονται σε άφάνταστο κίνδυνο. Όλες μου οι έλπίδες κρέμονται από σάς...

—Λαμπρά, έκαμε ο Κόξ. Έπειδή όμως ή δουλεία σας πιθανόν να χρειάζεται κεραυνοβόλους ένέργειες, πρέπει να εισθε άπολύτως σύντομος. Θέλετε, έπειδή φαίνεται πολύ παραγμένος, να σάς υποβάλλω έρωτήσεις για να τελειώνουμε πιο σύντομα;

—Όπως θέλετε.

—Πρώτα-πρώτα ή ζωή σας τί είδους κίνδυνο διατρέχει; Σας απείλησε κανείς;

—Όχι. Τιν ζωήν μου την άπειλώ έχω ο ίδιος. Δηλαδή αν δέν διευθετήσω ώρισμένα πράγματα ή καλλίτερα ώρισμένο πράγμα μέσα σε σύντομο διάστημα, είμαι ύποχρεωμένος να αυτοκτονήσω για να σωθώ από την άτιμίασι.

—Τό «πράγμα» αυτό έχει καμιά σχέση με την οικογενειακή ή την οικονομική σας κατάσταση;

—Όχι.

—Τότε άσφαλώς θά πρόκειται για ζήτημα που άφορξ την δουλεία σας.

Ο σέρ Γκράχαμ έσκυψε τó κεφάλι.

—Τό θρήκατε, κ. Κόξ, είπα. Μοι έκλειψαν χθές τó θράδυ μέσα από τó γραφείο μου άπόρρητα έγγραφα του Υπουργείου Έξωτερικών, πράγμα που μόλις γίνη

γνωστό θά με ώδηγήση στο δικαστήριο έπι έσχάτη προδοσία και από εκεί ή στη φυλακή για όλη μου τη ζωή ή έμπρός στο

έκτελεστικό άπόσπασμα, έκτός αν προλάβω και τινάξω μόνος μου τὰ μυαλά μου στόν άέρα...

ΕΝΑΣ ΥΠΟΠΤΟΣ

Ο Κόξ εκύτταζε έρευνητικά τόν σέρ Γκράχαμ.

—Σ' αυτά που μου είπατε, του είπα, ύπάρχει κάτι που δέν καταλαβαίνω καθόλου. Τό γιατί, δηλαδή δέν αναφέρασθε στο Υπουργείο, αναφέροντας την αλήθεια. Ένα άτύχημα.

—Δέν είναι δυστυχώς έτσι, διέκοψε ο κ. Γκράχαμ. Και δέν είναι, γιατί έπειτα από μία συνομιλία που είχα με τόν ύπουργό, προτού παραλάβω τὰ έγγραφα αυτά, έγινε εξαίρετικά ύποπτη ή εξαφάνισι των ή οποία με ένοχοποιεί έξ όλόκληρου. Ο ύπουργός προτού μοι παραδώση τὰ έγγραφα, με ρώτησε που θά τὰ τοποθετούσα. Τού έδήλωσα ότι θά τὰ έφύλαγα στο σπίτι μου και εκείνος μοι παρέτήρησε ότι δέν θά θεωρούσε εκεί άπολύτως άσφαλή και θι θά ήταν καλλίτερο να τὰ έστειλε στο Θησαυροφυλάκιο της Τραπεζής της Άγγλιας, του οποίου ένα ώρισμένο διαμέρισμα ήταν στην διάθεσι του Υπουργείου. Η δύσπιστία αυτή με έκανε να έπιμείνω σε σημείο που ο ύπουργός δινόντας μου στο τέλος τὰ έγγραφα, μοι είπα :

«Σας τὰ δίνω, χωρίς να σάς κρύψω ότι μοι φαίνεται λίγο παράξενη ή έπιμονή σας. Ωστόσο σάς συνιστώ και πάλι εξαίρετική προσοχή». Καταλαβαίνετε τώρα, κ. Κόξ, ότι έπειτα από αυτά δέν ήταν δυνατόν παρά να θεωρηθώ ως ύποπτος όταν γνωστοποιήθι πως έχασα τὰ έγγραφα. Τηλεφώνησα σήμερα τó πρωί στο Υπουργείο πως δέν θά πήγαινα γιατί ήμουν άρρωστος και σε λίγη ώρα έλαβα ένα σημείωμα του ύπουργού που μοι έλεγε ότι τὰ έγγραφα πρέπει να τού τὰ παραδώσω αύριο στις 5 τó άπόγευμα γιατί στις 6 συνέχεται τó ύπουργικό Συμβούλιο, τó όποιον θά συζητήση σχετικώς με αυτά. Άν λοιπόν μέχρι αύριο στις 5 δέν έχω θρή τὰ έγγραφα, δέν μοι μένει παρά ή αυτοκτονία.

—Πού φυλάξατε τὰ έγγραφα; ρώτησε ο Τόμ Κόξ.

—Στό μυστικό χρηματοκιβώτιο που θρίσκεται στην δεξιά γωνία του γραφείου μου κάτω από τó πάτωμα.

—Τό χρηματοκιβώτιο τó είχαν διαρρήξει;

—Όχι. Άνοιξαν με κλειδί.

—Πολύ καλά. Και τώρα, κ. Γκράχαμ, έχω ανάγκη να ξετάσω όλους τούς ανθρώπους που μένουν μαζί σας. Δεν έχετε αντίρρηση, νομίζω; Και τού, Τζόε, πρόσθεσε άστεινόμενος στόν βοηθό του, μπορείς να κάνης την δουλεία που είπαμε...

Πρώτη έξητάσθη ή κ. Γκράχαμ. Ο άντρας της της είχε μιλήσει για τὰ έγγραφα που έφερε, τὰ όποια και έθαλε στο

χρηματοκιβώτιο, όπου μάλιστα είχε και άλλοτε φυλάξει έγγραφα καθώς και μεγάλα χρηματικά ποσά. Σχετικώς με την κλοπή ή κ. Γκράχαμ κατέθεσε πως δέν μπορεί ούτε να ξέρη, ούτε να φαντασθί τίποτε. Τό ίδιο κατέθεσε και όλο τó ύπαλληλικό και ύπηρετικό προσωπικό του σέρ Γκράχαμ.

Η άνακρισι όμως σκόλασε επάνω στην κατάθεσι του Τζών Φέρρις, σωφέρ του σέρ Γκράχαμ. Δεν μπορούσε να άποδείξη τó «άλλοθι» και τó πράγμα αυτό τó έδήλωσε χωρίς να προσπαθήση καθόλου να πη ψέματα.

—Δέν μπορώ, είπα στόν Τόμ Κόξ, να σάς πώ που ήμουν κατά την διάρκεια της νύχτας. Ως τόσο, σάς θεβαίω στο λόγο της τιμής μου, πως δέν έχω ιδέα για έγγραφα και για ό,τι μοι λέτε...

—Μπορεί να είναι κι' έτσι, είπα ο Κόξ. Έσ' όσον όμως δέν μάς λές που ήσουν χθές τó βράδυ, καθίστασαι ύποπτος και είμαι ύποχρεωμένος να σε συλλάβω.

—Τίποτε δέν πρόκειται να με κάνη να αλλάξω γνώμη, επανέλαβε ο Τζών. Ό,τι ήήποτε να γίνη, δέν θά με κάνη να διαμαρτυρηθώ. Πάντως σάς τονίζω, πως δέν έχω καμιά σχέση με την ύποθεσι των εγγράφων.

—Πρέπει, δυστυχώς, να έπιμείνωμε και... οι δυο! είπα γελώντας ο Κόξ και παίρνοντας στο τηλέφωνο τόν διοικητή της Ασφαλείας, ζήτησε να τού στείλουν δυο άστυφύλακες.

—Πρόκειται για μία προληπτική σύλληψη, έξηγησε. Σχετική άνακοινωσί μου θά έχετε αύριο, μέχρι τις 4 τó άπόγευμα. Άντίο και εύχαριστώ.

Σε λίγο δυο άστυφύλακες παρελάμβαν από τó μέγαρο του σέρ Γκράχαμ τόν Τζών Φέρρις, για να τόν μεταφέρουν στα κρατητήρια της Ασφαλείας.

Ο ΚΟΞ ΕΠΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Ο Τόμ Κόξ, άφου εξαπέστειλε τόν σωφέρ στα κρατητήρια και έβεβαίωσε τόν σέρ Γκράχαμ πώς θά έκανε ό,τι ήταν δυνατό, βγήκε από τó γραφείο για να φύγη. Στο διάδρομο συναντήθηκε με την κ. Γκράχαμ, ή οποία τόν συνεχάρη θερμά για την έπιτυχία του.

—Να βρεθί τόσο γρήγορα ο ένοχος!

—Ναι, είπα ο Κόξ. Μα δέν ώμολόγησε.

—Τί σημασία έχει; Μπορεί να πη που ήταν εκείνη την ώρα; Όχι! Είναι λοιπόν ένοχος.

—Θά τó ιδούμε. Όπωςδήποτε, έπιτρέψτε μου να σάς χαιρετήσω.

Στό δρόμο ο Κόξ βρήκε τόν Τζόε, ο οποίος τού παρέδωσε ένα μικρό δεματάκι, στο όποιο συνεκέντρωσε τὰ διάφορα...λάφυρα της έρεύνης του. Ο Κόξ έπήρε τó δέμα και έφυγε κατ' ευθείαν για τó σπίτι του, άφου έδωσε έντολή στόν Τζόε να τόν περιμένη σε κάποιο γνωστό κέντρο.

Ο Τόμ Κόξ, φθάνοντας στο γραφείο του, έξητάσε με μεγάλη προσοχή τó περιεχόμενο του δέματος, που τού είχε δώσει ο Τζόε, και έπειτα κατέθηκε, πήρε ένα ταξι και πήγε να συναντήση τó βοηθό του.

Αυτή τη φωτογραφία, που ήταν μέσα στο δέμα σου, που τη βρήκες; ρώτησε ο Κόξ.

—Στό μπαούλο του σωφέρ.

—Μοι φαίνεται γνωστή ή φυσιογνωμία της γυναίκας που παρουσιάζεται στη φωτογραφία αυτή. Στοιχηματίζω ότι ποδκειται περί νέας άριστοκρατικότητας οικογενείας. Πήγαινε σε παχαλάκι στην λαίδη Ντέμπλυ και ρώτησε την σχετικώς με την κοπέλλα αυτήν εκ μέρους μου. Άν μήθης τó άνομα της, φρόντισε να την ιδής και να εξακριβώσης που ήταν χθές τó βράδυ.

—Πολύ καλά.

—Και τώρα αυτό τó γράμμα της κυρίας Γκράχαμ που τó βρήκες;

—Μέσα στο σουμαίλ τού γραφείου της. Φαίνεται όμως, ότι είναι αντίγραφο έπιστελλής.

—Δέν υπήρχε καμιά διεύθυνσις;

—Όχι. Δεν είδα.

—Καλά. Και τώρα τρέχα να βρής την

μυλαίδη Ντέμπλυ και ιδίως τó κορίτσι της φωτογραφίας. Θά ιδωθούμε αύριο τó πρωί στις τέσσερες στο σπίτι μου.

Προϊστάμενος και βοηθός χωρίστηκαν. Ο Κόξ κάθισε λίγο ακόμη στο κέντρο και έπειτα γύρισε στο σπίτι του. Έκαμε μερικές τηλεφωνικές συνεννοήσεις με διαφόρους οικογενειακούς φίλους και φίλες τού ζεύγους Γκράχαμ και μάζεψε αρκετές πληροφορίες, τις όποιες έκρινε αρκετά σοβαρές, άφου τις έσημείωσε στο καρνέ του. Έπειτα από την δουλεία αυτή ο δαιμόνιος αστυνομικός φώναξε την υπηρέτριά του και άφου την παρεκάλεσε να τόν ξυπνήση στις 6 τó άπόγευμα, έπεσε στο κρεβάτι του και δέν άργησε να τόν πάρη ο ύπνος...

Στις 6 ακριβώς έξυπνησε ο Τόμ Κόξ και στις 6 και είκοσι βρισκόταν έξω στο σπίτι του λόρδου Γκράχαμ, αρκετά μεταμφιεσμένος, ώστε να μη αναγνωρίζεται. Άφ' ένός και να μοιάξη με μοντέρνο κουρέα κυριών, άφ' έτέρου.

Βρέθηκε λοιπόν στο μέγαρο Γκράχαμ ύπό την ιδιότητα του κουρέως της κ. Γκράχαμ.

—Η κυρία Γκράχαμ βγήκε έξω, του είπα ο υπηρέτης.

—Τό ξέρω. Θά την περιμένω όμως στο σαλονάκι της.

—Περάστε.

Ο ψευτοκουρέας έπέρασε και κάθισε, για να σηκωθί άμέσως, μόλις άντελήθθη πως έφυγε ο υπηρέτης και να άρχιση να έρευνά όλόκληρο τó διαμέρισμα της κυρίας Γκράχαμ. Στο μικρά γραφειάκι της κρεβάτοκαμαράς της εστάθηκε πολύ για να ξεετάξη ώρισμένα πράγματα.

Ο Τόμ Κόξ δέν διαζόταν. Από τις πρώινες τηλεφωνικές συνομιλίες του με φίλες της κ. Γκράχαμ είχε μάθει πως θά έδγαινε στις πέντε και μισή για να πάη στα μαγαζιά και από κεϊ στόν κινηματογράφο. Ήταν λοιπόν σίγουρος ο Τόμ Κόξ πως ή κ. Γκράχαμ δέν θά γύριζε νωρίτερα από τις έννηά και έτσι έκαμε την έρευνά του με όλη του την ήσυχία.

Έξαφνα, προσέχοντας τó στυπόχαρτο του γραφείου, έβγαλε ένα επιφώνημα ικανοποίησεως. Πληρώσε τó στυπόχαρτο στόν καθρέφτη και διάβασε καθαρά την διεύθυνσι: «Κον Πήτερ Λάρσεν. Λίβερπουλ Στρήτ 873».

—Δόξα σοι ο Θεός! είπα ο Τόμ Κόξ, σημειώνοντας την διεύθυνσι στο καρνέ του. Βγήκε από τó διαμέρισμα της κ. Γκράχαμ και δικαιολογούμενος ότι δέν υπολόγισε να περιμένη περισσότερο, έφυγε. Μόλις έφθασε στο δρόμο, πήδησε στο πρώτο ταξι που βρήκε μπροστά του και διέταξε:

—Λίβερπουλ Στρήτ 873. Να προσέξης όμως να σταματήσης καμιά δεκαριά νούμερα πριν από τó νούμερο αυτό Γράβα.

Τό αυτοκίνητο άρχισε να τρέχη. Ενώ ο Τόμ Κόξ, κατεβαζόντας τὰ στόδια, άρχισε να άφαιρξ από τó πρόσωπό του τις διάφορες μπογιές, που τόν μετ'βάλλαν σε σύγχρονο κουρέα γυναικών.

ΟΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΙ ΕΝΟΧΟΙ

Την επομένη, στις τρεις τó άπόγευμα, ο σέρ Γκράχαμ είχαν άρχισι πάλι να πηγαινόρχεται στο γραφείο του. Η άγωνία είχε άρχισι να τόν κυριεύη ξανά. Τί να έκανε άραγε ο Τόμ Κόξ; Θα μπορούσε να τόν σώση από την άτιμίασι, από τόν θάνατο;

Κάθε λεπτό που περνούσε, τού φαίνονταν όλόκληρος αιώνας. Ο παρανοϊκός κρότος του φαίνονταν πως προερχόταν από τὰ βήματα του Τόμ Κόξ και έτρχε στην πόρτα. Τέλος κατά τις 4 παρά τέταρτο χτύπησε ή πόρτα του. Μπήκε ένας υπηρέτης και τού άνήγγειλε πως ήθελε να τόν ιδή ο δικηγόρος της Ασφαλείας.

—Να περάση, είπα ο σέρ Γκράχαμ.

—Χαίρετε, είπα μπαίνοντας ο δικηγόρος. Δεν είναι έδω ο κ. Κόξ;

—Όχι. Τόν περιμένω όμως από στιγμή σε στιγμή.

—Α, έτσι; Έγώ έπήρα πρό όλίγου ένα τηλεφώνημα, με τó όποιο με παρακαλούσε να έλθω σπiti σας για να άκούσω από τó στόμα του κάτι πολύ σοβαρό. Έ-

πι της μου είπα να φέρω έδω τόν σωφέρ σας και να μη σάς υποβάλω καμιά έρωτησι σχετικά με τόν ίδιον. Λοιπόν ως περιμένωμε

Στις 4 ακριβώς ο υπηρέτης άνήγγειλε τόν Τόμ Κόξ. Ο αστυνομικός έμπήκε στο γραφείο του σέρ Γκράχαμ συνοδευόμενος από κάποιον άγνωστο, του οποίου τὰ χέρια ήταν περασμένα σε χειροπέδες.

Με δυο λόγια ο Τόμ Κόξ έξηγησε στόν διοικητή της Ασφαλείας την ύποθεσι της κλοπής των εγγράφων και συγχρόνως έβγαλε από την τσέπη του και παρέδωσε στόν σέρ Γκράχαμ τὰ έγγραφα αυτά. Ο διπλωμάτης τόν ηύχαίστησε δλόθερμα για την άνέλπιστη αυτή σωτηρία του.

—Σας χρωστάω την ζωή μου, κ. Κόξ, του έλεγε. Δεν θά τó ξεχάσω ποτέ αυτό...

—Συγγνώμη, διέκοψε ο δικηγόρος της Ασφαλείας. Τὰ έγγραφα λοιπόν βρέθηκαν. Πώς βρέθηκαν όμως, ποιοι τὰ πήραν και πως τούς ανέκαλύψε;

—Θά σάς έξηγήσω, είπα ο Κόξ. Λυπούμαι γιατί είμαι άναγκασμένος να φανερώσω πως τόν ρόλο του άυτόματου στην ύποθεσι αυτή έπαιξε ή κυρία Γκράχαμ.

—Πώς; είπα ο σέρ Γκράχαμ. Η γυναίκα μου; Δεν είναι δυνατόν. Εκείνη δέν έφυγε καθόλου από κοντά μου εκείνο τó βράδι.

—Τό ξέρω. Τό ίδιο μάλιστα έγινε και μετ' έμαθα από τούς υπηρέτες, και την νύχτα. Και έτσι μόνο έξηγείται τó πως άνιχθήκε τó χρηματοκιβώτιο χωρίς διαρρήξει. Τά κλειδιά σας, όταν κοιμάσθε, τὰ ρίξετε από κάω από τó προσκέφαλό σας. Η γυναίκα σας περιμένει να σας πάρη βεβαίω ο ύπνος και κατόπιν σηκώνεται, άνοίγει τó χρηματοκιβώτιο και κλέβει τα έγγραφα. Άλλως τε δέν πιστεύω να άνηήτε, κ. Γκράχαμ, ότι μοι είπατε πως μόνο στη γυναίκα σας έμπιστευθήκατε ότι έφέρατε τὰ έγγραφα αυτά έδω.

—Τί είπα αυτό. Γιατί όμως ή γυναίκα μου τó έκανε αυτό τó πράγμα;

—Η γυναίκα σας κύριε Γκράχαμ άπεδείχθη έντελως άναίσθητα. Έδω και λίγον καιρό είχε σχε; σθ με τόν ήλτηρ Λάρσεν από δώ — και ο Τόμ Κόξ έδειξε τόν

—Κύριε Κόξ, καταλαβαίνετε ότι εν άναγία περιπλώσει τὰ όδηγηθώ στο δικαστήριο επί έσχάτη προδοσία...

άνθρωπο με τις χειροπέδες, που είχε φέρει μαζί του — ο οποίος ήταν έραστής της. Το ζώο αυτό, καθώς ήταν επόμενο, δεν σας έβλεπε με καθόλου καλό μάτι και κυττάζε να βρή κενά σιγούρου μέσο που θα σας «δυναζε από τη μέση, χωρίς να διατρέξουν αυτοί τον κίνδυνο να ένοχοποιηθούν. Τότε έτυχε, λοιπόν, το ζήτημα των έγγραφων και θέλησαν να έπωφεληθούν κατά τον τρόπο που όλοι ξέρουμε.

Ο Τόμ Κόξ στα άγρια λίγο για να άναψη την πίπα του και ύστερα συνέχισε:

— Την πρώτη ύλη μου έγέννησε η κατάσταση της κ. Γκράχαμ, η οποία μου είπε πως δεν ξέρει τίποτε, ενώ, σύμφωνα με την κατάσταση του συζύγου της, ήξερε τα πάντα. Δεύτερο σημάδι ήταν η περιέργη έπιμονή της στη ένοχη του σωφός. Ένω έγω επέμενα ότι μέχρι εκείνη τη στιγμή ο άνθρωπος δεν μπορούσε να θεωρηθεί ένοχος, εκείνη ήθελε να υποστηρίξει το άρτι. Και τότε στα στοιχεία. Το πρώτο ήταν ένα αντίγραφο έπιστολής της κ. Γκράχαμ προς τον έραστή της, στο οποίο του ανέγγελλε ότι «βρέθηκε ο τρόπος που θα τελειώνει για πάντα το μαρτύριό τους» και πρόσθετε όρισμένες οδηγίες για την συνεργασία του έραστου πάνω στο ζήτημα αυτό.

—Τι είδους συνεργασία; ρώτησε ο διοικητής της Ασφαλείας.

—Νά, εκείνη θα έπαιρνε τα έγγραφα και θα τα παρέδιδε στον Λάρσεν, ο οποίος και θα τα κρατούσε για να τα καταστρέψει αργότερα. Έπάνω στο συτόχαρτο της κ. Γκράχαμ βρήκα την διεύθυνση του νέου από εδώ και έτσι κατόρθωσα να λύσω το αίνιγμα της υποθέσεως αυτής. Τώρα πρέπει να προσθέσω, ότι ο Λάρσεν αρνήθηκε στην άρχη να όμολογήσει την πράξη του, αλλά όταν ανέκαλυσα τα έγγραφα μέσα στο συρτάρι του γραφείου του, αναγκάστηκε να αλλάξει γνώμη. Μένει να όμολογήσει και η κ. Γκράχαμ.

Ο Τόμ Κόξ χτύπησε το κουδοβι και παρουσιάστηκε ένας υπηρέτης.

—Πες στην κ. Γκράχαμ, του είπε, πως την θέλει ο κύριός της.

Σε λίγο έμπαινε η κ. Γκράχαμ στο γραφείο, η οποία, βλέποντας εκεί τους αστυνομικούς και τον Λάρσεν με χειροπέδες, αναγκάστηκε να όμολογήσει την πράξη της.

—Αγαπητέ μου, διοικητά της Ασφαλείας, είπε τότε ο Τόμ Κόξ, οι δύο ένοχοι είναι στα χέρια σας. Ελπίζω ο κ. Γκράχαμ να παρηγορηθεί γρήγορα που θα χάσει μια τόσο... καλή γυναίκα. Και τώρα, χαιρετε, κύριοι.

—Ένα λεπτό, είπε ο διοικητής. Ο σωφέρ τι θα γίνει;

—Α! Ξέχασα. Αυτός είναι έντελως άθως!

—Μά γιατί δεν απέδειξε το «άλλοθι» του;

—Γιατί εκείνο το βράδυ βρισκόταν στην άγκαλιά της μικρής μυλαίδης Πέγκυ Πατρικ, η οποία τον είχε έρωτευει τρελλά από τότε που τον έ γνώρισε σε κάποιο φιλανθρωπικό χορό. Εκείνο το βράδυ ο σωφέρ, βοηθούμενος και από μια έμπιστη καμαριέρα της μυλαίδης, ανέθηκε στο δωμάτιό της, όπου όμως δεν συνέβη τίποτε το... σοβαρό. Ο καυμένος ο Τζόν λοιπόν δεν μιλούσε, μη θέλοντας να εκθέσει την άριστοκρατίσα φίλη του. Θέλετε τώρα και το αποτέλεσμα; Ο πατέρας της Πέγκυ έμαθε από μένα την διαγωγή του Τζόν και άναυγάζοντας τον λαμπρό χαρακτήρα του, δήλωσε πως θα τον κάνει γαμπρό του. Έτσι αποζημιώνεται για την είκοσιετήρα ωρη κράτηση, που έφαγε στα καλά καθούμενα!

ΤΕΛΟΣ

Από παντού

—Σύμφωνα με τις παρατηρήσεις ενός έπιστήμονος, ο όγκος του έγκεφάλου μιας έσκιμώας είναι 1428 κυβικών γραμμών, κατά μέσον όρον, της Κινέζας 1383, της Κορεϊκής 1367 και της Παρισινής μόνο 1337.

—Η έθνική πινακοθήκη του Λονδίνου άγόρασε αντί 30.000 λιρών τον πίνακα του παλαιού Γερμανού ζωγράφου Χολμπάιν, που άπεικονίζει τους «δύο πρέσβεις».

—Έπί του ήλιου άνεκαλύφθη έσχάτως μία κηλίς, που το μήκος της όπολογίζεται σε 113.000 άγγλικά μίλια.

—Το Βρεττανικό Μουσείο άπέκτησε πρό όλίγου ένα πολύτιμο ιστορικό κειμήλιο. Είναι δέ τουτό, τραπεζικό γραμμάτιο κινέζικο, που είχε εκδοθεί 300 χρόνια πριν από το πρώτο εύρωπαϊκό γραμμάτιο Τραπεζής, που εκδόθηκε το 1668 από την Τράπεζα της Στοκχόλμης.

—Ο άριθμός των έν Βερολίνο φορολογουμένων σκύλων άνέρχεται σε 36.977 των δέ άφορολογήτων σε 3.924. Μεταξύ των τελευταίων τουτών είναι 98 σκύλοι, όδηγοί τυφλών και κοφαλάων.

—Στο δημαρχείο της Φιλαδελφείας στήθηκε ένα ρολόι, του όποιου η πλάκα έχει διάμετρον δέκα μέτρων, ο όροδείκτης έχει μήκος 2½ μέτρων και ο λεπτοδείκτης 4 μ., ο δέ κώδιον που σημαίνει τις ώρες, έχει βάρος 25.000 χιλιόγραμμων!

—Μία μυρμηκοφαλή έχει κατά μέσον όρον 56 χιλιάδες μυρμηγκία.

—Από ύψος 30 μέτρων ο άνθρωπος βλέπει μέχρι άποστάσεως 17.702 μέτρων. Από ύψος 15 μέτρων μέχρι άποστάσεως 12.865 μ. Από 10 μέτρα μέχρι 10.000 μ., από 6 μ. έως 9.000 μ. και τέλος από το ύψος του άναστήματός του μέχρι άποστάσεως 4860 μ.

—Αν πάρουμε για μέσο όρο 70 παλμούς της καρδιάς το λεπτό, η καρδιά ενός ανθρώπου 90 έτών θα έχη κυρήσει έως τότε 3.012.280.000 φορές.

—Ο ήλιος είναι όγκωδέστερος της γής κατά 1.279.000 φορές.

—Σ' όλόκληρη την Ελλάδα υπάρχουν σήμερα 7588 έκκλησιες.

—Αί θέσεις των καθημένων στο Παναθηναϊκό Στάδιο είναι άκριβώς 46.154.

—Η τεχνική λίμνη του Μαρθάωνς έχει χωρητικότητα 30.000.000 κυβικών μέτρων.

—Το τσιγαρόχαρτο κατασκευάζεται από παλιά καραόσοινα.

—Κατά τον άστρονόμον "Εντγκτον η ηλικία του Ήλιου όπολογίζεται εις δεκαπέντε (15) δισεκατομμύρια έτη. Κατά δέ τους γεωλόγους και τους φυσικούς η ηλικία της γής όπολογίζεται εις 2-4 δισεκατομμύρια έτη.

—Το παντολόνι έλαβε το όνομα από τον έφευρέτη του, που όνομάζετο Παντιλόν.

—Στην Εύρώπη υπάρχουν δεκατέσσερα κράτη μοναρχικά: Η Μεγάλη Βρετανία, το Βέλγιο, το Λουξεμβούργο, αί Κάτω Χώραι, η Δανιμαρκία, η Σουηδία, η Νορβηγία, η Ρουμανία, η Βουλγαρία, η Άλβανία, η Γιουγκοσλαβία, η Ιταλία, το Πριγκηπάτο του Λιχτενστάιν και το πριγκηπάτο του Μοναχού.

—Την άνοιξη δάζουν τα ρολόγια μία ώρα μπρός, γιατί έτσι κερδίζεται μία ώρα νυχτερινού φωτισμού. Η ώρα όμως επανέρχεται στην θέσι της το φθινόπωρο, δτε οι ήμέρες μικραίνουν.

—Οί σιδηρόδρομοι προχωρούν προς τ' άριστερά, διότι οι πρώτες μηχανές έχουν κατασκευασθή στην Άγγλία όπου όλη η τροχαία κίνηση καθορίζεται έμπρός άριστερά.

—Το άριστοκρατικότερο φαί των Κινέζων είναι το κεφάλι της γουρούνας.

—Η κατάχρησις γάλακτος της άγελάδος προδιαθέτει τον οργανισμό για φθισ.

Για να διασκεδάσετε τη συντροφιά σας

Πώς, άφου κάψετε ένα μανδύλι, θα τ' έπαναφέρετε εις την πρώτην του κατάστασι.

Για να γίνει το παιγνίδι αυτό χρειάζονται:

- 1) Ένα καπέλλο.
- 2) Μιά έφημερίδα.
- 3) Ένα μανδήλι.
- 4) Ένα ψαλίδι.
- 5) Ένα πιάτο.

Αφού πήτε στους παρευρισκόμενους ότι θα τους παρουσιάσετε ένα σπουδαίον φαινόμενον χωρίς να τους εξηγήσετε τίποτε, άκουμπάτε το καπέλο επάνω σ' ένα τραπέζι, το όποιον να εύρίσκεται όσον το δυνατόν μακράν των θεατών. Ζητήστε τότε ένα μανδήλι, άνταλλάξατε το κατά τον έξισ τρόπον.

Έχετε κρυμμένο —προτού φυσικά παρουσιάσθητε— κάτω του γιλέκου σας, άκριβώς εκεί που κουμπώνει το τελευταίο κουμπι, ένα μανδήλι λευκό.

Αφού πάρετε το μανδήλι που εξητήσατε, το κρατείτε διά της άριστερας χειρός και στρεφόμενος ταχύως όυρετε το κρυμμένο μανδήλι και περνάτε το δανεισθέν από της άριστερας εις την δεξιάν χείρα. Διά της κινήσεως αυτής τα δύο μανδήλια πρέπει να εύρεθούν μαζί εις την δεξιάν χείρα. Προσποιηθήτε ότι ζητείτε κάποιο σημείον επί το δανεισθέν μανδήλιον αλλά σεις πραγματικώς τυλίγετε αυτό εντός της παλάμης σας και ξετυλίγετε το κρυμμένο. Διά να κάμετε τας κινήσεις αυτές, πρέπει να έξασκηθήτε ιδιαίτερος. Αφού τακτοποιήσατε τα μανδήλια ως άνωτέρω υπεδείξαμεν, τοποθετείτε το άνοικτόν μανδήλιον επί της άκρας του καπέλλου και ρίπτετε το μανδήλιον της κυρίας εντός αυτού (του καπέλλου). Με τον τρόπον αυτόν και διά καταλλήλων λέξεων πειθόνται οι θεαταί ότι το μανδήλιον δεν φεύγει διόλου από τα μάτια των.

Ζητείτε κατόπιν ένα ψαλίδι και ένα μαχαίρι. Παίρνετε τότε το μανδήλι το δικό σας, το όποιον είναι τοποθετημένον επί της άκρας του καπέλλου και το κόβετε μέχρι του μέσου. Φωνάζετε ύστερα δύο πρόσωπα με τα όποια έλθετε εκ των προτέρων συνεννοημένος και τους δίδετε να κρατούν τας άκρας του καμμένου μανδηλίου.

Εξέρχεσθε από το δωμάτιον διά να φέρετε ένα πιάτο, αλλά παίρνετε και το καπέλλο μαζί σας.

Όταν βγήκε, τοποθετείτε το μανδήλιον που δανεισθήτε μεταξύ των δύο φύλλων της έφημερίδας, την όποιαν διπλώνετε. Έπιστρέψατε εις το δωμάτιον κομίζοντας την έφημερίδα και το πιάτο.

Ανάβετε τότε τα άκρα του μανδηλίου, το όποιον κρατούν τα γνωστά σας πρόσωπα και το αφήνετε να καθί μέσα στο πιάτο. Άνοίγετε ταυτόχρονως την έφημερίδα επάνω στο τραπέζι και αφήνετε μίαν άκραν διπλωμένην, μέσα εις την όποιαν βρίσκεται το μανδήλι.

Αδειάζετε κατόπιν την εντός του πιάτου στάκην επάνω στην έφημερίδα, την όποιαν διπλώνετε καλώς και αρχίζετε να την τρίβετε. Προσποιηθήτε ότι διατάσσετε την στάκην να μεταβληθή σε μανδήλι. Ξεδιπλώνετε την έφημερίδα, θγάζετε το μανδήλι και το δίδετε να το εξέτασουν για να πεισθούν.

Το παιγνίδι αυτό είναι θαυμάσιον για μία συναναστροφή, αλλά, επαναλαμβάνομεν, πρέπει να έξασκηθι κανείς προηγουμένως εις το σημείο της άλλαγής και αποκρύψεως των μανδηλίων.

Ο ΟΡΑΚΟΣ ΤΗΣ

ΤΑ ΛΕΥΚΑ ΣΗΜΑΔΙΑ ΠΑΝΩ ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ

Τα λευκά σημάδια πάνω στα νύχια για τους προληπτικούς σημαίνουν πάρα πολλά πράγματα.

Αν το μεγάλο δάχτυλο έχει λευκά σημάδια, σημαίνει κάλωση καρδιάς.

Στο δείκτη έξυπνάδα. Στο μεσαίο άσάθεια, επιτολαιότητα. Στον παράμεσο τόλμη, πάθος. Στο μικρό φτώχεια χαράκρηρος, άδυναμία.

Για τους γιατρούς είναι δείγμα άνααιμίας και άδυναμίας.

Τα λευκά σημάδια είναι συνήθως παρασιτικά, εξαφανίζονται και επανέρχονται. Έκείνοι όμως που τα έχουν διαρκώς είναι άδυνάτου χαρακτήρος.

★

ΠΟΙΟΣ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕ ΤΑ ΡΟΛΟΓΙΑ

Οι άρχαιοι ξέρανε την ώρα, δηλαδή την αύγη, το μεσημέρι και το σούρουπο από τον ήλιο.

Αργότερα έφτιασαν ένα δείκτη, του όποιου η σκιά έπεφτε σε ένα δίσκο, και από εκεί κανόνιζαν την ώρα.

Έπειτα γίνηκαν κάτι περίεργα, χοντροειδή όρολόγια, μηχανήματα που δείχναν το χρόνο κάθε ώρα τη φορά. Π. χ. το ρολόγι, που άπεστάλη στον Καρλόμαγνο, παρίστανε ένα καραγκιόζη, ο όποιος βαστούσε μία μπρούτζινη σφαίρα στο χέρι. Και κάθε μία ώρα την αφήνε να πέφτη πάνω σε μέταλλο και χτυπούσε.

Η ιδέα των ρολογιών με έκκρεμες εις πολύ παλιά. Πρώτος που έφτιασε ένα τέτοιο ρολόγι το 900 π.χ. ήταν ο μοναχός Ζερμπέρ.

Τα ρολόγια της τσέπης, τεράστια εις όγκον, σαν ξυπνητήρια, άνεκαλύφθησαν από τον Κλεμάν το 1700, έπειτα από πολλούς κόπους.

Τέλος το πρώτο ήλεκτρικό ρολόγι δούλεψε το 1857 στο Μπρεγκέ

★

ΕΝΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ

Μέσα στα διάφορα επαγγέλματα, που υπάρχουν στην Άγγλία, υπάρχει και ένα που ο επαγγελματίας του λέγεται «άλιεύς τορπιλλών». Το πρωτότυπο αυτό έπάγγελμα έδημιουργήθη πρό τινος, όταν εξεδόθη κάποιος νόμος που όριζεν άποζημίωσιν 30 λιρών δι' εκείνον, που θα έβρισκε και θα ψάρευε στη θάλασσα μία τορπιλλη.

Σήμερον υπάρχουν πολλοί ναυτικοί, που έχουν άφοσιωθή στο έπάγγελμα αυτό, δεδομένου μάλιστα ότι στις περιοχές εκείνες είχαν ριφθή κατά τον πόλεμο χιλιάδες τορπιλλών.

★

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ ΠΡΩΤΟΙ !

Ένα πρωτοφανές για τα άθλητικά χρονικά γεγονός παρουσιάσθη πρό ήμερών σε ένα γυμναστήριο του Σικάγου. Πέντε γνωστοί Άμερικανοί άθληταί ταχύτητος έπροπονούντο εις το άγώνισμά των. Όταν άπεφάσισαν να χρονομετηθούν και έτρεξαν την πρώτην φοράν έφθασαν και οι πέντε άκριβώς την αυτήν στιγμήν εις το τέρμα, έπιτυχόντες όλοι χρόνον 10" 8)10. Έτρεξαν για δεύτερη φορά, όποτε συνέβη το ίδιο φαινόμενο να τερματίσουν πάλι συγχρόνως με χρόνον 10" 9)10 και τέλος... έτρίττωσαν το κακό και έτερματίσαν πάλι μαζί και οι πέντε με χρόνον 11" 2)10.

ΜΑΛΛΙΑ... ΕΜΠΡΙΜΕΙ!

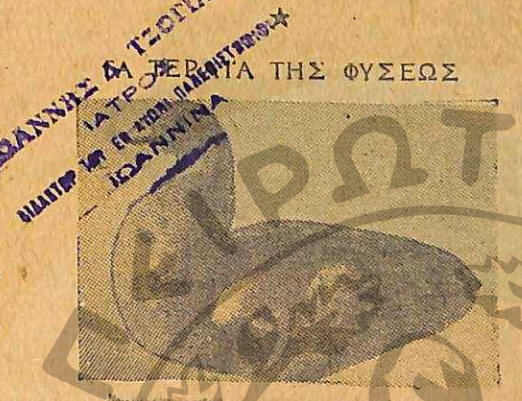

Στην Εύρώπη είναι πολύ της μόδας το «άσορτι» των μαλλιών με τα φορέματα. Έξηγούμεθα :

Αν π. χ. το φόρεμα που φορεί μία κοσμική κυρία είναι έμπριμε ή έχει θούλες κόκκινες, μαύρες κ.λ.π., τότε πρέπει να άποκτήσουν και τα μαλλιά της... θούλες!

Ένα παράδειγμα του πώς φαμπρικάρονται τα μαλλιά στην περίπτωση αυτή μας δείχνει η φωτογραφία που παραθέτουμε.

Η εικόνα αυτή μας παριστάνει τον κινηματογραφικό άστέρα Ντόλορες Κόλς, η όποια κολλά στα μαύρα της μαλλιά άσπρες θούλες, κατασκευασμένες από μία μαλακή σύνθεσι της ζελατίνης, και τοτότο για να είναι «άσορτι» με το φουστάνι της.

Στο... ο έπισκέπτης μεταξύ άλλων περιέργων της φύσεως θέλει και τα άνωτέρω περίεργα προϊόντα της γής. Αυτά δεν είναι παρά πατάτες, οι όποιες νομίζει κανείς ότι είναι φτιαγμένες με το χέρι.

ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ

Ο ΝΤΕ ΒΑΛΕΦ ΑΠΑΙΣΙΟΔΟΣΟΣ

Τα καλλιστεία των τελευταίων έτών άπέδειξαν έξω ότι ο θεσμός αυτός έπαψε να ενδιαφέρει τον κόσμο, άρχισαν δέ να τα άπαρνούνται και αυτοί οι τόσο φίλοι τους πριν «κοσμικοί τύποι». Έτσι σιγά σιγά το ρεύμα αυτό παρέσυρε και τον γνωστό μας Γάλλο δημοσιογράφο κ. Μωρίς ντε Βαλέφ, ο όποιος είναι σήμερα πολύ άπαισιόδοξος για την τύχη του θεσμού που άνεπνεύσθη ή μάλλον... έφευρε.

Την άπαισιοδοξία αυτή του κ. ντε Βαλέφ, έφερε στο φώς της δημοσιότητας μία από τα έσπετινάς ύποψηφιας διάν τον τίτλον «Μίς Γαλλία», η όποια μόλις έφερε εις την μικροκαμωμένην ράνη της, το έλάχιστον βάρος των 15 Μαίων.

Γιατί θιασθήκατε τόσο πολύ, δεσποινίς, να διαγωνισθήτε στα καλλιστεία; την ρώτησαν οι δημοσιογράφοι.

—Πρόκειται περί συστάσεως του κ. ντε Βαλέφ, ο όποιος είναι και οικογενειακός μας φίλος.

—Τί σας συνέστησε, αν επιτρέπεται;

—Μου είπε: «Αν θέλεις να λάθης μέρος στα καλλιστεία, κάνε το έφελος, γιατί είναι ζήτημα αν, όπως πάμε, θα ύπάρχουν... του χρόνου!»...

Οι έχθροι των καλλιστείων έσπευσαν να έκμεταλλευθώ το γεγονός διά να τα κακολογήσουν και πάλιν, νωό ο ντε Βαλέφ, δεν έκαμε ούτε τυπικός έστω μία διάφυσιν. Τα πράγματα λοιπόν, καθώς φαίνονται, είναι σοβαρά, προς μεγίστην έσως θλίψιν των θαυμαστών και... έκμεταλλευτών του ώραιού!

★

ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ

Σκεφθήκατε ποτέ ότι το ρολόγι είναι από τα πράγματα εκείνα που μπορούν να μας δώσουν σε όρισμένους όπολογισμούς τους πιο μεγάλους άριθμούς; Αν όχι, ίδου ένα παραδειγματάκι:

Η μικρή ρόδα, που βρίσκεται κάτω από την τρίχα του ρολογιού, κάνει πέντε κινήσεις στο δευτερόλεπτο και έπομένως 300 κινήσεις στο λεπτό, 18000 την ώρα και 432 χιλιάδες το είκοσιτετράωρο. Θέλετε τώρα τον άστρονομικό άριθμό; Βρήτε πόσες κινήσεις κάνει η ροδίτσα αυτή σε μία... δεκαετία!...

★

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΔΑΚΡΥΩΝ

Ένας πολύ περίεργος διαγωνισμός γένηκε πρό έβδομάδων στο Σικάγο.

Διαγωνίσθηκαν περί τις 300 γυναίκες.

Θέμα διαγωνισμού ήσαν τα δάκρυα :

Ποιά θα χύση τα περισσότερα δάκρυα σε διάστημα πέντε λεπτών.

Κάθε τι το τεχνικό μέσον άπαγορεύθηκε.

Το πρώτο θραβείο ήταν 1000 δολάρια το όποιον έκέρδισε η δεσποινίς Γκρήν, γιατί κατόρθωσε να χύση τριάντα όκτω δάκρυα.

Το δεύτερο θραβείο 500 δολάρια, το όποιον έκέρδισε μία παντρεμένη κυρία, η κ. Ουόλοτερ, γιατί έχυσε είκοσιέξη δάκρυα. Τέλος 200 δολάρια, ένα κοριτσάκι που έχυσε 15 δάκρυα.

Γενικά, όλου του γυναικόκοσμου αυτού οι προσπάθειες ήσαν τόσο καμικές, που προκαλούσαν τα άκράτητα γέλια των θεατών.

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

—Βλέπετε, είπε ο Σμιθ, ο Σούδερν πέθανε κατά τη νύχτα, αλλά ο Σέρ Φράνκ Ιαρκου, ο οποίος έφθασε λίγα λεπτά μετά το θάνατό του, απέφραξε ότι πέθανε από συγκοπή και ότι δεν είδε τίποτε άλλο το υποπτο.

Τον κύτταζε σκεπτικός.
—Ο Σέρ Φράνκ είναι ένας πολύ καλός γιατρός.

—Ναι, αλλά αν ο Φου Μαντσού είναι υπεύθυνος για το θάνατο, να είσαι βέβαιος ότι δεν θα άφηνε και κανένα ίχνος. Τι θα κάνουμε;

—Ο Σμιθ ανασήκωσε τους ώμους.

—Τι να κάνουμε!

—Ο Σμιθ δεν άγγισε το πρόγευμά του. Έξακολουθούσε να πηγαίνει ούρα μέσα στο δωμάτιο.

—Τίποτε δεν ξεκαθαρίζει, Πετρί. "Ας πάμε και βλέπουμε.

—Επειτα από μία ώρα βρισκόμαστε στο νεκρικό θάλαμο. Βλέπαμε το χλωμό πρόσωπο του Ένρι Στράνδικ λόρδου Σούδερν, του μεγαλύτερου μηχανικού της εποχής. Το κεφάλι αυτό περιέκλειε ένα τέτοιο μυαλό, που κατόρθωσε αυτό μόνο να κατασκευάσει την μεγαλύτερη σιδηροδρομική γραμμή. Η δουλειά του είχε τελειώσει.

—Βέβαια, ήταν άρρωστος, αλλά δεν ήταν δυνατόν να πεθάνει τόσο πρόωπα, έλεγε ο γιατρός του σπιτιού. Με είδοποίησαν στις δύο το πρωί. Μ' ένα έλκος του στομάχου δεν πεθαίνει κανείς τόσο πρόωπα.

—Πάντως, γιατρέ, ο θάνατος του πελάτου σας σας φαίνεται φυσικός;

—Απολύτως. Μήπως σεις βρίσκεται τίποτε το αντικοινωνικό;

—Όχι, είπε ο Σμιθ. Δεν θέτω εν άμφιβολία τη διάγνυσί σας, γιατρέ.

—Επειτα από λίγο φεύγαμε απ' αυτό το σπίτι. Βγαίνοντας, συναντήσαμε κάποιον ντυμένο στα μαύρα.

—Είσαατε θαλαμηπόλος του λόρδου Σούδερν;

—Ο άνθρωπος υπεκλίθη.

—Βρισκόσαστε στο δωμάτιό του τη στιγμή του μοιραίου τέλους;

—Μάλιστα, κύριε.

—Παρατηρήσατε τίποτε το παράξενο;

—Τίποτα, κύριε.

—Μήπως κανένα θόρυβο έξω από το σπίτι;

—Ο άνθρωπος κούνησε αρνητικά το κεφάλι και ο Σμιθ τραβώντας με από το χέρι με πήρε έξω.

—Μέσα σ' αυτό το άγνωστο και το παρέρωτο δεν βλέπω παρά το χέρι του Μαντσού που πέρασε πάνω του και άφησε το θάνατο.

—Δεν έχεις άδικο, φίλε μου, είπα. Βέβαια, δεν υπάρχει ίχνος. Σύμφωνα. Και όμως γι' αυτό ακριβώς ένοχος είναι ο Φου Μαντσού.

Μ' αυτές τις σκέψεις και χωρίς πια καμμία έλπίδα πως θα τσακώσω με το Φου Μαντσού, περνούσαν οι μέρες μας.

Ο φίλος μου φαινόταν άρρωστος από

το κακό του. Δεν μπορούσαμε να κάνουμε τίποτα.

Μία μέρα, σκοτεινίαζε όταν έμπηκα μέσα σ' ένα βιβλιοπωλείο. Γύρευα να δω κάποιο βιβλίο σχετικό με τις μυστικές ιστορίες της Κίνας. Πήγα να καλέσω τον βιβλιοπώλη, όταν ένοιωσα κάποιον να με τραβάει από το μανίκι.

Γύρισα και βρέθηκα ξαφνικά πρόσωπο με πρόσωπο με την Καραμανέ. Αυτήν την όποιον είχα δη τόσες φορές μεταμφιεσμένη, τώρα ήταν ντυμένη κομψά σαν μία γυναίκα Άγγλιδα.

Κύτταζε με ανησυχία τριγύρω της.

—Γρήγορα! Πάμε, άς στρίψουμε τη γωνιά. Πρέπει να σάς μιλήσω, είπε και η μελωδική της φωνή έτρεμε.

—Όμολογώ ότι ποτέ μου, κάθε φορά που θρέθηκα μπροστά της, δεν ήμουν κύριος του εαυτού μου.

—Επρεπε να ήμουν από πάγο για να μη με συγκινήσει η όμορφιά της.

—Ήταν το μυστήριο για μένα. Ήταν μεγάλη χάρη και γοητεία.

Σ' ένα έρημικο δρομάκι σταμάτησε και είπε:

—Είμαι δυστυχής. Πολλές φορές μου ζητήσατε να σάς βοηθήσω να πιάσετε το Φου Μαντσού. Είμαι έτοιμη.

—Νόμισα πως δεν άκουσα καλά.

—Και ο αδελφός σας;... είπα.

—Μου έσφιξε το χέρι και με κύτταζε καλά.

—Είστε γιατρός, θέλω να ρθίτε να τον δείτε.

—Βρίσκεται στο Λονδίνο;

—Ναι, στο σπίτι του Φου Μαντσού.

—Και θέλετε;...

—Να ρθίτε μαζί μου, ναι.

Ο Νέβιν Σμιθ πολλές φορές μου είχαν απαγορεύσει να έμπιστευω την ζωή μου σ' αυτή τη νέα. Δεν έδιότασα όμως και πολύ. "Επειτα από λίγο βρισκόμαστε μέσα σ' ένα κλειστό αμάξι.

Η Καραμανέ ήταν σιωπηλή. Κάθε φορά όμως που γυρνούσα να τη δω, εύρισκεα τη ματιά της καρφωμένη επάνω μου, με μία έκφραση παρακλητική, θλιβερή και κάτι άλλο ακόμα, που με έκανε να τὰ χάνω.

Είχε πη στο σωφέρ να μās πάη μέχρι το τέρμα της Έμπορικής οδού, κοντά στα νέα τελωνεία.

Είχε σκοτεινιάσει καλά όταν φθάσαμε στα τελωνεία. Ξένοι από όλα τα μέρη του κόσμου βγαίνουν ή μπαίνουν μέσα στα διάφορα στενά. Για μία στιγμή μου φάνηκε ότι περάσαμε από τη Δύση στην Ανατολή.

Δεν ξέρω τί ήταν εκείνο που συγκίνησε την Καραμανέ, αλλά μία στιγμή με πλησίασε και ρίχτηκε επάνω μου.

Και όταν εδιώξαμε τ' αμάξι και προχωρήσαμε στο πεζοδρόμιο σταμάτησε ξαφνικά και μάλισταςαν να θέλει να με γυρίσει πίσω. Ξαναπήρε όμως θάρρος και άρχισε να με περνά από ένα σωρό στενωπόκακα. Είχα αποφασίσει τον εαυτό μου. Η ζωή μου, ή τύχη είχαν έμπιστευθή στα χέρια της γυναίκας αυτής, με το άγνωστο παρελθόν με τον άκατανόητο χαρακτήρα, της οποίας η όμορφιά και η

γοητεία μπορούσαν να είναι ή μάσκα του ψεύδους.

Θέλησα κάτι να πω.

—Σούτι!

Μου έπιασε το χέρι για να μου επιβάλει σιωπή.

—Ενας τοίχος από τοίχλα ύψωνότανε στα δεξιά μας. Παρακάτω βρισκότανε το ποτάμι. Τα νερά που χτυπούσανε στην όχθη ακουγόντουσαν. Ξαφνικά άκουσα ένα κλειδί να γυρίζει σε μία κλειδαριά και είδα την Καραμανέ να με σπρώχνει σ' ένα σκοτεινό διάδρομο.

Περιπατούσαμε σ' ένα απόλυτο σκοτάδι. Το χέρι της έπιασε το δικό μου.

Περάσαμε ένα διάδρομο κι' έπειτα ανεβήκαμε μία σκάλα χωρίς χαλί.

Μία δεύτερη πόρτα και ξαφνικά μπήκαμε σ' ένα δωμάτιο με πολυτελέστατη επίπλωση, φωτισμένο μ' ένα απαλό, γλυκό φως. Απέναντι ένα σωρό μαξιλλάρια μεταξωτά σκορπισμένα σ' ένα περσικό χαλί.

Η Καραμανέ σήκωσε μία κουρτίνα και στάθηκε ν' άφουγκραστή. Απόλυτος σιωπή.

—Επειτα κάποια κίνησι από τα μαξιλλάρια και δυο μάτια λαμπερά καρφώθηκαν επάνω μας. Διέκρινα τη μικρή μαύμη του Ιατρού Φου Μαντσού, το «μορμουσέ».

—Από δω, μου ψιθύρισε η Καραμανέ.

Δεν φαντάζομαι ποτέ ένας γιατρός αξιοπρεπής να είχε άλλοτε περιπλεχθή σε μία τόσο επικίνδυνη περιπέτεια.

Ο διάδρομος αυτή τη φορά ήταν σκεπασμένος μ' ένα απαλό παχύ χαλί. "Ενα έλαφρό φως μπροστά μας. Μπήκαμε σε μία τεράστια αίθουσα, πολύ πύδ πλούσια έπιπλωμένη από την προηγούμενη. Πολλά, πάρα πολλά μαξιλλάρια χαμό. Τρεις λάμπες ηλεκτρικές κρεμάνονταν από το ταβάνι μέσα σε μία πλαφονιέρα.

Ο ένας από τους τοίχους ήταν σκεπασμένος μ' ένα τζαμένιο χώρισμα, που χώριζε ένα δολέκληρο χημικό εργαστήριο. Από μέσα διέκρινοντο διάφορα εργαλεία και σωληνώσεις.

Σε μία γωνιά βρισκότανε ξαπλωμένο ένα παιδί ακίνητο έντελως. Το πρόσωπό του έμοιαζε καταπληκτικά με το πρόσωπο της Καραμανέ. Είχε δόμαυρα μαλλιά κατσαρά. Τα χέρια του ήταν σταυρωμένα πάνω στο στήθος.

Σαστισμένος το κύτταζε.

—Είπε ο 'Αζίζ, ο αδελφός μου, είπε η Καραμανέ.

Σκύψαμε. Η Καραμανέ γονάτισε κ' έσκυψε πάνω στο παιδί, του χάιδεψε τα μαλλιά και του ψιθύρισε λόγια τρυφερά.

Πλησίασα περισσότερο κι' έγώ και δεν ξεχνάω την αγωνία των ματιών της, που παρακολουθούσε τις κινήσεις μου.

Πράγματι, πριν ακόμα το άγγιζω, είχα καταλάβει ότι το παιδί αυτό δεν είχε πια ζωή.

Η Καραμανέ του χάιδεψε τα ψυχρά του χέρια και του μιλούσε άράπικα.

Σιωπούσα. Με κύτταζε και είπε.

—Δεν πέθανε. Δεν είναι αλήθεια πως πέθανε.

Και κουνώντας με ξαναείπε:

—Πέστε μου πως δεν πέθανε!

—Δεν μπορώ να το πω άφου είπα.

—Όχι, είπε, 'Αδύνατον. Δεν καταλαβαί-

νετε, μολονότι είστε γιατρός. Δεν μπορείτε να καταλάβετε.

Σώπασε, βγάζοντας ένα μουγκρητό και φέρνοντας τα μάτια της τότε σε μένα και τότε στο παιδί.

Από τα βάθη του σπιτιού ακούστηκε ένας υπόκωφος ήχος ενός τζιν.

—Γρήγορα! μου είπε η Καραμανέ και μ' έπιασε από το χέρι. Πάμε πάνω. Ήρθε.

Ανέβηκα τρέχοντας κάτι σκαλιά. Πήγαινα ξοπίσω της. Το χαλί έπνιγε τα βήματά μας. Έσκυφα από πάνω και είδα.

Ήταν ο Ιατρός Φου Μαντσού.

Ακίνητος, μέσα σε μία κίτρινη ρόμπα, τα μάτια πράσινα, γυαλιστερά, σαν τη γάτας, έσκυψε πάνω από τον 'Αζίζ.

Η Καραμανέ μ' ανάγκασε να γονατίσω.

—Κυττάχτε! Κυττάχτε!

Ο γιατρός Φου Μαντσού έπιασε το σφυγμό του παιδιού. "Επειτα προχώρησε με κάποια θιρίνα και πήρε ένα μπουκαλάκι. Μερικές σταγόνες από το υγρό αυτό πέσανε μέσα σ' ένα ποτηράκι.

Πρόσεξα καλά.

Μέτρηση τις σταγόνες.

Επειτα το πήρε με μία σύριγγα και με μία απαράμιλλη θεοαίτιότητα έκαμε μία ένεσι του 'Αζίζ.

Ασφαλώς, αυτός ο άνθρωπος ήταν παντοδύναμος! Του άνεγνώριζα τώρα μία υπερφυσική έντελως δύναμη. Μπρος στα μάτια μου ο Θάνατος γίνηκε Ζωή! Τα μελάνια μάγουλα του παιδιού κοκκίνησανε αλσθήα. Κινήθηκε, άνασκηώθηκε βοηθούμενο από τον Ιατρό Φου Μαντσού.

—Εκείνος χτύπησε ένα κουδούνι. "Ενας κίτρινος μπήκε κ' έφερε ένα φλυτζάνι με κάτι το ζεστό, ένα ζουμί που άχνιζε.

Δίπλα είχε κ' ένα ποτήρι κρασί.

Το παιδί σά να ζύπνησε από βαθύ ύπνο άρχισε να τρώει.

Η Καραμανέ μ' έσπρωξε και μ' έφερε στο πρώτο δωμάτιο που είχαμε μπή.

Σκόνταψα πάνω στη μαίμου και πήδησα από πάνω της.

—Βλέπετε, μου ψιθύρισε η Καραμανέ, δεν ήταν πεθαμένος. "Αλλά δίχως το Φου Μαντσού, θα ήταν νεκρός πια για μένα. Μπορώ λοιπόν να τον αφήσω περισσότερο στα χέρια αυτού του ανθρώπου;

—Μπορείτε να μου προμηθεύετε εκείνο το μπουκαλάκι ή και μέρος του υγρού που περιέχει; της είπα. "Αλλά, πήτε μου, πως κατορθώνει να επιφέρει αυτόν τον καταπληκτικό θάνατο;

—Δεν ξέρω, απάντησε. Ρίχνει κάτι μέσα στο κρασί. Σε μία ώρα ο 'Αζίζ θα ξαναπέσει πάλι στον ίδιο ύπνο, όπως τον είδατε και τον περάσατε και σεις ακόμα, που είσθε γιατρός, για νεκρό. "Αλλά... πάρτε αυτό.

Ανοίξε ένα μικρό εδέβινο κουτάκι και έβγαλε ένα φιαλίδιο μισόγεμο από το σκοπό υγρό.

—Καλά, της είπα, βάζοντας το φιαλίδιο στην τσέπη μου. Πότε θα μπορούσαμε

να συλλάβουμε το Φου Μαντσού και να δώσουμε τη ζωή στον αδελφό σας;

—Θα σάς το πω, ψιθύρισε ανοίγοντας την πόρτα θιαστικά. Φεύγει απόψε για τα βόρεια, αλλά να μην έλθετε σήμερα. Γρήγορα, γρήγορα! Πάμε, τρεχάτε! Μπορεί να με φωνάξει από στιγμή σε στιγμή.

Κι' έτσι, κρατώντας μέσα στην τσέπη μου το μικρό φιαλίδιο, που περιείχε το τρομερό εκείνο φάρμακο, άγνωστο για την έπιστήμη της Δύσεως, κι' άφου έρριξα μία γλυκιά ματιά στην Καραμανέ, άφησα το στενό εκείνο, άφησα την ατμόσφαιρα την άρωματισμένη από το μυστήριο του μυστηριώδους εκείνου σπιτιού, για να ξαναδρω τα μιάσματα του ποταμού.

ΠΡΟΣ ΒΟΡΡΑΝ

—Πρέπει τώρα πια να λάβουμε όλα τα κατάλληλα μέτρα για να καταλάβουμε το σπίτι εκείνο, είπε ο Σμιθ. Τώρα είμαστε τια βέβαιαι για τη σύμμαχό μας.

—Πρέπει όμως να κρατήσουμε το λόγο μας, τον δέκοψα.

—Ασχολήσου σύ, μ' αυτό, Πετρί, γιατί εγώ θα φροντίσω για το Φου Μαντσού.

Ξανάρχισε να περπατά επάνω κάτω με την πίπα στο στόμα. Τα δόντια μασάγανε το έζλο της πίπας.

—Τι έλεγα πάντοτε, είπε γελώντας. Η Καραμανέ είναι ένα από τα καλλίτερα δαγανά του Φου Μαντσού και μεις θα τη στρέψουμε εναντίον του. Η ημέρα έφθασε!

—Πρέπει να περιμένουμε να μάς δώση εκείνη το σύνθημα.

—Πολύ σωστά. Μήπως έχετε την παραμικρή ιδέα για το ύγρο που μεταφέρατε μέσα στο φιαλίδιο;

—Τίποτα, δυστυχώς. Και το χειρότερο είναι ότι δεν έχω αρκετό καιρό να κάμω μίαν ανάλυσι.

Ο Σμιθ ξανάρχισε να γεμίζει την πίπα του.

—Δεν μπορώ να στέκωμαι εδώ, Πετρί. Καίω από την έπιθυμία ν' αρχίσω τη μάχη. Δεν πρόφτασε να τελειώση την φράσι του κι' άρχισε να κυττάζει έξω από το παράθυρο.

—Θα πάρω μία σύριγγα μαζί μου, είπα.

Ο Σμιθ δεν απάντησε.

—Αν ήξερα τα συστατικά με τα οποία δίνουν τα φαινόμενα του θανάτου, έξηκολούθησα, το όνομά μου θα ζούσε για πολύ καιρό στους αιώνες.

Ο φίλος μου δεν γύριζε.

—Σου είπα ότι έβαζε κάτι στο κρασί; —Ναι.

Σιωπή. Οι σκέψεις μου τώρα πήγαιναν στην Καραμανέ, που ο Ιατρός Μαντσού κρατούσε αλυσοδεμένη κοντά του.

Με τον 'Αζίζ, τον αδελφό της, που κρεμότανε μεταξύ ζωής και θανάτου, μπορούσε να κάνει διαφορετικά; "Επρεπε λοιπόν να είναι ύποταγμένη στον Κινέζο. "Αν ο Φου Μαντσού χρησιμοποιούσε τις γνώσεις του για τη σωτηρία της ανθρωπότητας, τότε, τί δόξα γι' αυτόν.

Ο Σμιθ γύρισε απότομα και η έκφρασι του προσώπου του με κατατρόμαξε.

—Ψάξε να δης τί ώρα φεύγει το πρώτο τραίνο για το Λ...! μου είπα απότομα.

—Για το Λ...; "Αλλά...

—Να ο σιδηροδρομικός οδηγός. "Εμπρός, μη χάνουμε καιρό.

Η φωνή του διάταξε. Τα μάτια του πέτούσανε σπίτες.

—Σε μισή ώρα, το τελευταίο.

—Πρέπει να το πάρουμε.

Χωρίς καμμία έξηγησι, φόρεσε το σακάκι του.

Μπήκαμε σ' ένα ταξί. Ο Σμιθ κύτταζε διαρκώς έξω από το παραθυράκι.

—Να με συγχωρή, αγαπητέ μου, αλλά ακολουθώ κάποιο πρόβλημα, που πρέπει να λύσω. Πήρες μαζί σου και τα χρειάζομενα;

—Βεβαιότατα.

Τη στιγμή που το ταξί έμπαινε στο σταθμό, ο Σμιθ είπε:

—Φαντάζεσαι ότι ο Λόρδος Σούδερν είναι ο πρώτος μηχανικός του κόσμου;

—Βεβαιότατα.

—Πιό μεγάλος κι' από το Χόμπερ, του Βερολίνου;

—"Ισως. "Αλλά ο φόν Χόμπερ πέθανε πρό τριών ετών.

—Τριών ετών;

—Περίπου.

—Α!

Φθάσαμε εγκαίρως στο σταθμό για να πιάσουμε δυο ξεμοναχιασμένες θέσεις χωρίς διάδρομο, για να επιτρέψω στο Σμιθ να κάνει μία επιθεώρησι στους ταξιδιώτες.

Ήταν σκεπασμένος μέχρι τ' αυτιά. Το ίδιο μου σύστησε να κάνω κι' εγώ. Πράγματι αυτή η στάσι του μου κεντούσε την περιέργεια.

Το τραίνο ανεχώρησε.

—Μη νομίζεις, Πετρί, πως θέλω να σου κρύψω τίποτα. Φοβάμαι μονάχα μη γελιέμαι. Δεν ξέρω πως δεν ήρθε και σε σάς η ίδια ιδέα. Αυτάμα.

—Μέχρι στιγμής δεν καταλαβαίνω τίποτα.

—Καλά, δεν θα σου αναπτύξω τις σκέψεις μου. Συγκεντρώθηκε και προσπαθήστε να καταλάβετε το σκοπό του ταξειδιού μας.

—Αδίκαια κοπίασα. Και σταμάτησα πια να σκέπτομαι.

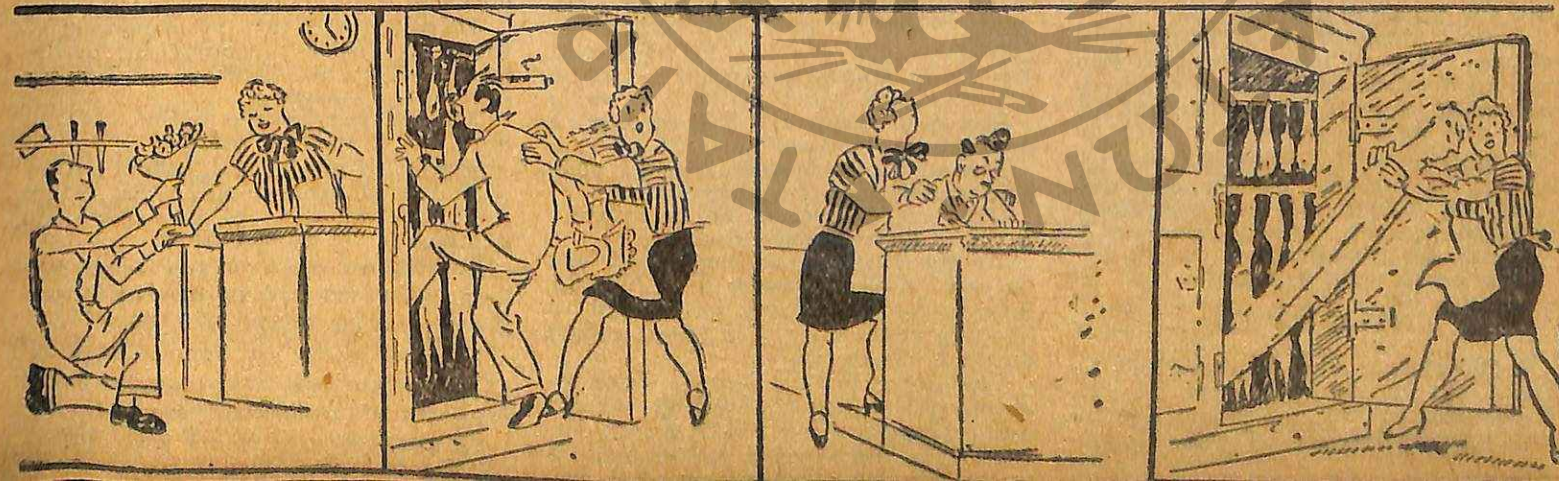
Το τραίνο σταμάτησε στο Ρούγκμπυ όπου ο Σμιθ έμιλησε λίγα λεπτά με τον σταθμάρχη.

Κατάλαβα το σκοπό μονάχα όταν φθάσαμε στο Λ... και βρήκαμε ένα μεγάλο ατμόκίνητο που μάς παράλαβε προτού άκόμε οι άλλοι επιβάτες κατέβουν από την αμαξοστοιχεία.

—Επειτα από είκοσι λεπτά δρόμο ταχύ, φάνηκε ένα κομψό σπιτάκι τριγυρισμένο από τὰ δέντρα ενός δάσους.

(Η συνέχεια στο έρχόμενο)

Ο ΕΡΩΣ ΣΤΑ ΚΡΕΟΠΩΛΕΙΑ

Από το Βουδδισμό μέχρι το χριστιανισμό

Κάθε λαός, από τότε που παρουσιάστηκε ο άνθρωπος στη γη, ανάλογα με τον τόπο, τον χρόνο και την ιδιοσυγκρασία του, δημιουργούσε μια θρησκεία, για να επιδοθεί σε κάποια λατρεία.

Είτε είχαν ναούς, στους οποίους να συγκεντρώνονταν, είτε δεν είχαν, οι άνθρωποι δημιουργούσαν τα υπερφυσικά και υπέρτατα όντα, στα οποία έπιστευαν και περιέμεναν απ' αυτά τη βοήθεια ή την τιμωρία.

Δεν παύει με χρονολογία την δημιουργία κάθε θρησκείας, θα τις πάρω κατά είδος.

ΒΡΑΧΜΑΝΙΣΜΟΣ

Ο Βραχμανισμός έχει αυτό το χαρακτηριστικό ανάμεσα σε τόσες θρησκείες, ότι δεν έχει ιδρυτή. Οι νόμοι του Μανού είναι το μόνο βιβλίο, που αντιπροσωπεύει την πραγματική θρησκεία του Βραχμανισμού.

Ό,τι γνωρίζουμε, το ξέρουμε από τη μελέτη της σανσκριτικής γλώσσας και των άλλων γλωσσικών ιδιωμάτων των Ινδίων, που μας απέκάλυψαν κάποια αλήθεια.

Η ιερή φιλολογία των Ινδίων μας δίνει εν πρώτοις τη Βέντα, ή οποία είναι και η Βίβλος των Βραχμάνων. Έπειτα τα Μανάρια-Ντάρια-Σάστρια και τις μεγάλες έποποιες, τη Μαχαμπαράτα και τη Ραμαγιάνα. Τέλος την Πουρανά.

Η Βέντα μιλά για τον Μανού και τον άποκαλει πατέρα των ανθρώπων και γιού του ήλιου, και είναι ο αδελφός του Γιάμα, ο θεός του θανάτου.

Το πρώτο βιβλίο του Μανού περιέχει μια γένεση, ανάλογη προς την εβραϊκή, πράγμα το οποίο μας κάνει να πιστέψουμε ότι η εβραϊκή ράτσα είχε ανακατασκευαστεί με την Αριανή.

Κατά τον Μανού, κάθε θεός ζή 32.000 χρόνια. Προϋπήρξαν 6 Μανού (θεοί), ήτοι οι Ινδιάνοι υπολογίζουν τη δημιουργία του ανθρώπου πριν από 192.000 χρόνια. Ο Μανού είναι τριουπόστατος, αναπαριστάται με το Βραχμά (το θεό δημιουργό), το Βισνού (το θεό προστάτη) και το Σίβα (το θεό τιμωρό).

Επίσης υπάρχει και η Σάκτε, ή γυναίκα του Βραχμά.

Ο Σίβα έχει για γυναίκα του την Παρβατί, την κόρη του ούνοου.

Για τους Βραχμάνους υπάρχει ή εξής δοξασία: Η ψυχή μας προϋπήρχε, έπαινέρεται στ' ανθρώπινα κορμιά και θα επανέρχεται μέχρις ότου εκκαθαρισθί τελικώς από τις αμαρτίες της.

Γι' αυτό και οι Ινδοί υποβάλλονται μόνοι τους σε τιμωρίες, σκληραγωγία, βάσανα, για να εξαλείψουν τα προηγούμενα λάθη της ζωής. Αυτό το σύστημα όμως είναι ανθρωποκτόνο.

Από κει βγήκε ο Βουδδισμός.

ΒΟΥΔΔΙΣΜΟΣ

Ο Βουδδισμός είναι θρησκεία του τέταρτου σχεδόν των ζώντων επί της γης. Εμφανίσθη τον 7ο αιώνα προ Χριστού και έπεβλήθη από τον πρίγκηπα Κακασ-

μουνη τον έπώνομασθέντα Βούδδα. Βούδδας σημαίνει σοφός, διανοούμενος.

Η θρησκεία αυτή κατ' αρχάς σχεδόν σε όλη την Ινδική Χερσόνησο, έπειτα στην Κίνα, στην Ιαπωνία στα νησιά της Κεϋλάνης, στην Ιάβα, την Κονγκίνα, τη Βιρμανία, το Θιβέτ, τη Μογγολία, την Ταταρία.

Τα βιβλία του Βουδδισμού είναι γραμμένα στην σανσκριτική. Πιστεύουν στη μετενάρκωση και τέλος στο Νιρβάνα ποταμό, όπου περνούν οι ψυχές και ξεπλένονται.

Από τη θρησκεία του Βουδδισμού απορρέουν τέσσερες θάσιμες θεωρίες.

Η πρώτη ότι ο πόνος είναι αχώριστος από τη ζωή, γιατί ή ζωή μας φέρνει προς τα γηρατειά, την ασθένεια και τον θάνατο.

Η δεύτερα είναι ότι ο πόνος είναι παιδί της έπιθυμίας, διά της οποίας προσκολλώμεθα στην ύλη, στη νεότητα, στην υγεία, στη ζωή.

Η τρίτη — ακριβώς για να κολάζη τις δυο άλλες — είναι ότι ή ζωή και ο πόνος μπορούν να σταματήσουν διά μέσου του Νιρβάνα (έξουδετέρωσης του έαυτού).

Η τετάρτη είναι ότι όταν φθάσωμε στο Νιρβάνα, πρέπει να καταστρέψωμε μέσα μας την έπιθυμία και παραμερίζωμε τα εμπόδια, που αντίστέκονται στην έξυψωσι του έαυτού μας.

Οι Βουδδιστάι έχουν υπέροχες τελετές και λατρείες του Βούδδα.

Οι στατιστικές υπολογίζουν τους Βραχμάνους και τους Βουδδιστάς σε 985.000.000 ψυχές.

ΜΩΑΜΕΘΑΝΙΣΜΟΣ

Η θρησκεία αυτή πήρε το όνομα εξ αιτίας του Μωάμεθ, ο οποίος κατάγεται από τη φυλή των Κοραϊσκιτών, οι οποίοι διειτείνοντο ότι βγαίνανε πάλι από τη φυλή του Ισμαήλ, υιού του Αβραάμ.

Η οικογένειά του εν τούτοις ήταν φτωχή. Γεννήθηκε στη Μέκκα στα 570 μ.Χ. και έλαβε έντολή από το θεό διά του αρχαγγέλου Γαβριήλ, να κηρύξη τη θρησκεία του.

Τέλος, με πολλές δυσκολίες, ο Μωάμεθ μπήκε πολεμώντας στην πόλι Μεδίνα, ή οποία έλαβε και το όνομα Μεντίνετ ελ Νέμπυ, ήτοι Πολιτεία του Προφήτου. Απο την ήμερα εκείνη, 16 Ιουλίου 622, άρχισε και το Μωαμεθανικό ήμερολόγιο πίστως.

Κοράνι λέγεται ή Βίβλος των Μωαμεθανών. Και αποτελείται από 114 κεφάλαια.

Ένας είναι ο Θεός, λέγει το Κοράνι, και προφήτης αυτού ο Μωάμεθ.

Οι Μουσουλμάνοι δεν υπερβάλλουν τα 200.000.000 ψυχών.

ΜΩΣΑΙΣΜΟΣ

Είναι το θρησκευτικό σύστημα του Μωϋσή, το οποίοι ονομάζεται εβραϊκή θρησκεία. Είναι τόση όμως ή δύναμις και ο φαντασμός των πιστών της θρησκείας αυτής, που μολοντί έχει σκορπίσει από τα 1800, εν τούτοις απαριθμεί πάνω από 5.000.000 ψυχές.

Οι ναοί των Έβραίων λέγονται συναγωγές.

ΜΑΖΔΕΙΣΜΟΣ

Είναι ή θρησκεία του Ζαρατούστρα, ή παγκόσμιος έπιστήμη.

Είναι το σύνολο διαφόρων νόμων, οι οποίοι αποδίδονται στο Ζαρατούστρα.

Ιερά της Βίβλος είναι το Βεντινάντ, ή δ νόμος έναντίον των Δαιμόνων.

Το ήθικό μέρος του Μαζδεϊσμού είναι υπέροχο. Κάθε άνθρωπος πρέπει να είναι καλός, να έχει ευγένεια σκέψης και να προφέρει καλά λόγια. Του επιβάλλεται ή εργασία των αγρών.

Είναι άγιος εκείνος, λέγει ο Ζαρατούστρας, που κατασκεύασε επί της γης ένα σπίτι, μέσα στο οποίο ανάβει φωτιά, συντηρεί ζωή, μια γυναίκα και παιδιά. Εκείνος που σπέρνει το σπέρμα στη γη, που

καλλιεργεί καρποφόρα δέντρα, αυτός προσεγγίζει το θεό περισσότερο από κείνον που κάνει εκατό θυσίες και προσφορές.

Η λατρεία συνίσταται στις προσευχές και στη συντήρησι φωτιάς. Δεν υπάρχουν θυσίες ζωντανών, αλλά λιθωνωτά.

Δεν υπάρχουν ναοί. Η μόνη εικόνα και αντιπροσώπευσις είναι ή φωτιά.

Οι ιερείς της λατρείας αυτής είναι οι μάγοι. Η θρησκεία του Ζαρατούστρα είναι διαδεδομένη μέχρι σήμερα στην Περσία και στις Ινδίες.

Οι πιστοί λέγονται Φάρσι.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Ακόμα και σήμερα, που ο πολιτισμός καυχείται ότι έχει κατακτήσει με τους πολέμους και με τους ιεραποστόλους του όλο τον κόσμο, οι παράξενες στά μυστηρία τους θρησκείες είναι πολλές και οι πιστοί τους υπολογίζονται σε 1.500.000.000 ψυχών.

ΙΖΑΚ ΤΟΜΣΟΝ

Η Απώ Ανατολή

Κινέζικη μαγειρική

Στα καλλίτερα κινέζικα έστιατόρια κάθε κατασρόλα και τηγάνι πλένεται άμέσως μόλις χρησιμοποιηθή, άκμνη και άν πρόκειται να μαγειρευθή μέσα σ' αυτό από το ίδιο φαγητό.

Τα τζάκια της κινέζικης κουζίνας έχουν περιεργή όψη, διότι κλείνουν προς τα εμπρός μ' ένα διπλό ξύλινο καπάκι, το οποίοι ο μάγειρος χαμηλώνει όταν θέλη να τραβήξη την σταχτή ή να βάλη και άλλα κάρβουνα.

Το καπάκι αυτό επιτρέπει στο μάγειρο να στέκεται πάντοτε κοντά στα φαγητά του χωρίς να ξεροψήνεται και αυτός στη φωτιά.

Τα κυριότερα μαγειρικά σκεύη είναι μεγάλες λεκάνες από χαλκό.

Το κρεατοσάνιδο βρίσκεται σε άδιάκοπη χρήσι, διότι όλα τα κρέατα και τα χορταρικά κόβονται σε μικρά κομματάκια πριν να μαγειρευθούν.

Εξαιρείται το ψητό κρέας, το οποίοι ο μάγειρας κόβει πρώτα σε λωρίδες μακρούλες, τις περνά σε σιδερένια σουθλά και την κρεμά όρθη μέσα στο φούρνο. Ανάβει δυνατή φωτιά από κάτω, βάζει πάνω από τη σουθλά ένα κωνικό σκέπασμα και το ψητό άρχίζει να ψήνεται.

Τα χοιρίδια του γάλακτος, τα παπιά και γενικώς τα πουλερικά, αλείφονται πρώτα με μέλι κι έπειτα μπαίνουν στο φούρνο για να ψηθούν. Το μέλι δίνει στο κρέας ένα γυαλιστερό ρόζ χρώμα.

Ιδίως τα επιδόρπια των Κινέζων είναι πολύ περίεργα. Μάλλον ποιητικά, τόσο που πολλές κυρίες της Ευρώπης μπάσανε αυτό το είδος: Δηλαδή τί ποιητικότερο από μια σαλάτα καμωμένη με φύλλα χρυσανθέμων.

Επίσης, πολλά είδη γλυκισμάτων γίνονται με φύλλα χρυσανθέμων, μενεξέδων ρόδων ή άλλων λουλουδιών. Σας παραθέσω μια συνταγή:

Παίρνετε ένα μεγάλο φρέσκο χρυσάνθεμο και το πλένετε καλά.

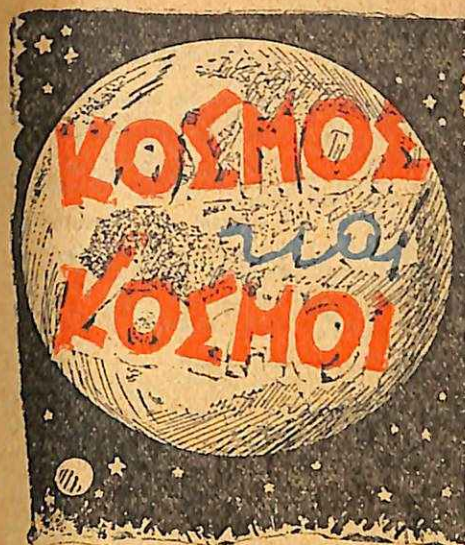
Μαδάτε τα πέταλά του, κόβετε και μερικά από τα πράσινα φύλλα του και τα ανακατώνεται μέσα σε χυλό καμωμένο από άλευρι και αυγό χτυπητό.

Βουτάτε στο χυλό τα φύλλα των λουλουδιών κι έπειτα τα ρίχνετε έλαφρά στο τηγάνι που βράζει το λάδι.

Ροδοκοκκινίζουν και τσιγαρίζονται.

Τα θγάζετε τότε από το τηγάνι και τ' απλώνεται σ' ένα καθαρό στυπτόχαρτο.

Τα σερβίρετε τότε σε μια πατέλλα, ρίχνοντας από πάνω ψιλή ζάχαρη.

Κόσμος!

Νά μια λέξις, που δεν επιδεχεται να έχει πληθυντικό. Γιατί μ' αυτή τη λέξι ένωσωμε το σύνολο όλων των ύφισταμένων σωμάτων, όλων των άστέρων, φωτεινών ή όχι, τα οποία διατρέχουν το άπέραντο του διαστήματος.

Και όμως οι άστρονόμοι μιλούν για Κόσμους και οι Κόσμοι αυτοί είναι εκείνοι, που τους δίνουν θέμα και άπασχόλησι να συζητούν και να γράφουν.

Δεν μπορούμε, βέβαια, έδω ν' άπαριθμήσωμε την Ιστορία της δημιουργίας, που οι άνθρωποι πιστεύουν για τον κόσμο, από τους παληούς χρόνους του Όμηρου.

Η Ιστορία της δημιουργίας αυτής από τότε άλλαξε, μεγάλωσε, μέσα στο γύρισμα των αίωνων με την πρόοδο των μέσων της εξερευνήσεως του ούρανου και με τα συμπεράσματα από τις μελέτες, που βγάζουν οι άστρονόμοι, συνδυάζοντας τα φυσικά και τα μαθηματικά.

Σήμερα λοιπόν υπάρχει αυτή ή θεοαίδησις.

Ο Ήλιός μας, με όλη την αυλή του από πλανήτες και κομήτες, ανήκει σε μια εξαφανισθείσα οικογένεια Ήλιων — περίπου 100 διακεκομμένων, εκ των οποίων με γυμνό μάτι δεν φαίνονται, παρά 6.000 — που αποτελούν ένα τεράστιο φακό. Άριστέρα και δεξιά τα ήλιόκια. Ένα σύνολο, που σχηματίζει την όδο του Γαλαξία, σπαρμένη όπως είναι με άστεράκια.

Η μυθολογία, που του έδωσε το όνομα του Γαλαξία, λέγει ότι όλα αυτά τα ούράνια πιτσιλιόματα έσχηματίσθηκαν από το γάλα, που τινάχθηκε από τον μαστό της Ήους, θυζαίνοντας τον Ήρακλή.

Ο Γαλαξίας λοιπόν είναι ο κόσμος μας και είναι τόσο πολύ μεγάλος, που, κατά τον υπολογισμό των ειδικών, τώ φως χρειάζεται 200.000 έτη να διατρέξη το διάστημα και το πάχος 10.000 χρόνια με την συνήθη ταχύτητα των 300.000 χιλιομέτρων το δευτερόλεπτο.

Έχει άρκετο χώρο, γιατί αυτά τα 100 διακεκομμένα Ήλιοι μπορούν να σταθούν και να τρέχουν, χωρίς φόβο να τσουγκρίσουν και να κομματιασθούν.

Υπολογίζεται ότι σε 100.000 τέτοια άστρια, σε ένα μπορεί να συμβή δυστύχημα.

Όστε ή όδος του Γαλαξία είναι ο Κόσμος μας. Άλλα δεν είναι όλος ο κόσμος ή μάλλον οι άλλοι και οι άλλοι κόσμοι.

Δεν πάνε δέκα χρόνια που ή άστρονομία έχει έπιστήσει την προσοχή πάνω της και το πρώτο βήμα το χρωστούμε στον Χούμπλ, ο οποίος με το τεράστιο τηλεσκόπιο του πάνω στο άστεροσκοπείο του όρους Ουίλσον ανέκαλψε τους άπομακρυσμένους Γαλαξίες, εκ των οποίων μονάχα 5-6 είναι όρατοι με γυμνό όφθαλμό.

Τα ώνόμασε μάλιστα Κόσμους Νήσων έτσι όπως βρίσκονται στο μεγάλο ώκεανό αυτό του ούρανου.

Δεν πρέπει να παραξενεύεστε όταν μιλούμε για τόσο μεγάλους και ποικίλους

Μπούρμα

Μιά από τις πιο παράδοξες φυλές των Ινδίων

Ο περιεργότερος λαός των Ινδίων είναι οι Μπούρμα, οι οποίοι έχουν ιδιαίτερες έντελνες παραδόσεις από τους άλλους Ινδούς.

Έκαστος Μπούρμα έχει ένα όνομα, αλλά δεν έχει επώνυμο και για να διακρίνουν το όνομα προσθέτουν, τας λέξεις σχβή, ή λέξεις αυτή εξηγείτε (πατέρας) προς ένδειξι σεβασμού, μουμ (αδελφός) όταν όμιλώσι προς όμοιους των νγγά, όταν όμιλώσι προς κατωτέρους, κ'όχ στους υπηρέτας και πόχ στους γέροντας.

Αι δέ γυναίκες προσθέτουν το μ'α προς ένδειξι σεβασμού, και το μη όταν όμιλώσι προς κατωτέρους.

Μιά από τας μεγαλοπρεπεστέρας έορτάς των Μπούρμα είναι ή έορτή της πρωτοχρονιάς, την οποία λένε Θινγγυάν, και συμπέπτει μεταξύ της 9ης ή της 12ης Απριλίου.

Στην αυτή έποχή τελείται και ή έορτή κ'ό-δ'άβ και εξηγείται ή έορτή της «συγγνώμης», κατά την οποία ζητούν οι κατωτέροι από τους άνωτέρους κατά την διάρκεια του ένιαυτού τα παραπτώματά των οι νέοι από τους γέροντας, οι άρχιντες από τον βασιλέα, τα παιδιά από τους γονείς και οι σύζυγοι από τους συζύγους.

Έπειδή γίνεται λόγος για συζύγους, κρίνωμε καλό να πούμε ότι ή γυναίκες των Μπούρμα δεν έχουν την ίδια κοινωνική θέση, όπως οι άλλοι λαοί. Δεν μαθαίνουν να διαβάσουν, και γερνάν συνήθως γρηγορώτερα.

Ο Μπούρμα παντρεύεται με την θέλησι των γονέων του ή των γερόνων και μένει μαζί με τα πενθερικά του τρία χρόνια για να τον δοκιμάσουν. Άλλα όσο δύσκολος είναι ο γάμος, τόσο εύκολα είναι τα διαζύγια, άρκει ή άμοιβαία συναινέσις ή ή μικρότερα άφορμή όπως διαλυθή ο γάμος.

Η πολυγαμία είναι έλευθερά, αλλά συνήθως μόνο οι μεριστάνες έπωφελούνται αυτής της έλευθερίας.

Οι Μπούρμα που πρεσβεύουν τα δόγματα του Βούδα, πιστεύουν στο άφθοαρτον της ύλης.

Γι' αυτούς οι κόσμοι μεταβαλλόμενοι και μετασχηματιζόμενοι άενάως, ποτέ δεν εξαφανίζονται όλοτελώς.

Έκαστος κόσμος σχηματίζεται, ζή και αποθνήσκει.

Όλος ο κόσμος πρέπει να αποθάνη. Μόνο ή άρχή και το όριστικό τέρμα της εξέλιξεως του κόσμου παρομοιάει προς τροχόν στρεφόμενο, δεν δύναται να κατανοηθή παρά των θνητών.

Αίτια της καταστροφής του ανθρώπινου γένους είναι ή ήθική έκλυσσις, ή προς άλληλους-έχθρα και ή άγνοιασύννη, όταν τα τρία αυτά υπάρχουν, έπέρχεται κατακλυσμός και οι όλίγοι σωζόμενοι μέσα

στα σπήλαια, όπου βρίσκουν καταφυγία από την όργη του Θεού, αποτελούσι τον πυρήνα της νέας ανθρωπότητας, αφού αυτό συμβή έξήντα έξη φορά, ο κόσμος εξαφανίζεται διά παντός και σχηματίζεται νέος.

Κατά τον μέγα φιλόσοφο και νομοθέτη Βούδδαν Γωδάμαν, ο παρών κόσμος θέλει διαρκέσει πέντε χιλιάδες χρόνια.

Τα βιβλία, τα περιέχοντα τας διδασκας του Γωδάμα, είναι ιερά βιβλία των Μπούρμα.

Τα βιβλία αυτά περιέχουσι πέντε κυρίως έντολάς.

«Ο φονεύων, έστω και ένα ψύλλον, ο υπεξαίρων, έστω και μια κλωστή από άλλον και ρίπτων εκ πόθου βλέμμα σε γυναίκα άλλου και μια σταγόνα μεθυστικού ποτού θέτων στη γλώσσα του, εκείνος παρέβη τας έντολάς μου», γράφει ο Γωδάμα.

«Εκείνος, ο όποιος με καθαρά καρδιά άποκλυθεί τα προστάγματα του νόμου, είναι άξιος να όνομασθή μαθητής μου».

Ιδού παρθένος σοφία, Ιδού το ευαγγέλιο του Μπούρμα!

Νομίζει κανείς ότι αυτός ο Χριστός όμιλεί από στόματος του Γωδάμα! Κατά δόθος όμως, ή θεότης δεν άναγνωρίζεται από τη θρησκεία των Μπούρμα. Η θρησκεία αυτή παραδέχεται την ύπαρξιν των πνευμάτων Νάτ, δεν είναι όμως Θεοί, άλλ' ειδικά πνεύματα διαφόρων όντων.

Πιστεύουν στην μαντική δύναμι των άστερων.

Ο βασιλεύς έχει στην Αυλή του διαρκώς 8-10 άστρολόγους.

Και ή άλχημεία δεν ήταν άγνωστη σ' αυτούς τους λαούς και άσχολούμενοι στην άνακάλυψι της φιλοσοφικής πέτρας. Οι πλείστοι των άσκούντων την μυστηριώδη αυτή τέχνη, είναι φοβεροί άγύρται και έξορσαν με τα θαλάσσια των Μπούρμα.

Οι Ιάτροι είναι δύο ειδών, οι Βείν-δός-τ'άσ'α, οι όποιοι μεταχειρίζονται φάρμακα εκ του φυτικού βασιλείου, και οι Γάτ-τ'ά-ύ-α μεταχειρίζονται μυστικούς τρόπους θεραπείας, λέγουν ότι γνωρίζουσι να φτιάνουν φάρμακα που το καθένα, κατ' αυτούς, περιέχει έξήντα στοιχεία του σώματος. Το όνομάζουν δάτ.

Αυστηρότατες είναι οι διαταγές του Γωδάμα, όσον άφορά τους ιερείς. Άπαγορεύεται «το πράγμα μετά μεσημβρίαν, το χορεύειν ή παίζειν μουσικά όργανα, να μη μεταχειρίζονται άρώματα, και το να μη θίγουν χρυσόν ή άργυρον».

Με γυναίκες δεν τους επιτρέπεται ούτε ή παραμικρή έπικονωνία, ούτε να τρώνε από φαγητό μαγειρεμένο από γυναίκες.

ΝΙΤΙ ΝΤΑΝΙ

ΔΕΝ ΤΟ ΠΕΡΙΜΕΝΑΝΙ...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Με άπατάς, Λυλικά; Δεν το περίμενα αυτό... Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Και εσύ με άπατάς...

(Κάθε Τετάρτη 6—9 οι συνεργάτες νέοι λογοτέχνες και φίλοι της «Ατλαντίδος» θα μας ευχαριστούν πολύ να περνούν από τα Γραφεία μας. Έκτος από τη φιλική τους και ευχάριστη επίσκεψη, στην οποία θα διαβάσουν και ωριμμένα κομμάτια νέων, η «Ατλαντίς» θα ήθελε πολύ στις συγκεντρώσεις αυτές να δώσει μια ζωντανή λογοτεχνική δράση και να φέρει σε επαφή τους νέους, τον ένα με τον άλλο, όπως με μια κοινή συνεργασία πετύχουν εκείνα που μέχρι σήμερα η αδιαφορία και καλοσύνη μερικόν παλιών τους άπαρηγόρησε).

Ο Κ. ΓΙΑΝΝΗΣ ΦΛΙΑΣΙΟΣ μας παρακαλεί να διορθώσουμε τα εξής λάθη που έγιναν στο ποίημά του «Ελεγείο» από τυπογραφική αμέλεια και που δημοσιεύθηκε στο 17ο τεύχος.

Τρίτος στίχος πρώτου εξαστίχου: έρημότη να διαβάστη έρημητη.

Εκτός στίχους πρώτου εξαστίχου: στέφτη να διαβάστη σκήτη.

Το ίδιο στον πρώτο στίχο του τρίτου εξαστίχου αντί σκήτη να διαβάστη σκήτη.

ΛΙΑΝ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ. — Δεν ζητήσαμε ποτέ τίτλο για την έκκριση γι' αυτό και η στήλη μας λέγεται «χωρίς γραμματοσημο». Μου στείλατε ένα πεζό, ένα τραγούδι.

Το τραγούδι ανήκει στη λαϊκή μουσα, γνωστότατο το θέμα του. Για το πεζό καλό, αλλά... περάστε να τα πούμε την Τετάρτη 6—8 από τα Γραφεία.

ΑΝΤΩΝΙΟΝ ΠΕΝΝΑ. — Ο στίχος χωλαίνει, διαβάστε τους ποιητές μας και προσπαθήστε να χέτε χρόνο και μουσική στα τραγούδια σας, αφού μπορείτε να έχετε θέμα.

ΡΟΥΥ—ΡΕΡΥ. — Περάστε την Τετάρτη 6—8 να το διαβάσουμε μαζί και να διορθώσουμε μερικά πραγματάκια να δημοσιευτεί.

ΑΝΔΡ. ΣΜΥΡΝΗΝ. — Προσπαθήστε να γράφετε σύντομα και πρό πάντων μὴν κυνηγάτε τις ένδοξοις φράσεις.

Στείλτε κάτι άλλο.

Το «Με τα ψέματάς», καλό το θέμα, όχι όμως καλογραμμένο. Περάστε να το πάρετε Τετάρτη 6—8 για να μας φέρετε κάτι άλλο.

Α. ΘΕΟΔΩΡΟΥ. — Περιμένω κάτι πιο καλό. Μπορείτε να γράψετε.

Π. Ι. ΑΓΓΟΥΡΑΝ. — Μία αναγκώστρια σας κατηγόρει ότι είστε λογιολόγος. Περάστε Τετάρτη 6—8 να μου εξηγήσετε ή ο' άλλως θα δικαιώσω πη δεσποινίδα που σας κατηγορεί.

Γ. ΚΟΥΝΤΟΥΡΗΝ. — Θα δημοσιευθί με την σειράν της η ακροβατική. Η άλλη δεν μπορεί να μπει στο «Αλμυρι».

Κ. ΣΤΕΡΓΙΟΥ. — Το «Ήρωε μια μέρα» έχει τεχνικές ανακρίβειες. Μη σας συνεπαίρνει ο λυρισμός και παραθέλετε την πραγματικότητα. Στείλτε μου κάτι άλλο.

Ν. ΘΕΟΦΙΛΟΥ. — Δεν μας ικανοποιούν αυτά που στείλατε. Τα έχουμε στη διαθεσί σας.

Κ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΗΝ. — Έπιστολή σας έδωθη Διαχειρίσει. Θα απαντήσω δι' έπιστολής.

ΠΑΝ. ΖΑΧΑΡΗΝ. — Θα δημοσιευθί η «Βρυρούλα».

ΠΑΝ. ΠΑΓΚΟΥΣΗΝ. — Στείλτε μας και πάλι τον «Κατάλογο» που ένεκρήθη, να δημοσιευθί αμέσως. Μη ρωτάτε το γιατί. Θα δημοσιευθί και το «Πόσο καλή μου έπαινε».

Γ. ΜΑΥΡΑΝΤΩΝΗΝ. — Προσέχτε. Μη δαίξετε όταν γράφετε στίχους. Δεν είναι γλυκό να το φάμε. Είναι τέχνη. Η φωτογραφία θα δημοσιευθί.

Τ. ΛΕΙΒΑΔΙΤΗΝ. — Θα δημοσιευθούν τα δύο τραγούδια.

Γ. ΓΕΩΡΓΙΟΥΠΟΥΛΟΥ. — "Αν είναι πολύ καλό, τότε να μη υπερβεί τα 6 χειρόγραφα. Αδύνατον να δεχθούμε διηγήματα 6 συνεχώς.

Π. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΑΤΟΝ. — Θα δημοσιευθούν με τη σειρά τους.

Κ. ΟΡΦΑΝΟΝ. — Θα δημοσιευθί. Στείλτε 2 φωτογραφίες σας και 5 βρ. να σας στείλω μια κατόπιν ανταποκριτού.

ΔΗΜ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ. — Θα δημοσιευθί το «Σάλ».

Γ. ΦΙΛΙΠΠΑΤΟΝ. — Περάστε από το γραφείο Τετάρτη 6—8 να σας πούμε γιατί δεν μπορεί να δημοσιευθί.

Σ. Π. ΦΕΤΣΗΝ. — Πείτε στον Πράκτορα ότι για ένα τακτικό αναγνώστη επιτρέπουμε να το πάρετε και δίχως δελτία. Στείλτε μας 2 φωτογραφίες σας και 5 βραχ. να σας στείλω δελτίο ταυτότητας ανταποκριτού. Όλο αυτό που γράφετε σε 4 σελίδες μπορεί να γίνει μονάχα μία. Προσπαθήστε να μην απλώνετε τόσο πολύ. Θέμα και γοργότητα.

Γ. ΒΟΥΛΓΑΡΗΝ. — Γράψτε καλά. Γι' αυτό πνε κρίμα να μη βάζετε θέμα και δράσι στα πεζά σας. Στείλτε κάτι άλλο.

ΜΙΜΝΗ ΒΕΣΖΑΝ. — Στείλτε 2 φωτογραφίες και 5 βραχ. να σας στείλω δελτίο ανταποκριτού. Αν δοκιμάσετε πεζό θα γράψετε καλλίτερα. Περιμένω.

Α. Β. ΓΕΩΡΓΙΟΥ. — Έπιστολή σας έδωθη εις τους Ιατρούς.

Γ. ΓΚΛΑΒΙΝΑΣ. — Μας είνε αδύνατον να το κάνουμε αυτό. Έχουμε 600 ανταποκριτάς. Φαντασθήτε αν θα μπορούσαν το ίδιο πράγμα.

Γ. ΓΕΡΑΛΗΝ. — Περάστε από τα γραφεία μας για προσωπική σας υπόθεσι την Τετάρτη 6—8.

Δ. Κ. — Περάστε από τα γραφεία Τετάρτη 6—8. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ. — Αποστείλατε 2 φωτογραφίες και 5 βραχ. να σας στείλω δελτίο ταυτότητας ανταποκριτού και περάστε καμιά Τετάρτη 6—8 να σας δώσω. Δεν θέλω ότι θα πετύχετε στο ποίημα.

Α. Β. ΓΕΩΡΓΙΟΥ. — Έπιστολή σας έδωθη εις τους Ιατρούς.

Γ. ΓΚΛΑΒΙΝΑΣ. — Μας είνε αδύνατον να το κάνουμε αυτό. Έχουμε 600 ανταποκριτάς. Φαντασθήτε αν θα μπορούσαν το ίδιο πράγμα.

Γ. ΓΕΡΑΛΗΝ. — Περάστε από τα γραφεία μας για προσωπική σας υπόθεσι την Τετάρτη 6—8.

Δ. Κ. — Περάστε από τα γραφεία Τετάρτη 6—8. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ. — Αποστείλατε 2 φωτογραφίες και 5 βραχ. να σας στείλω δελτίο ταυτότητας ανταποκριτού και περάστε καμιά Τετάρτη 6—8 να σας δώσω. Δεν θέλω ότι θα πετύχετε στο ποίημα.

Α. Β. ΓΕΩΡΓΙΟΥ. — Έπιστολή σας έδωθη εις τους Ιατρούς.

Γ. ΓΚΛΑΒΙΝΑΣ. — Μας είνε αδύνατον να το κάνουμε αυτό. Έχουμε 600 ανταποκριτάς. Φαντασθήτε αν θα μπορούσαν το ίδιο πράγμα.

Γ. ΓΕΡΑΛΗΝ. — Περάστε από τα γραφεία μας για προσωπική σας υπόθεσι την Τετάρτη 6—8.

Δ. Κ. — Περάστε από τα γραφεία Τετάρτη 6—8. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ. — Αποστείλατε 2 φωτογραφίες και 5 βραχ. να σας στείλω δελτίο ταυτότητας ανταποκριτού και περάστε καμιά Τετάρτη 6—8 να σας δώσω. Δεν θέλω ότι θα πετύχετε στο ποίημα.

δοκιμάστε.

ΑΡΙΓΥΡΗ ΔΙΑΜΑΝΤΗ. — Πολύ καλά. Προσπαθήστε όμως να δάξετε περισσότερη δράση, θέμα και πιο σύντομα. Σε πολύ λίγο καιρό θα κατορθώσετε να γράψετε πολύ καλά.

Κ. ΟΡΦΑΝΟΝ. — Ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια και υποστήριξη σας. Αποστείλατε ανταποκριτήν στην νέα μας σελίδα ή «Ζωή» στην «Επαρξία». Γράφουμε ιδιαίτερος.

ΜΗΤΣΩΝ ΠΑΝΤΟΝ. — Όλες οι ελλείψεις θα διορθωθούν. Μας πολέμανε όλα τα στοιχεία της φύσεως και περισσότερο οι άλλοι συνάδελφοι. Τι να κάνουμε, φουρτούνα είνε, θα περάση. Όσον αφορά τους Ν. Λογοτέχνες δεν θα ξαναγίνει πια αυτό. Σωπευομένη γύρω μας, προπαγανδίζετε και μη φοβόμαστε. Θα σας δώσουμε δι' έτηρησε, το πιο έκλεκτο. Το «Πόσο Αργά» θα δημοσιευθί. Περάστε την Τετάρτη 6—8 να σας γνωρίσωμε.

ΒΑΣ. ΚΡΗΘΙΩΤΗΝ. — Η φωτογραφία δημοσιεύεται. Το «Πικρό δντρο» θα δημοσιευθί. Στείλτε μας 2 φωτογραφίες σας και 5 βραχ. να σας στείλω δελτίο ταυτότητας ανταποκριτού. Προπαγανδίζετε άγριως υπέρ της «Ατλαντίδος». Ευχαριστούμε.

ΟΡΕΣΤΗΝ. — Θα δημοσιευθί.

ΗΛ. ΒΕΓΓΟΠΟΥΛΟΝ. — Ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. Πράγματι έτσι είνε όπως τα λέτε. Όλες τις έλλειψεις μας τις θα διορθώσω σε όσα που με την υποστήριξη και προπαγάνδα προσπαθείτε να έρχεται πάντα το πρώτο από όλα τα άλλα περιόδικα. Στείλτε μας 2 φωτογραφίες σας και 5 βρ. να σας στείλω δελτίο ταυτότητας ανταποκριτού. Τα ποιήματά σας έχουν πραγματικά κάποια φλέβα. Θα σας συνιστάω όμως να διαβάσετε μερικά έργα παλαιών, να πάρετε τη μουσική τους, τον ρυθμό τους. Μην απογοητευθήτε.

ΠΑΝ. ΕΥΓΕΝΙΟΝ. — Περάστε την Τετάρτη 6—8 από τα Γραφεία μας. Οι φωτογραφίες ποτέ. Θα θέλαμε γκρόυτι.

ΣΥΒΣΤΗΜΕΝΟ ΑΣΤΕΡΙ. — Περάστε την Τετάρτη 6—8 από τα γραφεία μας.

ΕΛ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ. — Η φωτογραφία θα δημοσιευθί. Το ποίημά σου είνε γραμμένο πολύ καλά αλλά στην καθαρεύουσα. Στείλτε μας κάτι στη δημοτική.

Ο. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΥ. — «Εσέ Μονάχα» θα δημοσιευθί. Στείλτε μας 2 φωτογραφίες σας και 5 βραχ. να σας στείλω δελτίο ταυτότητας ανταποκριτού.

ΜΕΜΑ ΠΑΥΛΑΤΟΝ. — Περάστε από τα γραφεία μας την Τετάρτη 6—8. Το «Ραψωδία» άνευρήθη.

ΔΗΜ. ΚΑΝΑΒΑΡΑΚΗΝ. — Θα δημοσιευθούν.

ΓΕΡ. ΚΟΡΟΛ. — Θα δημοσιευθί.

ΠΑΡΗΝ ΓΙΟΦΥΛΛΗΝ. — Περάστε την Τετάρτη 6—8 στα γραφεία μας.

Ν. ΒΟΚΟΒΙΤΣ. — Ένδ είνε τόσο δυσωρα τα τραγούδια σας, γιατί δεν διαβάσετε λιγάκι να συνήθιστε 'αυτί σας από μέτρο; Περάστε την Τετάρτη 6—8 από τα γραφεία.

ΤΑΚ. ΠΑΝ. — Μυτιλήνη. — Δυστυχώς φωτογραφίες συνεργατών δεν μπορούν να δημοσιευθούν, εκείνη που είδατε ήταν περιπτώσις εξαιρετική.

Δ. Γ. Ένταυθα. — Χωρίς να σας κακοφανή, δεν θα τα δημοσιεύσω. Δέ μ' άρεσαν. Προσπαθήστε να μου στείλετε κάτι καλλίτερο. Περάστε την Τετάρτη 6—8 από τα γραφεία.

Γ. ΣΑΡΡΗΝ. — Θα δημοσιευθούν.

ΤΑΝΙΑ. — Περάστε από τα γραφεία μας την Παρασκευή 6—8.

Θ. ΜΠΑΡΚΟΥΚΗΝ. — Θα δημοσιευθί η φωτογραφία. Ο «Σταυρός» θα δημοσιευθί.

Μ. ΣΕΛΛΟΝ. — Προσπαθήστε να γράψετε καλλίτερα. Στείλτε μας άλλα. Μη κουράζεστε.

ΤΙΜΟΝ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΔΗΝ. — Ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια, μα δεν επιτρέπεται στο περιοδικό μας αναδημοσιεύσεις. Στείλτε μας κάτι καινούργιο.

ΕΥΑΓΓ. ΜΕΤΑΣΕΑΝ. — Τό «Έτσι είνε η Ζωή» καλλίτερο. Διαβάστε όμως και κανένα ποιητή. Ν' ακούσετε φωνάχτα το μέτρο του και ξαναγράψτε. Περιμένουμε.

ΛΥΡΑ ΝΤΕΦΗ. — Θα δημοσιευθί.

Γ. ΡΟΚΚΟΝ. — Θα δημοσιευθί.

Α. ΤΖΟΥΓΡΑΝΑΤΟΝ. — Θα δημοσιευθί.

ΒΑΣ. Σ. ΙΔΕΡΗΝ. — Η μια από τις δύο δεν θα δημοσιευθί. Από σκίτσα στείλτε μερικά με δράσι, κίνησι. Κ' αν χρειαστούν πάνω σε θέμα διηγήματος, ευχαρίστως θα τα τοποθετούμε. Το πεζό θα δημοσιευθί.

ΑΛΕΞ. ΜΑΡΟΥΛΛΑΚΗΝ. — Θα δημοσιευθούν.

ΝΕΡΑΙΔΑ. — Θα δημοσιευθί. Περάστε την Τετάρτη 6—8 από τα γραφεία μας.

Ν. ΦΑΡΑΝΤΟΝ. — Στείλτε μου και κανένα άλλο, να διαλέξω. Στείλτε 2 φωτογραφίες σας και 5 βραχ. να σας στείλω δελτίο ταυτότητας ανταποκριτού.

Τ. ΧΑΒΑΙ. — Θα δημοσιευθί το «Στερό μου Άντιο».

Θ. ΒΟΥΡΝΑΖΟΝ. — Μη διακόσσετε, γράψτε πολλά, να συνήθιστε. Στείλτε μας 2 φωτογραφίες σας και 5 βραχ. να σας στείλω δελτίο ταυτότητας ανταποκριτού.

Κ. ΓΑΡΙΔΗΝ. — Θα δημοσιευθί. Στείλτε μας 2 φωτογραφίες σας και 5 βραχ. να σας στείλω δελτίο ταυτότητας ανταποκριτού.

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΝ. Μεσοσηή. — Να μη γράφετε και από τις δύο μεριές του χαρτί. Να μη γράφετε στην καθρέφουσα, γιατί κανείς δεν θα σας διαβάση. Περιγράψτε στο διηγήμα γραμμένο στη δημοτική. Στείλτε 2 φωτογραφίες και 5 βραχ. να σας στείλω δελτίο ταυτότητας ανταποκριτού.

Δ. ΧΑΙΡΕΤΑΝ. — Θα δημοσιευθί. Στείλτε μας 2 μικρές φωτογραφίες σας και 5 βραχ. να σας στείλω δελτίο ταυτότητας ανταποκριτού.

Μ. ΦΟΡΜΟΖΑΝ. — Θα δημοσιευθί το «Τ' άρχαιον Προσκυνητήριον».

ΝΤΙΝΟΝ ΚΡΙΝΑΝΘΙΑΝ. — "Αν μπορείτε να γράψετε διηγήμα, στείλτε μας, ευχαρίστως μας είνε να θλώσωμε τους νέους να περνούν στις μέσας σελίδες. Εκεί μ' αρέσει να δημοσιευθί. Στείλτε δύο φωτογραφίες σας και 5 βραχ. να λάβετε το δελτίο ταυτότητας ανταποκριτού.

Τ. ΣΑΛΙΑΡΗΝ. — Θα δημοσιευθί.

Τ. ΣΑΛΙΑΡΗΝ. — Θα δημοσιευθί.

Τ. ΣΑΛΙΑΡΗΝ. — Θα δημοσιευθί.

Τ. ΣΑΛΙΑΡΗΝ. — Θα δημοσιευθί.

Τ. ΣΑΛΙΑΡΗΝ. — Θα δημοσιευθί.

Τ. ΣΑΛΙΑΡΗΝ. — Θα δημοσιευθί.

Τ. ΣΑΛΙΑΡΗΝ. — Θα δημοσιευθί.

Τ. ΣΑΛΙΑΡΗΝ. — Θα δημοσιευθί.

Τ. ΣΑΛΙΑΡΗΝ. — Θα δημοσιευθί.

Τ. ΣΑΛΙΑΡΗΝ. — Θα δημοσιευθί.

Τ. ΣΑΛΙΑΡΗΝ. — Θα δημοσιευθί.

Τ. ΣΑΛΙΑΡΗΝ. — Θα δημοσιευθί.

Τ. ΣΑΛΙΑΡΗΝ. — Θα δημοσιευθί.

Τ. ΣΑΛΙΑΡΗΝ. — Θα δημοσιευθί.

Τ. ΣΑΛΙΑΡΗΝ. — Θα δημοσιευθί.

Τ. ΣΑΛΙΑΡΗΝ. — Θα δημοσιευθί.

Τ. ΣΑΛΙΑΡΗΝ. — Θα δημοσιευθί.

Τ. ΣΑΛΙΑΡΗΝ. — Θα δημοσιευθί.

Τ. ΣΑΛΙΑΡΗΝ. — Θα δημοσιευθί.

γραφο των στοχασμών και 2 φωτογραφίες σας, να σας στείλωμε δελτίο ταυτότητας ανταποκριτού.

Κ. ΣΜΥΡΝΑΙΟΝ. — Θα δημοσιευθί.

ΟΡΦΟΝ ΠΕΛΛΕΡΕΝ. — Θα δημοσιευθί το «Θα πεθάνω» και το «Εσθυσες».

ΜΠΛΟΥΜ. — Η «Άγανη» θα δημοσιευθί.

Λ. ΜΕΛΕΤΙΑΔΗΝ. — Μοιάζει περισσότερο με γράμμα προσωπικό παρά για πεζογράφου. Για γράψτε τίποτ' άλλο.

ΣΩΡΕΝΤΗΝ. — Φωτογραφία θα δημοσιευθί. Το ποίημα αδύνατο πολύ. Προσπαθήστε να γράψετε κάτι καλλίτερο αφού μπορείτε.

Ι. ΖΗΛΙΑΝ. — Οι «Παλαιοί Συλλογισμοί» θα δημοσιευθούν.

ΛΙΑΝ ΜΑΝΟΥΣΑΚΗ. — «Ονειροπόλημα». Θα δημοσιευθί. Περάστε και σεις την Τετάρτη 6—8 από τα γραφεία μας.

ΧΑΡ. ΓΟΥΣΕΤΗΝ. — Θα δημοσιευθί. Στείλτε 2 φωτογραφίες και 5 βραχ. να λάβετε δελτίο ταυτότητας ανταποκριτού.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΝ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΝ. — Περάστε την Τετάρτη 6—8 από τα γραφεία μας.

Κ. ΚΑΡΑΒΑΣΙΑΝΗ. — Θα δημοσιευθούν. Περάστε την Τετάρτη 6—8 από τα γραφεία μας.

Γ. ΠΥΡΡΟΝ. — Έλαβα. Θα δημοσιευθούν.

ΜΑΡΙΑΝΝΑ ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ. — Θα δημοσιευθούν. Περάστε την Τετάρτη 6—8 από τα γραφεία μας.

Ζ. ΖΑΦΕΙΡΙΟΥ. — Θα δημοσιευθί.

ΝΙΚΟΝ Τ. — Πολύ άρατο το θέμα του, αλλά άτεχνα γραμμένο. Πάντως έχετε άραία έμπνευσι.

ΕΛ. ΜΠΟΥΡΑ. — Είνε ένας σταθμός ο γάμος, βέβαια, αλλά για μια καινούργια εύτυχισμένη άρχη. Σας εύχαστε κάθε εύτυχία. Τα «Όνειρα» θα δημοσιευθούν.

ΔΗΜ. ΒΛΑΧΙΑΝ. — Ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. Στείλτε δύο φωτογραφίες και 5 βρ. να λάβετε δελτίο ταυτότητας ανταποκριτού. Θα δημοσιευθούν οι «Νοσταλγίες».

Ι. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ. — Θα δημοσιευθί μόνο το «Θα μετανοήσω». Ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια.

Δ. ΕΥΓΕΝΟΠΟΥΛΟΝ. — Χωλαίνει πολύ στο στίχο του το «Γιατί με παιδεύεις». Προσέχτε λιγάκι αφού μπορείτε να γράψετε.

Γ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΝ. — Θα δημοσιευθί το «Τραγουδάκι».

ΒΑΣ. ΣΦΥΡΟΕΡΑΝ. — Θα δημοσιευθί το «Επώθησα». Στείλτε 2 φωτογραφίες σας και 5 βραχ. να λάβετε το δελτίο ταυτότητας ανταποκριτού.

ΕΥΣΤ. ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑΝ. — Θα δημοσιευθί.

Α. ΕΓΓΛΕΖΟΝ. — Είνε πλεονασμός το δεύτερο. Για διαβάστε το και σεις καλά. Η «Ελπίδα» θα δημοσιευθί.

Θ. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΝ. — Θα δημοσιευθούν.

Β. ΤΣΟΓΚΑΛΗ. — Θα δημοσιευθούν. Στείλτε μας 2 φωτογραφίες σας και 5 βραχ. να σας στείλωμε δελτίο ταυτότητας ανταποκριτού. Ευχαριστούμε.

Κ. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΝ. — Θα δημοσιευθί.

Α. ΒΟΓΑΝΑΤΣΗΝ. — Είνε πολύ μαύρη και δεν θα βγί τίποτα.

Θ. ΘΕΟΧΑΡΑΤΟΝ. — Ευχαριστούμε για τις ενέργειές σας. Σχηματίζετε ομάδα προπαγάνδας. Το διήγημα θα δημοσιευθί. Στίχους μ' στείλτε. Έπιδοθείτε στο διήγημα. Φύλλα στέλλονται ανελλιπώς στα Κομμάτια (Κεφαλήναις).

Α. ΣΤΡΑΤΗΓΕΑΝ. — Δελτίον αποστέλλεται. Σχηματίζετε ομάδα προπαγάνδας. Περιμένω ανταποκρίσεις. Το «Παραλήρημα» θα δημοσιευθί.

ΠΑΝ. — Άγαπητέ κύριε, αν έλεπατε τις δηλώσεις μας που καυτηρίαζομε τους εαυτούς μας, δεν θα μας γράφατε. Ούτε μεις το θέλαμε. Δεν είνε αντί των έκδοσών μας. Διευκολύνετε το έργο μας αντί να το δυσκολεύετε.

ΝΤ. ΚΑΣΚΑΡΗΝ. — Ευχαριστούμε αλλά κλείνω τη σειρά με τον Κ. Βάτη. Δημοσιεύουμε τώρα το ΝΕΟ ΣΚΕΤΟ ΚΛΕΤΟ & Σ. Γράψτε. Η «Βαγγελία» κατά λάθος μπήκε στους Ν. Λογοτέχνες. Στείλτε μας και άλλα να δημοσιεύσωμε μια ειδική στήλη. Ευχαριστούμε. Κάντε προπαγάνδα για την «Ατλαντίδα» όπου πάτε.

Κ. ΑΡΕΤΗΝ. — Στείλτε 2 φωτογραφίες σας και 5 βραχ. να λάβετε δελτίο ταυτότητας ανταποκριτού. Το διήγημα ως θέμα πολύ καλό. Ξαναγράψτε το σε φόρμα διηγήματος και στείλτε το πάλι για να δημοσιευθί με εικονογράφηση.

ΝΙΚ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ. — Περάστε την Τετάρτη 6—8 να σας γνωρίσωμε.

ΔΗΜ. ΑΛΛΑΣΙΝΟΝ. — Θα δημοσιευθί.

ΧΡΟΝΗΝ ΒΡΑΧΝΟΝ. — «Απολύτρωσι» θα δημοσιευθί.

ΔΗΜ. ΜΑΥΡΟΜΑΤΗΝ. — Περάστε την Τετάρτη 6—8 από τα γραφεία. «Άστρα—Σ' αν Μεθούσι» θα δημοσιευθούν.

ΑΦΡΙΚΑΝΑ. — «Απονιά», «Σ κλασμένο πουλί», θα δημοσιευθούν.

ΜΑΡ. ΓΑΙΤΑΚΗΝ. — Περάστε από τα γραφεία μας την Τετάρτη 6—8. Η «Ερήμην Εύτυχία» θα δημοσιευθί.

Ι. ΚΑΛΚΑΤΖΑΚΟΝ. — Αποστέλλομε δελτίον ταυτότητας. Ευχαριστούμε. Περιμένω ενέργειάς σας.

Π. ΓΕΡΓΑΚΑΚΗΝ. — Θα δημοσιευθούν. Έπίσης και η φωτογραφία.

Κ. ΠΑΛΙΤΣΑΝ. — Αποστέλλομε.

ΡΩΜ. ΑΝΘΗΝ. — Περάστε την Τετάρτη 6—8 από τα γραφεία.

Κ. ΝΙΚΗΡΑΤΟΝ. — Περάστε την Τετάρτη 6—8.

ΣΤ. ΣΥΜ. — Απλούστατα με 8 βραχ. στέλνοντας σε μ' είνε στον Πρακτορά να σας τα φέρουν. Στείλτε 2 φωτογραφίες και 5 βραχ. να λάβετε το δελτίο.

Μ. ΠΑΝΤΟΝ. — Ευχαριστούμε για τις όποιες έξεις. Άλλα αν έγραπτε ότι πολεμούμε με θεούς και με δαίμονες; Περάστε από τα γραφεία μας την Τετάρτη 6—8. Τα «Ένοχα ματάκια» θα δημοσιευθούν.

Θ. ΜΠΑΡΖΟΥΚΗΝ. — «Ερριδός» θα δημοσιευθί. Περάστε από τα γραφεία την Τετάρτη 6—8.

ΕΥΑΓΓ. ΜΑΚΑΡΙΝ. — Δελτίον αποστέλλεται. Φωτογραφία δημοσιευθί. Στείλτε ανταποκρίσεις.

Γ. ΣΑΡΡΗΝ. — Έλαδω. Θα δημοσιευθούν.

Α. Β. ΓΕΩΡΓΙΟΥ. — Έπιστολή σας έδωθη εις τους Ιατρούς.

Γ. ΓΚΛΑΒΙΝΑΣ. — Μας είνε αδύνατον να το κάνουμε αυτό. Έχουμε 600 ανταποκριτάς. Φαντασθήτε αν θα μπορούσαν το ίδιο πράγμα.

Γ. ΓΕΡΑΛΗΝ. — Περάστε από τα γραφεία μας για προσωπική σας υπόθεσι την Τετάρτη 6—8.

Δ. Κ. — Περάστε από τα γραφεία Τετάρτη 6—8. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ. — Αποστείλατε 2 φωτογραφίες και 5 βραχ. να σας στείλω δελτίο ταυτότητας ανταποκριτού και περάστε καμιά Τετάρτη 6—8 να σας δώσω. Δεν θέλω ότι θα πετύχετε στο ποίημα.

Α. Β. ΓΕΩΡΓΙΟΥ. — Έπιστολή σας έδωθη εις τους Ιατρούς.

Γ. ΓΚΛΑΒΙΝΑΣ. — Μας είνε αδύνατον να το κάνουμε αυτό. Έχουμε 600 ανταποκριτάς. Φαντασθήτε αν θα μπορούσαν το ίδιο πράγμα.

Γ. ΓΕΡΑΛΗΝ. — Περάστε από τα γραφεία μας για προσωπική σας υπόθεσι την Τετάρτη 6—8.

Δ. Κ. — Περάστε από τα γραφεία Τετάρτη 6—8. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ. — Αποστείλατε 2 φωτογραφίες και 5 βραχ. να σας στείλω δελτίο ταυτότητας ανταποκριτού και περάστε καμιά Τετάρτη 6—8 να σας δώσω. Δεν θέλω ότι θα πετύχετε στο ποίημα.

Α. Β. ΓΕΩΡΓΙΟΥ. — Έπιστολή σας έδωθη εις τους Ιατρού

Οι απαντήσεις του συμβουλίου των ιατρών μας

Α. Β. ΓΙΩΡΓΟΝ. — Σας έχω απαντήσει, κύριε, εις τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 15 φύλλον τῆς «Ἀτλαντίδος». Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ἀνατρέξετε εἰς αὐτὸ καὶ νὰ ἀκολουθήσετε τὰς δὲν γὰρ μᾶς.

ΑΥΤΟΝ ΠΑΙΔΙ. — Εὐτυχῶς ὅτι σὰς συνέχει ὁ φόβος τῆς ἀδυναμίας σας νὰ πραγματοποιήσετε τὰς προθέσεις σας, ὡς ἐκείνην τοῦ... ἐὰν διαφθείρετε παρθένο; Πῶς θέλετε ἡμεῖς νὰ ἐλθωμεν ἀρωγοὶ εἰς τόσον μεγαλεπήβολα σγέδια; Εὐτυχῶς ὅτι λαμβάνετε ὑπ' ὄψιν σας καὶ τὴν παρ' ὀλίγον «ἑως παρθένο», συμβουλευόμενος ἡμᾶς τί πρέπει νὰ πράξετε διὰ τὴν πλήρη «ἐκκατανομή» τῆς. Ὁ πόθος δὲν εἴμεθα οἱ καταλληλότεροι διὰ νὰ σὰς ἀπαντήσωμεν. Μίαν μόνον συμβουλήν σας δίδομεν: Κατὰ τὰς ἀτέρμονας νύκτας τῶν διανοητικῶν σας, λυπηθῆτε ὀλίγον τὴν ὑγίαν καὶ μὴ βασανίζετε καὶ αὐτὰς.

Α. Κ. ΟΡΦΑΝΟΝ (Δομοκόν). — Κάμετε γυμναστικὴν, ντοῦς, ὑγιεινὴν ζωὴν. Ἀποφεύγετε τὸν καπνὸν, τὸ ἄλκολ, τὰ τυχόν ἐνέχυτα. Κοιμηθεὶς σὲ σκληρὸ κρεβάτι. Μὴ τρώγετε πολὺ χορταστικά τροφὰς τὴν ἑσπέραν, περιορίζοντες εἰς ὀλίγον γιὰ ὄρθρον, χόρτα καὶ φρούτα. Ἐσωτερικῶς λαμβάνετε τὸ κάτωθι:

Pr Arseniate de soude 0 gr, 10 cent
Teinture kola]
» coca] aũ 20 gr. ,0
» quinquina]
» Strofantus 5 gr. ,0
» noix vomique 8 gr. ,0
glycerophosphate de soude 10 gr. ,0
» de fe 10 gr. ,0
Vin 400 gr. ,0

Δ. Σ. Δύο κοιλίαι σούπας ἡμερησίως, εἰς τὰ μέσον τῶν δύο κυρίων γευμάτων.

ΠΙΤ. Χ. — Διαλύσατε ἐντὸς ἡμισείας ὁκάδος ὕδατος, κατὰ προτίμησιν ἀπεσταγμένου, ἓνα κουτάλι τῆς σούπας καλὰ γεμάτο κοινῆς σόδας. Κάθε πρωὶ τῇ βοηθείᾳ μαλακοῦ σπύγγου, πλύνετε τὸ τριγυρὸν δερμα καλῶς μὲ τὴν διάλυσιν αὐτὴν. Σπογγίσατε κατόπιν καλῶς καὶ κάμετε μίαν ἐπίπλυνσιν μὲ τὸ κάτωθι μίγμα:

Teinture de quillaya saponaria
» de jaborandi
Essence de lavande par 50 c.c.

ΑΥΤΟΚΑΤΑΔΙΚΑΣΜΕΝΟΝ. — Ἐσωτερικῶς λάβετε τὸ διὰ τῆς παρούσης στήλης πρὸς Α. Κ. Ὁρφάνον ὑποδεικνυόμενον φάρμακον. Κάμετε ἐπίσης τρεῖς τῆς ἑβδομάδος, ἐνδομυϊκῶς, ἀνὰ μίαν διπλὴν ἔνεσιν ἐκ τῶν:

Testosan fort
Μὴ ἀδυνατίζετε. Ἐγκαταλείψατε κάθε φόβον καὶ μὴ ἐπιχειρήτε ἀσκόπους καὶ ἐπιπλαθεῖς δοκιμάς. Ἀφήσατε πρῶτον νὰ ὀριμώσῃ πλήρως ἡ κατάστασις. Πρέπει κυρίως νὰ τακτοποιήσῃτε ψυχολογικῶς. Σας ἐμβαλόμεν μὲ τὸν κατηγορηματικότερον τρόπον ὅτι ἴσατε.

ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΟΝ ΠΑΧΥΔΕΡΜΟΝ. — Ἡ καθυστέρησις ζωῆς, ἀντιλαμβάνεσθε καὶ οἷς ὅτι εἶνε ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς σας. Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ μὴ πάσχετε ἀπὸ ἀρθριτισμοῦ ὅταν δὲν κινήσῃτε καθόλου. Κάμετε ἀπαραίτητος γυμναστικὴν, περιπάτους περὶ, διαίταν. Καὶ λαμβάνετε ἐσωτερικῶς, μεσημέριαν καὶ ἑσπέραν, ἡμισίαν ὥραν πρὸ τοῦ φαγητοῦ, ἐντὸς ἡμισέας ποτηρίου ὕδατος τοῦ Βισού, ἀνὰ δύο ἐκ τῶν ἀρίστων κατὰ τοῦ ἀρθριτισμοῦ καὶ ὅλων τῶν ἐπακολουθῶν του (πόναν, δυσκαρδίαν, ὀφθαλμιάδαν, πονοκεφάλων, φαλάκρας, παχυσαρκίας κλπ.):

Comprimés uraxal
Τακτοποιοῦσι τὴν θρῆψιν, τὸν ὅλον τῶν ἐναλλαγῶν, ὑποστηρίζουσι τὴν πλήρη καὶ τοῦ λευκώματος ἐν τῷ ὁργανισμῷ καὶ διαλύουσι τὸ οὐρικὸν δὲ καὶ τὰ παράγωγά του, ἄνευ καὶ ἀποβάλλουσι τοῦ σώματος διὰ τῆς καλῆς διουρήσεως ἢ προκαλοῦσι.

Γ. Μ. Α. Βόλον. — Ἀρίστον κατὰ τὸ κίνημα τοῦ τόσον θαλασσοποιοῦ, ἴδια κατὰ τὸ θέρος, τὸ:

Baume divine «Dothinoi»
τὸ ὁποῖον μεταχειρίζεσθε εἰς ἐλαφρὰς ἐπαλείψεις, μετὰ προηγουμένην πλύσιν διὰ πιτυροῦχο ὕδατος.

ΟΙ ΙΑΤΡΟΙ

Διόρθωσις λαθῶν τῆς προηγουμένης στήλης, ἐκ τυπογραφικῆς ἀσχετοῦ.

1) Πρὸς Ἀπελπισμένον καρδιακόν. — Εἰς τὸν 7ον στίχον, ἀντὶ ἐννοήματα, ἀνάγνωθι: ἐννοήματα. Εἰς τὸν 11ον στίχον, ἀντὶ ἀποδεικτικόν, ἀποπνευκτικόν. Εἰς τὸν 12ον, ἀντὶ ἀποπνευκτικόν.

2) Πρὸς Μαθητὸν. — Εἰς τὸν 9ον στίχον, ἀντὶ ἐξασθένειαν ἀνάγνωθι: ἐξασθένειαν. Ὁ 15ος στίχος νὰ γίνῃ 14ος καὶ τὰκάτω.

3) Αἱ ἀπαντήσεις πρὸς Μίαν μαθητρίδαν καὶ πρὸς Μπαταρφόλιν, ἀφορροῦν τὴν στήλην τῆς συνεργασίας μας κ. Μάλας, καὶ ἔχῃ τὴν ἰδίαν μας.

ΟΙ ΙΔΙΟΙ

Ἰατρός Ἀν. Μ. Σφακιανάκης Σακράτους 30-Ἀθήνα Νοσήματα Ἐσωτερικά Νοσήματα παιδῶν	Ἰατρός Χρήστος Δρακάκης Δερματικά Ἀφροδίσια Γυναικολογικά Χαβρίου 2-Ἀθήνα
---	---

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΦΙΛΑΡΕΣΚΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ
ΚΟΜΨΕΣ

ΟΝΤΟΥΛΑΡΕΤΕ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ

ΜΕ ΤΗΝ ΑΥΤΟΜΑΤΟΝ ΚΑΣΚΑΝ

ONDULA

ΧΩΡΙΣ ηλεκτρισμόν, ΧΩΡΙΣ θερμανσιν, ΧΩΡΙΣ φάρμακα, ΧΩΡΙΣ μηχανήματα, ἀλλὰ ΜΟΝΟΝ ΜΕ ΝΕΡΟ ΣΚΕΤΟ καὶ λίγο Φιζατέρ θὰ ἔχετε ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ τὰ μαλλιά σας ὀντουλαρισμένα, ἀδιάφορον ἂν εἶνε ἐντελῶς ἴσια, φυσικῶς καταστρά, ἢ κατωμένα ἤδη Περμανάντ. Μὲ τὴν περι-να, ἀδιάφορον τῆς Ἀμερικανίδος Ἐξέρ Μις Ὑδὸν Οὐδὸρ, ἐπιτυχάνετε ΟΙΑΝΔΗΠΟΤΕ φημον αὐτὴν κρεσσιν τῆς Ἀμερικανίδος Ἐξέρ Μις Ὑδὸν Οὐδὸρ, ἐπιτυχάνετε ΟΙΑΝΔΗΠΟΤΕ ὀντουλασιὸν προτιμάτε... διότι ἡ Κάσκα ΟΝΤΟΥΛΑ ρυθμίζεται... σύμφωνα μὲ ΚΑΘΕ εἶδος ὀντουλασιῶν καὶ μὲ ΚΑΘΕ ἀριθμὸν Μιζ-αν-πλι. Μεταχειρίζεσθε ΟΠΟΤΕ ΔΗΠΟΤΕ ἐπιθυμεῖτε... καὶ ΟΣΕΣ φορὲς ἐπιθυμεῖτε... ΑΠΛΗ, ἀπλουστάτη καὶ τόσον ΕΥΚΟΛΗ ὅσον ποτὲ δὲν φαντασθήκατε... σὰς χρησιμεύει γιὰ ὅλην τὴν ΖΩΗ. Χιλιάδες Γυναῖκες ἠγόρασαν ἤδη-διατακτικῶς στὴν ἀρχή, ἐνθουσιασμένες ἸΩΡΑ. Γιατὶ δὲ καὶ ΣΕΙΣ;

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΜΙΑΝ ΚΑΙ ΣΕΙΣ

διὰ νὰ κερδίσετε ὁμορφίαν καὶ χρήματα, ἀπευθύνόμενοι χωρὶς ἀναβολὴν. — ΣΗΜΕΡΑ ΜΑΛΙΣΤΑ

— πρὸς τοὺς προνομιούχους ἀντιπροσώπους:

ΑΝΤ. ΒΑΣΣΑΜΗΣ (ΓΡΑΦΕΙΑ) ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 57 — 2ον ΠΑΤΩΜΑ — ΑΘΗΝΑΙ

Υ.Γ.— Ἡ κάσκα ΟΝΤΟΥΛΑ (πατέντα εἰς ὅλας τὰς χώρας καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα) τιμᾶται μόνον 60 δραχ. Σας ἐπιστρέφονται τὰ χρήματά σας ἂν δὲν εἰσθε ἱκανοποιημένοι ἀπὸ τὴν ἀγοράν σας. Διὰ τὴν ἐπαρχίαν ἡ τιμὴ δὲν ἀσθενεῖται. Εἴμεθα σύμφωνοι. Ταχυδρομήσατε τὴν παραγγελίαν σας ΑΜΕΣΩΣ.

ΕΞΗΣΦΑΛΙΣΜΕΝΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ
ΤΗΣ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

Τὸ μονο μηχανήμα ἐν Ἑλλάδι ποὺ ἐξετάζει τὰ μαλλιά πρὸ τῆς Περμανάντ καὶ ἐξασφαλίζει τὴν ἐπιτυχίαν ὥστε νὰ διατηροῦνται 9 μήνας καὶ πάντοτε μαλακά. Ἡ ἴδια ἐπιτυχία καὶ εἰς τὰ βαμμένα καὶ τὰ κατεστραμμένα. Τιμὴ λόγῳ ρεκλάμας 60. 100.

ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ

Λαλκακονδύλη 11 ἔναντι θεάτρου «Ἀλάμπρας»

Ἴδου ἓνα ταχὺ μέσον διὰ νὰ ἔχετε δόντια κατάλευκα, θελκτικὸ χαμόγελο.

Ἀρχίσατε νὰ βοηθοῦτε τὰ δόντια σας μὲ ΚΟΛΥΝΟΣ ἐπὶ ξηρὰς ψήκτρας. Θὰ ἴδῃτε πόσο γρήγορα ἀποκοτῶν αὐτὴ τὴ λευκότητά καὶ σιελπνότητά ποὺ θαυμάζετε στοὺς ἄλλους. Θὰ ἴδῃτε ὅτι ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ θὰ ὁμορφύνῃ τὰ δόντια σας ὅσον καμμία ἄλλη ὁδοντοκρέμα. Θὰ βεβαιώσετε ὅτι σὲ λίγο χρονικὸ διάστημα θὰ γίνουν κατὰ πολὺ λευκότερα μὲ τὴν ὁδοντοκρέμα ΚΟΛΥΝΟΣ, τὰ δὲ οὐλα σας θὰ ἐξυγιανθοῦν τελείως.

ΚΟΛΥΝΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ. ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ, ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 6. ΑΘΗΝΑΙ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΒΙΑΣΤΗΣ 109 ΕΝ ΑΓΟΡΙ ΠΑΡΕΔΙΣΤΗΡΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ